

ES COMPLEIXEN 200 ANYS DEL
NAIXEMENT DEL P. FRANCESC PALAU

Comença l'any jubilar palautià

Agustí Codinach

El 29 de desembre, a les 19.00, s'obria el bicentenari del naixement del beat P. Francesc Palau i Quer, a la catedral de Barcelona, amb una eucaristia solemne. Amb aquest acte s'iniciava l'any jubilar de les Carmelites Missioneres Teresianes i de les Carmelites Missioneres, les dues congregacions que va fundar el P. Palau fa 150 anys. La família palautiana dóna continuïtat al seu carisma de comunió i de servei a l'Església en el món de l'educació, en l'ajuda als malalts i a les persones necessitades. Aquest any jubilar serà també un any solidari, perquè les filles del P. Palau han posat en marxa un projecte comú en favor d'Haití.

En aquest número entrevistem la Gna. Cecília Andrés, superiora general de les Carmelites Missioneres, i la Gna. Luisa Ortega, superiora general de les Carmelites Missioneres Teresianes, que ens parlen d'aquest any jubilar que viuran amb esperança, agraïment i solidaritat.

P 3-5

«Sense unitat,
no hi ha cristianisme»

Entrevista a l'arxiprest P. Joan Garcia,
vicari general de l'Església ortodoxa
sèrbia a Espanya

P 23

El Cant de la Sibil·la a Mallorca

El Cant de la Sibil·la és un cant medieval que es manté viu a gairebé tots els temples i llocs de culte durant la nit de Nadal a Mallorca. Es tracta d'un poema sobre el judici final que apareix documentat des del segle X. Inicialment es cantava en llatí, però a partir del segle XIII ja hi ha documentades les primeres versions en llengua catalana. El Centre de Recerca i Documentació Historicomusical de Mallorca té catalogades cinc variacions de sibil·les que es canten a Mallorca: Manacor, Lluç, Campos, Felanitx i Petra. Un comitè intergovernamental va proclamar el Cant de la Sibil·la patrimoni cultural immaterial de la Unesco el 17 de novembre passat. P 29

Via lliure a la canonització de Ramon Llull

Nicolau Eimeric va ser un inquisidor gironí del segle XIV que ha acabat tenint una influència molt gran al llarg de la història i que ha estat la principal pedra d'ensopec per a la causa de canonització de Ramon Llull. Les falsedats d'aquest inquisidor i dels que les han repetit i engrandit al llarg dels segles van ser determinants perquè el papa Benet XIV, cap a l'any 1750, aturés el procés de canonització del beat mallorquí mentre no se'n revisessin les obres. No ha estat fins al segle XXI quan finalment Ramon Llull ha quedat alliberat de la presó virtual en què ha estat reclòs al llarg dels segles. P 22

EL MILLOR CINEMA ESPIRITUAL DEL 2010

Peio Sánchez
repassa deu
pel·lícules amb
una mirada
transcendent
sobre l'ésser
humà

P 20-21

Sumari

P 7 El Papa parla de l'Epifania del Senyor

P 30 Reflexió sobre la bellesa i la fe

P 31 Tipografia al Museu de Montserrat

P 32 Reedició del llibre «Caritat»

P 37 Música catalana a Ràdio Estel

Editorial

Cristians perseguits arreu del món

Cada dia ens arriben notícies de cristians perseguits al món a causa de la seva fe. L'endemà de Nadal el Papa, després de l'Àngelus, deia commogut: «He rebut amb gran tristesa la notícia de l'atemptat que ha sofert una església catòlica a Filipines mentre se celebrava el Nadal, així com l'atac a esglésies cristianes a Nigèria. La terra s'ha tornat a tacar de sang a d'altres parts del món, com al Pakistan.» Pocs dies després, el 31 de desembre, un atemptat suïcida contra l'església copta ortodoxa dels Dos Sants al barri de Sidi Bish (Alexandria) va matar 21 persones i va deixar 70 ferits. El patriarca copte ortodox Shenouda III, en una entrevista a la televisió estatal, ha demanat al president d'Egipte Hosni Mubarak de resoldre els problemes dels cristians per evitar fets tan luctuosos i les amenaces dels grups extremistes.

En el número anterior del nostre setmanari (1633, 9/1/2011 p. 20/21) ens fèiem ressò del Divendres Sant que travessa l'Església al Sudan. En un país amb gairebé un 70% de població musulmana, els cristians són minoria, però viuen la seva fe amb esperança i, àdhuc amb alegria, enmig de l'adversitat. Allí, davant l'absència de ministres ordenats, el tresor de la comunitat cristiana és la xarxa de catequistes. Des de fa més de vint anys el Sudan és un país prioritari per a AEN (Ajuda a l'Església Necessitada). Aquesta setmana hem rebut també el testimoni de les germanes dominiques de la Presentació de l'Iraq. Les religioses són en aquell país des del 1893. Per a la congregació aleshores va ser una aventura fundar a l'antiga Mesopotàmia, pel fet de tenir una cultura i una llengua tan diferent de l'europea, però es van arriscar per la petició dels pares dominics que ja feia molts anys que hi eren. La caça de cristians va començar a Mossul. A les joves de la petita residència de les dominiques les van obligar a posar-se vel, eren insultades i atemorides pel carrer. Poc després va començar la per-

secució contra els cristians de forma oberta: van començar a entrar a casa dels cristians, els en feien sortir i, si s'hi resistien, els mataven en ple carrer. Els pares dominics que portaven més de dos-cents anys a la ciutat, van ser amenaçats i van haver d'abandonar el seu convent. En uns moments en què gairebé tots els cristians que poden surten del país per la creixent persecució religiosa, les dominiques es queden al costat dels més necessitats. Segons el testimoni de la germana Maria Núria Gaza: «Volem romandre en la nostra terra, entre els cristians més pobres i entre els musulmans de bona voluntat.» Les germanes es queden «amb por perquè els atemptats contra els cristians es repeteixen». Però, també amb l'esperança posada en Déu i amb el coratge davant les adversitats que va caracteritzar la seva fundadora, la beata Marie Poussepin. Les dominiques dirigeixen escoles, guarderies i hospitals que ara s'estan buidant: «Els pares, cristians i musulmans s'emporten els seus fills per por dels atacs.» Han passat el Nadal «sense signes externs», per evitar provocacions. Cal notar que la persecució procedeix de la intolerància i el fonamentalisme i que no s'ha d'identificar mai amb cap creença religiosa. En aquest 2011, acabat d'estrenar, la paradoxal benaurança de Jesús continua essent vigent: «Feliços vosaltres quan per causa meua us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel» (Mt 5,11-12). Des de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel, expressem la nostra solidaritat envers tants germans cristians perseguits d'arreu del món i demanem als nostres lectors i oients, pregàries i ajut econòmic.

DONATIUS I MÉS INFORMACIÓ:
903 636 737
www.ayudaalaglesianecesitada.org

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep A. Arenas, Pilarín Bayés, Jordi Bort, Martirà Brugada, Giorgio Chavallard, Agustí Codinach, Núria Ferret, Enric Frigola, Daniel Gómez, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Joan Minguella, Carme de Miquel, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Maria Patricio, Anna M. Sales, Peio Sánchez, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Joan Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Celebració del bicentenari del P. Palau

Aitona conserva la casa on va néixer el 29 de desembre del 1811

Jordi Curcó

Aitona

Fotos: Jordi Curcó i CMT

Si hi ha un indret privilegiat a Catalunya on la memòria del P. Francesc Palau no solament no s'ha esborrat sinó que persisteix amb la seva presència inalterable, aquest és el seu poble natal, Aitona.

A l'entrada d'aquesta població del Baix Segre, trobem un cartell on es pot llegir: «Aitona, bressol de sants.» La inscripció ens recorda que en aquesta població, a banda del P. Palau, hi nasqué també santa Teresa Jornet, fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats i neboda del P. Palau.

Fou el 29 de desembre del 1811 quan va venir al món Francesc Palau i Quer, el setè fill dels nou que tingué el matrimoni format per Antònia Quer i Esteve i Francesc Palau i Miarnau. A Aitona, dos-cents anys després d'aquella fita, els vestigis i el records del P. Palau són avui prou evidents en dos espais palautians concrets i privilegiats. Un d'ells la casa natal, on va néixer el beat i on vivien els pares i els germans. Poc sabem dels seus pares, solament que eren considerats com una família honrada, treballadora i molt religiosa.

La casa natal va ser conservada zelosament pels seus familiars, que la van mantenir com un record d'aquest membre destacat de la família. Avui la casa és propietat de les Carmelites Missioneres Teresianes, filles del P. Palau, que la compraren el 16 d'octubre del 1975 a Josep Lluís Prim i Calzada, descendent de la família del P. Palau, per restaurar-la, conservant-hi l'estil de l'època i l'ambient i convertir-la en el que és avui, el memorial permanent del seu naixement.

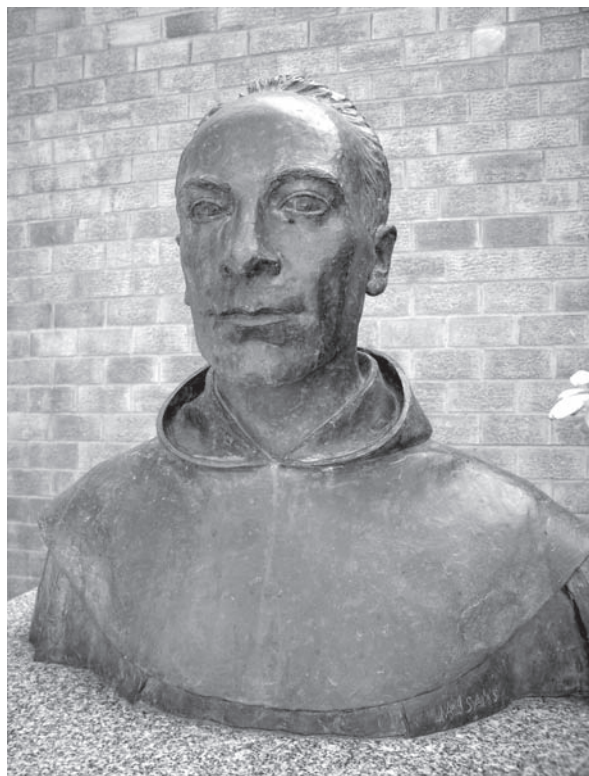
La façana de la casa llueix en l'actualitat un escut carmelità fet en pedra per l'escultor Eduard Serra. L'habitació on va néixer el beat és ara un oratori, presidit per una imatge de la Mare de Déu del Carme, que el mateix P. Palau havia col·locat a l'ermita de Sant Honorat de Randa a Mallorca. Destaca també en una altra dependència una pintura de la Verge de les Virtuts, del pintor Federico Laorga.

La cova, un espai de silenci i d'oració

L'altre indret palautià per excel·lència és l'anomenada Cova del P. Palau. Es tracta d'una espai natural situat a gairebé dos quilòmetres d'Aitona i on el P. Palau va viure en solitud els seus inicis de vida religiosa i sacerdotal.

La cova havia estat propietat del germà del P. Palau, el també religiós carmelità Joan Palau i Quer, que la féu servir per retirar-s'hi a pregar. La propietat passaria posteriorment a la seva neboda Maria del Carme Benet, carmelita missionera teresiana, que la va donar a la congregació.

En aquest indret el P. Palau va buscar sempre viure una profunda experiència de Déu. Com a carmelita exclaustat, es va sentir sempre atret per la vida solitària i s'hi retirava freqüentment per consultar a Déu els designis divins sobre

Bust del P. Palau a Aitona, col·locat davant l'església parroquial.

Façana de la casa natal del P. Palau a Aitona, amb l'escut carmelità en pedra.

A l'ermita de Butsènit va rebre la Primera Comunió

A sis quilòmetres de Lleida hi trobem un altre indret palautià. Es tracta de l'ermita de la Mare de Déu de Butsènit, rodejada de l'horta lleidatana i molt propera al marge dret del riu Segre. Segons tradició familiar, es creu que tenia catorze anys quan Francesc Palau va rebre en aquesta ermita la Primera Comunió. Una placa, col·locada fa tres anys per les carmelites missioneres de Lleida a la façana de l'ermita, fa memòria permanent d'aquest esdeveniment en la vida del P. Palau.

La millor confident del beat fou la seva germana Rosa. Ella, que no sabia ni llegir ni escriure, animava el seu germà a no deixar l'escola. Casada l'any 1824, als 20 anys, amb Ramon Benet, pagès de l'horta de Lleida i veí de la partida de Butsènit, es va emportar el seu germà Francesc a casa, a viure amb ells a fi que pogués assistir com a alumne extern a les classes del Seminari de Lleida i en va sortir bon sabedor del llatí.

Cap als 17 anys, Francesc Palau va prendre la decisió de quedar-se al Seminari com a alumne intern i va començar a pensar en el sacerdoci. L'any 1832 ja era teòleg, amb 21 anys, i va decidir fer-se carmelita descalç.

L'altar i la imatge de la Mare de Déu del Carme de l'escultor Mainé, amb la cova del P. Palau al fons.

la seva societat. Va fer-hi un llarg recés i s'hi va preparar per rebre l'ordenació sacerdotal.

Es diu també que en aquesta cova van venir a buscar el P. Palau per assassinar-lo i que aquells que el volien matar en van sortir convertits, tot dient a viva veu: «Aquest home és un sant...!»

Durant les seves estades a la cova, rebia la visita de molta gent d'Aitona i dels pobles dels voltants, que volien escoltar-lo, parlar-hi i rebre consells humans i directius espirituals.

L'indret, dignament rehabilitat, ha estat definit com un «espai de silenci i d'oració, propici per trobar-se amb un

mateix, amb Déu i amb els altres». Després de travessar la portalada d'entrada al recinte, hi trobem una plaça semiporticada, a l'aire lliure, on en un extrem hi ha una enorme pedra tallada que fa d'altar darrere del qual hi ha una imatge de la Mare de Déu del Carme, tallada en pedra blanca obra de l'escultor Joan Mayné. A la mateixa plaça hi ha la cova o balma natural, on podem veure un jaç rústic, i un parell d'estances més, tot en construcció de pedra seca.

La carmelita missionera teresiana Fernanda Villanueva, d'origen xilè i que fa quatre anys que viu a Aitona, a la comunitat Mater Ecclesia, és una de les religioses que té cura del manteniment de la cova i de donar-la a conèixer. Així s'ha fet en aquests darrers dos anys, en obrir-la de 5 a 8 de la tarda tots els diumenges, des del mes de març fins a l'octubre, com també es farà en aquest any del bicentenari. També és previst que els mesos de juliol i agost s'hi celebri l'eucaristia a dos quarts de vuit de la tarda, com també es va fer l'any passat, amb un notable èxit.

La germana Fernanda ens explica que el proper 13 de març és previst que s'inauguri a la cova una nova sala polivalent, per fer-hi tota classe d'activitats com cursos, seminaris, tallers, etc. Aquesta ampliació en les instal·lacions complementàries a la cova es completarà amb l'obertura d'un petit oratori i l'estrena d'unes habitacions que permetin que la gent que vulgui passar uns dies en aquest espai palautià, per a fer-hi un recés o uns dies de pregària i de silenci, pugui fer-ho.

Les germanes carmelites missioneres teresianes han obert una pàgina web dedicada exclusivament a la Cova del P. Palau, on es pot trobar tota la informació que pugueu necessitar: www.cuevadelpadrepalau.com.

Altres indrets paulautians són l'ermita de Sant Joan i l'església parroquial de Sant Antolí, on fou batejat l'endemà de néixer i on el beat hi té una capella dedicada. En aquesta església tindrà lloc el 29 de desembre d'enguany l'eucaristia de cloenda del bicentenari.

Any de gràcia per a la família palautiana

El 29 de desembre se'n va iniciar el jubileu a la catedral de Barcelona

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 29 de desembre, a les 19.00, s'obria el bicentenari del beat P. Francesc Palau i Quer, a la catedral, amb una eucaristia solemne presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, i concelebrada per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol; l'arquebisbe de Valladolid, Mons. Ricardo Blázquez, i el bisbe emèrit d'Avirí, Mons. Joan Godayol.

Amb aquest acte es va iniciar l'any jubilar de les Carmelites Missioneres Teresianes i de les Carmelites Missioneres, les dues congregacions que va fundar el P. Palau fa 150 anys. La família palautiana dóna continuïtat al seu carisma de comunió i de servei a l'Església en el món de l'educació, en l'ajuda als malalts i a les persones necessitades.

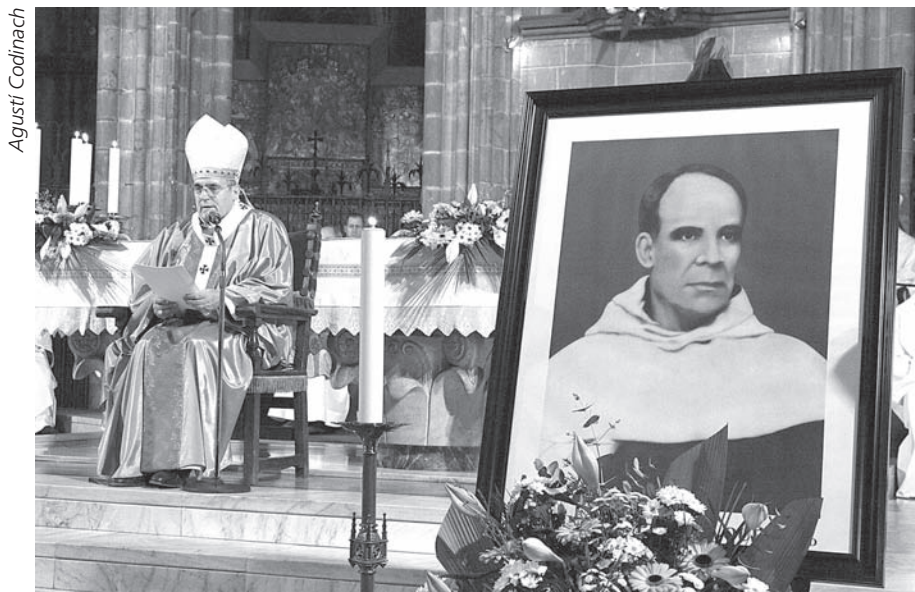
El cardenal, en la seva homilia, va recordar que «hem d'aprofitar aquest any jubilar per conèixer més i més la vida, l'esperit, el carisma i el contingut dels riquíssims escrits del P. Palau. (...) A mesura que es coneix més la vida i les obres del P. Palau es pren consciència que és un testimoni molt actual per als cristians i cristianes d'avui que vivim, especialment en les nostres societats occidentals europees, un clima d'indiferència religiosa i de cultura laïcista. I a la vegada es descobreix com el seu missatge escrit és molt actual, ja que està centrat en l'Església i aquest va ser el tema central del Concili Vaticà II que avui estem aplicant i vivint».

L'Eucaristia concelebrada a la catedral va ser una acció de gràcies pel P. Francesc Palau, per la seva vida i «pel seu treball infatigable, pel do de la fe que va rebre gratuïtament del Senyor, per la seva vocació carmelitana, per la seva fidelitat a Déu i el seu amor a l'Església i per la fundació d'aquestes dues congregacions religioses», va assenyalar el purpurat. Igualment, va subratllar que actualment vivim una situació d'indiferència religiosa, de privatització de la religió, de tolerància fruit del poc interès pels valors i continguts religiosos, tenim el perill de perdre el tremp, d'adormir-nos, de rebaixar l'esperit missioner i evangelitzador; en definitiva, d'allunyar-nos de l'esperit i del carisma del P. Palau que tant ha

enriquit l'Església». El cardenal Martínez Sistach va revelar el «gran secret» del P. Palau: «La seva pregària constant, confiada, generosa i contemplativa. (...) És un testimoni per a nosaltres: la necessitat de pregària constant per a una vida cristiana, sacerdotal o consagrada fidel a Déu i plena d'amor a l'Església. Moltes dificultats que va viure el P. Palau són constitutives de la creu i la creu de Jesucrist és constitutiva de la vida cristiana. I va ser per la seva acceptació de la creu, tot seguint l'exemple de santa Teresa de Jesús i de sant Joan de la Creu, que el P. Palau es va mantenir fidel i va rebre el do,

per continuar en el món i en l'Església el carisma del fundador, joves generoses i enamorades de Jesucrist i amatents de l'Església, sense por d'entregar-se radicalment a Déu com ho va fer el P. Palau i així estimar l'Església i els germans arreu del món, tot vivint intensament la vocació missionera que caracteritza el vostre carisma».

En la celebració també es va fer present el preposít general dels carmelites descalços, fra Severino Cannistrà, a través d'un missatge: «Aquest pastor va ser, abans que res, un sacerdot enamorat de l'Església i dels homes, amb els quals va voler compartir

El cardenal Martínez Sistach va presidir la celebració.

el carisma, que ha transmès a les religioses que va fundar.»

L'arquebisbe de Barcelona va ressaltar també que l'Església va ser «el tema estrella» dels escrits del P. Palau. En aquest sentit, va posar en relleu que «el beat Palau es va dedicar al servei de l'Església amb entusiasme perquè sentia l'Església com una mare tendra i amatent, com una esposa pura i sana de l'Església, i la va personificar». I va afegir: «Ell era molt conscient que en l'amor per l'Església es realitza el gran manament cristià de l'amor a Déu i de l'amor als germans.»

Adreçant-se a les religioses, els va dir que «sou el fruit més preuat de la vida i treball del beat Palau. Des del cel intercedeix per totes vosaltres, pel vostre present i el vostre futur com a congregacions. Teniu un molt bon intercessor a prop de Déu». No va voler acabar el cardenal Martínez Sistach sense assenyalar que aquest any jubilar «us enriquirà amb un desig més gran de santedat. Us unirà més i més en comunió i amor totes les que formeu la respectiva congregació i contribuirà a intensificar les relacions i els vincles entre les vostres dues famílies. I demanarem insistentment al Senyor per la intercessió del beat, vocacions

el misteri joios que va descobrir: l'amor de Déu manifestat en Crist que, en l'Església, ens crida a l'amor entre nosaltres. (...) Sap convertir els patiments als quals es veu involuntàriament sotmès en oportunitats per escrutar la voluntat de Déu sobre la seva vida, de la qual és un buscador infatigable. (...) Francesc Palau és, abans que res, un carmelita descalç. (...) Es presenta com un fill de santa Teresa per la seva impostació carismàtica, profundament contemplativa al mateix temps que abocada a l'acció apostòlica.»

Aquest any jubilar serà també un any solidari. Les filles del P. Palau han posat en marxa un projecte comú a favor d'Haití. El pròxim 29 de desembre, en la cloenda d'aquest jubileu a Aitona, es donarà a conèixer el que s'ha recaptat i la finalitat concreta del projecte. El primer donatiu ja es va fer efectiu durant l'obertura de l'any jubilar, ja que el tradicional pisolabis que té lloc en aquestes celebracions va ser suprimit a favor d'aquest projecte solidari amb Haití.

Per endavant, tot un any per celebrar amb esperança, agraïment i solidaritat els 200 anys del naixement del beat Francesc Palau.

MARIA CALÇADA I JOSEP PRIM

Maria: «Per a mi té una gran importància la celebració d'aquest any jubilar. El P. Palau va ser una persona molt entregada als altres, va ser perseguit dins de la mateixa Església... és una figura molt actual,

amb idees molt avançades, molt dedicat a ajudar els altres. No va deixar mai d'estimar l'Església, tot i les contrarietats que va haver de viure. Sempre va ser fidel a l'Església. El seu amor a Déu i a l'Església era molt profund.»

Josep: «Jo sóc família directa de Francesc Palau i per a nosaltres és una gran satisfacció poder començar aquest any jubilar. Seria molt bonic poder veure el P. Palau canonitzat perquè es va guanyar a pols ser sant. Tot el que va fer va ser per amor a Déu i als altres. Va fer molt de bé.»

JOSEP M. MATEU

«El P. Palau és una figura molt assequible arreu del món, és un sant molt proper. Només cal veure l'alegria, simpatia i amabilitat amb què les seves filles espirituals tracten els pares de l'Associació de Mare i Pares d'Alumnes, els escolars... El P. Palau ha aportat un esperit renovador que ens

ensenya a viure la fe de manera alegre i amb profunditat.»

GNA. CONCHI RAMÓN MARTÍNEZ

Carmelita missionera teresiana

«Aquest any per a nosaltres és molt significatiu: celebrem els 200 anys del naixement del P. Palau i els 150 anys de les nostres congregacions. És un motiu de joia i alegria perquè volem ser transmissores d'aquesta herència que hem rebut del P. Palau d'amor i servei a Déu i al proïsme.

La nostra missió es redueix i es tradueix a anunciar als homes la bellesa de l'Església, prenent Maria com a model.»

JESÚS E. MATAMALA

Novici carmelita descalç

«Aquest amor del P. Palau cap a Déu sobre totes les coses va més enllà de la bogeria d'un home enamorat. Si ell està boig, ho està no per estimar encensament i suportar-ho tot, sinó per saber-se estimat. I en aquesta consciència de la realitat viu l'amor que ja no és flama d'amor viva, sinó en aquest

amor amarg, dur, patit, abnegat, perseverant, humil, fred i marcat per la soledat. Aquest amor que traspasa els goigs, la salut, la riquesa, la fortalesa i creix en fidelitat i en la perseverança. I gaudir contemplant la providència de Déu en la seva vida.»

DORITA MARTÍNEZ

«Jo puc dir que el P. Palau m'ha concedit un miracle, no una vegada, sinó dues! Havia d'operar-me dels canells i li vaig demanar al P. Palau que em curés. I ho va fer. Dues vegades havia de passar per quiròfan i totes dues el vaig evitar després d'encomanar-me al beat. Li tinc molta devoció i sempre va amb mi a tot arreu. El tinc molt present a la meua vida. Tot el que demano per la seva intercessió se'm concedeix.»

GNA. CECILIA ANDRÉS, SUPERIORA GENERAL DE LES CARMELITES MISSIONERES

«Volem ser signes profètics de comunió»

S. G.

Què representa per a la congregació aquest any jubilar?

Tot i que encara som als inicis de l'any jubilar, el vivim en el goig de l'Esperit i en profunda acció de gràcies al Senyor pel do del beat Francesc Palau, pel seu carisma de comunió, d'amor apassionat i de servei incondicional a l'Església; en esperit de conversió, de retorn radical al nostre Déu i en el compromís decidit per viure en plenitud el carisma que se'ns ha confiat.

Sens dubte es tracta d'un temps particularment intens de gràcia, un *kairós*; temps en el qual, en remetre'ns als nostres orígens carismàtics —precisament enguany també celebrem els 150 anys de la nostra fundació com a família religiosa— ens sentim amb el repte de renovar el compromís de viure, com Francesc Palau i les germanes que ens han precedit, en un lliurament apassionat a l'Església, de manera particular en el servei als seus membres sofrents, proclamant així la Bona Notícia de l'Evangeli de Jesucrist i fent present el Regne al nostre món.

En quin sentit continua vigent avui al seu institut el carisma fundacional inspirat pel P. Palau?

Els elements que integren la vida de la congregació —la dimensió orant contemplativa, la fraternitat i la missió— s'inspiren i fonamenten en el carisma palautià. El nucli carismàtic, que brolla de l'experiència del pare Palau sobre l'Església com a Cos Místic de Crist, el traduïm avui, en termes de comunió: «A l'Església, misteri de comunió, som cridades a ser signes profètics de comunió.» I ho fem a través dels nostres serveis en el camp de la salut, de l'educació, de la promoció social, de la cura dels nens i ancians, en la missió *ad gentes*..., a qualsevol lloc i servei on l'Església ens necessiti.

Què se senten cridades a aportar avui a l'Església i al món?

Ens sentim cridades a aportar el que brolla, de manera espontània, de la vivència d'aquest carisma de comunió. En primer lloc, el testimoni joios de la fraternitat que es construeix en reconèixer tota persona en la seva dignitat de fill de Déu i acollir-la com a germà. Aquesta fraternitat la vivim en petites comunitats que esdevenen signes de la fraternitat universal a la qual Déu ens crida. També volem oferir l'anunci explícit de la fe cristiana, que ens situa davant del misteri del Déu encarnat i a les moltes tasques apostòliques que fem encaminades a formar la fe de la gent i a promoure'n l'espiritualitat. Una altra dimensió important per oferir és l'amor i el servei a l'Església, sobretot en els seus membres més necessitats, tot reconeixent i

Agustí Codinach

proclamant-ne la bellesa, enmig de les seves febleses, misèries i pecats. També proclamem la solidaritat amb els més pobres, en els quals reconeixem el rostre sofrent de l'Església; la valoració i respecte vers totes les cultures i religions, en les quals descobrim les llavors del Verb, i l'amor i a la cura a la natura i la terra com «la casa comuna».

Quins grans reptes té avui per endavant la família palautiana?

Els reptes que ens vénen des de fora són els mateixos que afecten l'Església en general i que depenen en major o menor grau dels contextos socials en els quals ens situem: la increença, avui en forma d'indiferència religiosa; la radicalització de postures que es tanquen al diàleg i a la convivència pacífica en un món multicultural i religiosament plural; les situacions d'injustícia i d'exclusió en un món globalitzat; el deteriorament ecològic que pateix el planeta i que assoleix la seva expressió màxima en la pobresa que s'estén a poblacions cada vegada més nombroses; el no-reconeixement del valor i de la dignitat de tota vida humana, amb les seves seqüeles de refugiats, pròfugs, explotació de nens, tràfic internacional d'éssers humans i un llarg etcètera.

Cap a l'interior de la família palautiana tenim el repte permanent de viure l'evangeli; de testimoniar la comunió en unes relacions autènticament fraterne; de comprometre'ns amb la justícia com a reconeixement de la dignitat i els drets de tota persona; de proclamar, sobretot amb la vida, la bellesa indefectible de l'Església, el misteri de comunió i d'unitat que en Crist Jesús se'ns regala a la família humana, convidada i convocada tota ella a participar i celebrar aquest Misteri de Vida i de Gràcia.

GNA. LUISA ORTEGA, SUPERIORA GENERAL DE LES CARMELITES MISSIONERES TERESIANES

«Francesc Palau va ser un profeta ple de foc»

S. G.

Com viuen el bicentenari del naixement del P. Palau, que coincideix, a més, amb els 150 anys de la seva fundació?

Com un temps de gràcia, en el qual per mitjà de les celebracions centenàries que s'han programat assolim aprofundir en la figura del P. Palau i la seva espiritualitat, i també enfortir a través del coneixement de la nostra història congregacional, la unitat i comunió entre tots els que ens alimentem del carisma eclesial del beat Francesc Palau.

Hem format una comissió general per a la programació i coordinació de les celebracions palautianes 2010-2011 i subcomissions territorials en les quals participem les Carmelites Missioneres Teresianes, els Missioners Laics Palautians, pares Carmelites Descalços, sacerdots i segons les seves possibilitats, de manera que la família palautiana i els seus amics i col·laboradors més propers hi restin integrats. A més s'ha creat una pàgina web, www.centenarioscmt.com, com a espai de comunicació, informació i intercanvi.

Durant aquest temps volem com a família religiosa, recordar i agrair a tantes germanes que al llarg d'aquests 150 anys, han viscut amb radicalitat la

Agustí Codinach

seva vocació d'amor i servei a l'Església de cada temps.

Com s'encarna avui a les Carmelites Missioneres Teresianes el carisma palautià?

La nostra congregació va néixer de l'experiència eclesial del P. Palau davant les grans necessitats de l'Església. La passió d'amor que tenia al cor sempre va actuar com a força propulsora del seu servei missioner. Avui, la passió per Jesucrist i pels homes i dones de la nostra època, impulsa cada carmelita missionera teresiana a estar atenta al Crist nafrat del nostre temps i a assumir noves formes de presència missionera. Volem ser signe, memòria i profecia de comunió en un món dividit i individua-

lista que genera exclusió, i comprometre'ns en l'edificació del cos, des de la nostra vocació de consagració total a l'Església, a Crist i al proïsme.

Les CMT servim els germans i oferim atenció especial a les seves necessitats, fent opció incondicional per la persona, individu i societat en la visió palautiana, i en llocs i àrees on les necessitats siguin reals i patents, com a relectura de l'actuació de Francesc Palau a la frontera i a la perifèria.

Què destacaria de la personalitat i proposta del P. Francesc Palau?

La personalitat del P. Francesc Palau és molt rica, presenta una gran varietat de facetes, totes elles nascudes com a conseqüència del seu ardor missioner al servei de l'Església del seu temps: escriptor, predicador, missioner apostòlic, catequista, director i guia, periodista, fundador, exorcista... La seva vocació com a carmelita teresià va ser profund esdeveniment interior, viscut en recerca incansable i lluita infatigable. Va viure envaït per l'Esperit, il·luminat i alimentat per la Paraula, amb audàcia i creativitat. Vull destacar que el P. Francesc va ser un profeta que duia foc a dins, arrossegant, empenyent i atraient els altres. També avui, la seva persona desperta al seguiment de Jesús. La seva fidelitat a Déu va ser posada a prova durant les revoltes i persecucions que li va tocar viure. A l'estil dels profetes bíblics les dificultats mai no el van fer anar enrere. Com a profeta va comunicar l'amor apassionat per l'Església i parlava amb tanta força i convicció que va permetre als qui l'escoltaven percebre l'alè del Senyor i comprometre's activament.

La invitació de Francesc Palau, des de la seva experiència personal, és a la renovació de l'ànima i del cos, a deixar-se transformar sense abandonar mai la lluita i la recerca, a viure en total disponibilitat el voler de Déu. La novetat i proposta és que el Regne de Déu comença ja entre els homes, a la comunitat de proïsmes units en Déu. L'experiència d'unitat entre Crist Cap i Cos-Església, la «Cosa Estimada», com la va anomenar el P. Palau, és de total actualitat. Ell va ser i es va sentir membre viu de l'Església, i es va implicar en el compromís de servir-la com a mostra del seu amor incondicional.

Quins fruits espera d'aquest Any Jubilar?

El gran fruit seria la revitalització de la nostra vida consagrada des del més genuí del nostre carisma i espiritualitat, alhora que el discerniment i l'assumpció d'opcions que ens ajudin a donar resposta a les noves necessitats del nostre món. Per això, afrontem els reptes de futur amb esperit de discerniment i obertura per respondre amb audàcia i llenguatge comprensible als grans problemes que afecten els homes i dones d'avui. Som cridades a fer-ho vivint en «unions de fraternitat», fundades sobre l'amor, que fan visible el misteri de comunió que és l'Església.

Programació 2011

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Pelegrinatges a Terra Santa

Del 8 al 17 de març
(especial per a gent gran)

Del 22 al 29 d'agost

Del 4 a l'11 de desembre

RUTA DE LA MAGNA CATALONIA

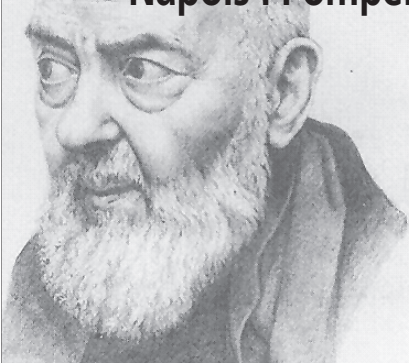
Sicília i Malta

14 al 23 de març

RUTA DEL PARE PIUS

Roma i audiència Papal,
Sant Giovanni Rotondo,
Nàpols i Pompeia

13 al 21 de juny

SANTUARIS DEL BÀLTIC

Estònia, Letònia i Lituània

4 a l'11 de juliol

RUTA DE LA SEDA

Samarkanda i els tresors d'Uzbekistan

18 al 26 d'octubre

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

Fàtima en avió

2 al 8 de maig

Lourdes

**13 al 15
de maig**

**14 al 16
d'octubre**

Ruta de Sant Ignasi

**12 al 18 de
setembre**

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

La Paraula de Déu, «estel vertader» que il·lumina la vida

El Papa presideix la solemnitat de l'Epifania del Senyor

Zenit
Ciutat del Vaticà

La Paraula de Déu és l'estel vertader que ens ofereix l'esplendor de la veritat divina, va afirmar Benet XVI en la solemnitat de l'Epifania del Senyor, a la missa que va presidir a la basílica vaticana. A l'homilia de la celebració, el Pontífex es va referir a l'experiència dels mags, que van seguir l'estel fins a arribar a l'Infant Jesús a la cova humil de Betlem. «Eren probablement savis que escrutaven el cel, però no pas per "llegir" en els astres el futur, eventualment per recaptar diners —va explicar—; sinó que eren més aviat homes "a la recerca" d'alguna cosa més, a la recerca de la llum vertadera, capaç d'assenyalar el camí a recórrer en la vida.»

Com a homes savis, va continuar el Papa, sabien també «que no és amb un telescopi qualsevol, sinó amb els ulls profunds de la raó a la recerca del sentit últim de la realitat i amb el desig de Déu mogut per la fe com és possible trobar-lo, fins i tot es fa possible que Déu s'acosti a nosaltres». El llenguatge del que s'ha creat «ens permet recórrer un bon tram de camí cap a Déu, però

no ens dóna la llum definitiva», va assenyalar el Pontífex. «Al final, per als mags, va ser indispensable sentir la veu de les Sagrades Escripures: només elles podien assenyalar-los el camí.»

«És la Paraula de Déu l'estel vertader que, en la incertesa dels discursos humans, ens ofereix l'esplendor immensa de la veritat divina», va declarar Benet

XVI. «Deixem-nos guiar per l'estel, que és la Paraula de Déu, seguim-lo en la nostra vida, caminant amb l'Església, on la Paraula ha plantat la seva tenda —va exhortar—. El nostre camí estarà sempre il·luminat per una llum que cap altre signe ens pot donar.» «I podrem també nosaltres convertir-nos en estels per als altres, reflex d'aquella llum que

Crist ha fet resplendir sobre nosaltres», va afegir.

El Papa va convidar a preguntar-se si, com els experts que ho saben tot sobre l'Escriptura, «no està també en nosaltres la temptació de considerar les Sagrades Escripures, aquest tresor riquíssim i vital per a la fe de l'Església, més com un objecte per a l'estudi i la discussió dels especialistes que no pas com el llibre que ens indica el camí per arribar a la vida». Per combatre això, va suggerir fer «néixer sempre de nou en nosaltres la disposició profunda a veure la paraula de la Bíblia, llegida en la Tradició viva de l'Església, com la veritat que ens diu el que és l'home i com es pot realitzar plenament».

El Pontífex també va recordar la figura del rei Herodes, «interessat en l'infant del qual parlaven els mags», però no amb l'objectiu d'adorar-lo, «sinó per suprimir-lo». «Déu li sembla un rival, més aviat, un rival especialment perillós, que voldria privar els homes del seu espai vital, de la seva autonomia, del seu poder; un rival que indica el camí a recórrer en la vida i impedeix, així, fer tot el que es vol.»

Benet XVI va exhortar a preguntar-se si «potser hi ha alguna cosa d'Herodes també en nosaltres», si «potser també nosaltres, de vegades, veiem Déu com una mena de rival» i «som cecs davant dels seus signes, sords a les seves paraules, perquè pensem que posa límits a la nostra vida». Quan es veu Déu així, va constatar, «acabem per sentir-nos insatisfets i descontents, perquè no ens deixem guiar per Aquell que és el fonament de totes les coses». Per això, va afegir, «hem d'eliminar de la nostra ment i del nostre cor la idea de la rivalitat, la idea que donar espai a Déu és un límit per a nosaltres mateixos». Al contrari, va concloure, «hem d'obrir-nos a la certesa que Déu és l'amor omnipotent que no pren res, no amenaça, sinó que és l'únic capaç d'oferir-nos la possibilitat de viure en plenitud, d'experimentar l'alegria vertadera».

Visita del Papa al Policlínica Gemelli de Roma

Zenit / Ciutat del Vaticà

Tot infant reflecteix el rostre de Déu, va afirmar el Papa en visitar el Policlínica Agostino Gemelli de Roma. Amb motiu de la solemnitat de l'Epifania, el Pontífex va visitar l'hospital romà. Va pujar a la cinquena planta, al Departament de Pediatria, on va visitar els locals per a la cura dels infants amb espina bífida, va saludar els petits pacients ingressats a les habitacions del centre, passant després a la Unitat de Cures Intensives per a l'assistència neonatal. Després va anar a la setena planta per a una breu visita a l'ambulatori de l'Institut Científic Internacional Pau VI per a la recerca, el diagnòstic i la teràpia de l'esterilitat conjugal.

«He volgut venir a trobar-me amb vosaltres per fer una mica com els mags, que celebrem en aquesta festa de l'Epifania», va dir el Papa als infants. «Ells van portar a Jesús regals —or, encens i mirra— per manifestar-li adoració i afecte. Avui us he portat també jo algun regal, precisament perquè sentiu, a través d'un petit signe, la simpatia, la proximitat, l'estimació del Papa.» En aquest temps del Nadal, va destacar que el seu desig més gran és que tots recordin «que el millor regal ens l'ha fet Déu a cadascun de nosaltres».

«Mirem en la cova de Betlem, en el pessebre, què hi veiem?, què hi trobem?», va preguntar. «Hi ha Maria, hi ha Josep, però sobretot hi ha un nen, petit, necessitat d'atenció, de cura, d'amor: aquell infant és Jesús, aquell infant és Déu mateix que ha volgut venir a la terra per mostrar-nos com ens estima, és Déu que s'ha fet com vosaltres infants per dir-vos que sempre és a prop i per dir-nos a cadascun de nosaltres que tot infant reflecteix el seu rostre.» El Pontífex va concloure la seva intervenció encoratjant «les diverses iniciatives de bé i de voluntariat, així com les institucions que qualifiquen el compromís al servei de la vida» del Policlínica Gemelli, en concret l'Institut Científic Internacional Pau VI, que va definir com a «destinat a promoure la procreació responsable».

Nomenaments espanyols al Vaticà

SIC / Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha nomenat el bisbe d'Almeria, Mons. Adolfo González Montes, membre del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització. Així mateix el Papa ha nomenat el bisbe d'Oriola-Alacant, Mons. Rafael Palmero, membre del Consell Pontifici per als Operadors Sanitaris, organisme vaticà que s'encarrega de la coordinació i animació pastoral del treball de l'Església en la pastoral sanitària. Mons. Palmero és actualment també bisbe responsable de la Pastoral de la Salut a Espanya, des de la qual acompanya i coordina la tasca dels capellans d'hospitals i la tasca dels agents pastorals que ajuden els malalts i professionals de la salut a viure la seva fe en aquest àmbit. També el Papa ha nomenat un altre espanyol per a un càrrec vaticà: el sacerdot Mons. Segundo Tejado Muñoz com a nou sotssecretari del Pontifici Consell Cor Unum. Mons. Tejado era actualment oficial d'aquest dicasteri i ha estat durant els darrers anys secretari personal del cardenal Paul Joseph Cordes, president emèrit d'aquest dicasteri.

* RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.20 h a 1.00 h

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

«Els nens necessiten créixer dins de la comunitat»

El P. Marco Valera, director del Centre d'Educació Integral San Ricardo Pampuri de Bogotá

Giorgio Chevallard

El Centre d'Educació Integral San Ricardo Pampuri és un lloc enmig d'un dels barris més pobres de la megaciutat de Bogotá (Colòmbia) que intenta dir que la bellesa, l'ordre, la higiene, el respecte, són possibles. Al capdavant d'aquesta iniciativa nascuda sota l'èsguard del moviment Comunió i Alliberament hi ha el sacerdot italià Marco Valera, que aquest estiu va presentar a Rímmini un documental sobre el projecte: *Corazón Bogotá*.

D'on neix i quan aquesta bonica experiència?

Va néixer fa 16 anys a partir d'una trobada aparentment casual. El P. Carlo d'Imparzano es va trobar en un dels barris més pobres de Bogotá amb dones, mares i nens que no tenien cap lloc per viure. Llavors, a poc a poc, es va anar construint aquest lloc d'acollida per a nens, pensat inicialment per després o

abans del col·legi. Més tard va néixer també un col·legi i altres experiències, com l'escola «formal», la «jornada alterna» (preparació abans de l'edat escolar), i també cursos per a mares i avis, de capacitat, una ajuda a la salut, prevenció i promoció de la salut... L'objectiu és tenir cura de la personalitat del nen en tots els seus aspectes. Davant d'una necessitat, sorgeix el desig de relacionar-se amb la personalitat del nen, de la família de manera global, dins d'una educació integral.

Va ser, doncs, la trobada amb una dona embarassada amb dos nens?

Sí, a partir d'aquella trobada, el pare Carlo es va preguntar: «Aquesta mare treballa tot el dia; els nens, on són?» Al carrer. I, llavors, al carrer aprenen i respiren el clima de la violència. Cal, doncs, un lloc, una família, una experiència de comunitat, en la qual puguin créixer com a persones, descobrir el seu valor, aprendre a afrontar la vida.

En quin sentit podeu dir que la vostra proposta és diferent de la d'altres?

Normalment el col·legi, l'escola, és per instruir. Nosaltres no volem instruir, volem educar: educar la persona, no ensenyar coneixements i nocions, sinó desenvolupar la personalitat en tots els seus aspectes, perquè la persona és el valor absolut. La dignitat, la bellesa, la grandesa és el valor de la personalitat humana com Déu l'ha creada, una cosa que té un valor infinit, amb un cor que desitja coses grans. En aquest sentit, la centralitat de la persona en l'educació es produeix a través del mètode de la comunitat. La persona creix dins la comunitat. Perquè tot i que la comunitat no substitueix la persona, la persona necessita un context on se senti estimada, valorada... Només així pot créixer i desenvolupar tots els seus aspectes. I alhora està cridada a sentir-se responsable de la comunitat. El lema de la nostra darrera festa va ser «La persona creix quan serveix la comunitat». Quan es posa al servei, la persona es desenvolupa. Quan la persona es dona ella mateixa a la comunitat, creix més com a persona. La comunitat és una cosa que permet la persona créixer i alhora és l'objecte del compromís de la persona. Així, persona i comunitat són dos aspectes, dues dimensions de la mateixa realitat: aquesta és la bellesa. La centralitat es troba en el valor de la persona, amb la comunitat com a mètode: tots som responsables, corresponsables. I el més bonic és que també l'adult creix dins d'aquesta comunitat: educant, l'adult creix. Un gran amic, responsable internacional del moviment, el primer cop que va venir a visitar-nos, em va dir: «He trobat nens serens i professores contentes, contentes de fer aquesta feina.» Aquest és l'elogi més gran, la satisfacció més gran.

Quines dificultats ha trobat en l'impacte amb els ambients durs i molt violents, egoistes i incults, dels barris on es mouen?

La dificultat és la violència, però hi hem après a lluitar, tot mostrant que l'experiència d'un amor satisfà més el cor. De totes maneres, hi ha altres enemics més grans que la violència. Per exemple, el relativisme de la societat, que també arriba a la nostra terra. Ara no hi ha certes, veritats objectives, tot és subjectiu: es confon el dret amb el caprici, amb la pretensió. En aquest context, sembla que respectar el dret del nen és deixar que faci el que vulgui... També nosaltres lluitem contra això i sempre intentem cercar el que correspon al cor, que és la veritat.

A la pel·lícula «Corazón Bogotá», dedicada a aquest projecte, hi ha el cant a la Mare de Déu de Guadalupe, amb la presència d'un nen molt desafinat...

Aquest nen que se sent tant a la

«Ara no hi ha certes, veritats objectives, tot és subjectiu»

pel·lícula canta molt desafinat, però expressa tot el seu cor, tota la seva energia al cant *La Virgen de Guadalupe*, tota la seva certesa: que hi ha una veritat, una bellesa, una esperança per a ell mateix. Aquest nen era molt tímid, amb la cara molt trista, lletja, perquè estava molt tancat en ell mateix; i a poc a poc es va anar obrint, perquè es va sentir estimat i ara expressa tota la seva energia, de manera desordenada a la cançó. Ara, fins i tot, el podem ensenyar també a cantar bé. Quan tenim el cor obert, ens refiem, estem contents, volem aprendre-ho tot. La Mare de Déu és com la intervenció de Déu que uneix, uneix a tothom, perquè mira al cor. El cor és de l'home, Déu l'ha creat i hi ha un punt que no m'ho pren tot perquè va fins a l'arrel del cor. Nosaltres apuntem al cor, construïm la veritat de l'home i la capacitat d'amistat veritable amb tothom.

La vostra obra se sosté demanant una contribució per fomentar el sentit educatiu i de responsabilitat, i també amb ajuda externa. Com s'hi pot participar?

La gent que acollim no pot pagar el que realment val el col·legi, però nosaltres demanem sempre a aquesta gent un mínim de contribució: el que pot donar és just que pugui donar-ho, per dignitat i per educació. Necessitem, però, l'ajuda de governs europeus, i també cerquem ajudes colombianes. Algunes arriben, però no n'hi ha prou. Hi ha alguna contribució també des d'Espanya, a través de l'ONG CESAL. A més, moltes persones particulars donen el que poden. Els qui vulguin col·laborar poden fer-ho a través de la Fundació Monserrate, amb seu a Milà (www.monserrate.org).

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica: 233,11 €** ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania: 311 €** ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

El Vaticà vol una ètica econòmica i financera

Normativa papal per prevenir activitats il·legals en l'àmbit monetari

Zenit
Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha publicat una carta apostòlica en forma de *motu proprio* «per a prevenció i el contrast de les activitats il·legals en l'àmbit financer i monetari», amb la qual es pretén que el Vaticà esdevingui un exemple eloqüent d'ètica econòmica i financera en totes les seves activitats. Segons el portaveu vaticà, el pare Federico Lombardi, s.j., «això és vital per a la missió evangèlica de l'Església».

Els motius que han portat el Pontífex a redactar el document, publicat per l'Oficina d'Informació del Vaticà el 30 de desembre, els revela ell mateix en el text quan escriu que «per desgràcia, en el nostre temps la pau, en una societat cada vegada més global, es veu amenaçada per diverses causes, entre les quals hi ha un ús impropï del mercat i de l'economia i la violència terrible i destructiva perpetrada pel terrorisme, que provoca mort, patiments, odi i inestabilitat social».

Juntament amb la publicació de la carta, el Bisbe de Roma ha promulgat una nova normativa contra el reciclatge per a l'Estat de la Ciutat del Vaticà i ha establert que sigui vàlida per a tots els departaments de la Cúria romana i tots els organismes i entitats dependents del Vaticà.

A més, ha instituït l'autoritat d'Informació Financera (AIF), el president i membres de la qual seran nomenats pel mateix Papa, que té com a objectiu elaborar disposicions complexes i delicades de desenvolupament, indispensables per garantir que els subjectes de la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà respectin les noves i importants obligacions d'antireciclatge i d'antiterrorisme.

El procés d'elaboració d'aquestes lleis s'ha dut a terme amb l'assistència del Comitè mixt, previst per la Convenció Monetària entre l'Estat de la Ciutat del Vaticà i la Unió Europea (17 de desembre del 2009), format per representants de

l'Estat de la Ciutat del Vaticà i de la Unió Europea. La Delegació de la Unió Europea està formada, alhora, per representants de la Comissió i de la República italiana, així com representants del Banc Central Europeu.

El Papa, en el document, pren mesures concretes per impedir l'autoreciclatge (cas que encara no es preveu en països amb una legislació estricta), estableix controls sobre l'entrada o sortida de diners de l'Estat de la Ciutat del Vaticà, regula les obligacions sobre la transferència dels fons i indica sancions administratives, més rigoroses i aplicables, no només a les institucions i a les persones jurídiques, sinó també a les persones físiques que actuïn en nom seu.

«La Santa Seu sempre ha aixecat la seva veu per instar totes les persones de bona voluntat, i sobretot els líders de les nacions, al compromís de l'edificació, també a través d'una pau justa i duradora arreu del món, de la ciutat universal de Déu cap a la qual avança la història de la comunitat dels pobles i les nacions», diu el Papa en la introducció.

Un document per al testimoni evangèlic

El pare Federico Lombardi ratifica que aquestes noves mesures del Papa constitueixen «un esdeveniment de gran importància normativa, però també té un significat moral i pastoral d'abast ampli». «Totes les institucions que tenen relació amb el govern de l'Església catòlica i amb aquest "suport", que constitueix l'Estat de la Ciutat del Vaticà, s'integren a partir d'avui, amb esperit de sincera col·laboració, en el sistema de principis i instruments jurídics que la comunitat internacional bas-teix amb la finalitat de garantir una convivència justa i honesta en un context mundial cada vegada més globalitzat», assegura el portaveu vaticà en una nota.

«Des de sempre —afegeix—, les activitats il·legals han demostrat

El P. Federico Lombardi.

«Les noves mesures del Papa tenen un significat moral i pastoral de llarg abast»

que tenen una capacitat extraordinària per infiltrar-se i contaminar el món econòmic i financer, però el seu desenvolupament a escala internacional i l'ús de les noves tecnologies les han fet cada vegada més omnipresents i capaces de camuflar-se, per la qual cosa, per combatre-les, ha adquirit la màxima urgència el fet de constituir xarxes de control i d'informació mútua entre els autoritats responsables de la lluita contra elles.»

Segons el pare Lombardi, «seria ingenu pensar que la intel·ligència perversa que guia les activitats il·legals no intenti aprofitar sobretot els punts febles i fràgils, que a vegades hi ha en el sistema internacional de defensa i control de la legalitat, per introduir-s'hi i violar-lo». Per tant, la solidaritat internacional és fonamental per al manteniment d'aquest sistema, i és comprensible i just que les autoritats nacionals de vigilància i els organismes internacionals (Consell d'Europa i, en particular, el GAFI: Grup d'Acció Financera Internacional contra el reciclatge de capitals) mirin amb ulls favorables els Estats i els ens que ofereixen les garanties requerides i imposin vincles més grans als qui no les compleixin», afegeix.

Naturalment, reconeix, «això també s'aplica a la Ciutat del Vaticà i a les institucions de l'Església que duen a terme activitats econòmiques i financeres». «L'aplicació de les noves normes requerirà sens dubte un gran esforç», assenyala. «Hi ha noves obligacions que cal respectar. Noves competències que cal exercir. Tot això beneficiarà l'Església. Els organismes del Vaticà seran menys vulnerables al risc constant que, inevitablement, hi ha quan circulen els diners.» I acaba dient: «S'evitaran en el futur aquelles errades que tan fàcilment esdevenen "motiu d'escàndol" per a l'opinió pública i per als fidels. En resum, l'Església serà més "creïble" davant de la comunitat internacional i els seus membres. I això és vital per a la seva missió evangèlica.»

Benet XVI: «El Nadal i la Pasqua ens arrenquen de la mort»

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va destacar la unitat existent entre la nit de Nadal i la de Pasqua, i va afirmar que l'Encarnació i la mort i resurrecció de Jesús ens obren a un futur etern. Ho va dir durant l'audiència general del dimecres 5 de gener, celebrada a l'Aula Pau VI del Vaticà.

«Encarnació i Pasqua no es troben l'una al costat de l'altra, sinó que són els dos punts clau inseparables de l'única fe en Jesucrist», va indicar. «Només perquè veritablement el Fill, i en Ell Déu mateix, es va "abaixar" i "es va fer carn", la mort i la resurrecció de Jesús són esdeveniments que ens resul-

ten contemporanis i ens afecten, ens arrenquen de la mort i ens obren cap a un futur en el qual aquesta "carn", l'existència terrenal i transitòria, entrà en l'eternitat de Déu», va explicar. I va afegir que «en aquesta perspectiva unitària del misteri de Crist, la visita al pessebre orienta la visita a l'Eucaristia, on trobem present de manera real Crist crucificat i ressuscitat, Crist vivent».

El Papa va continuar indicant que «per copsar el sentit d'aquests dos aspectes inseparables, cal viure intensament tot el temps nadalenc com l'Església el presenta». I va destacar que l'Església el presenta en sentit ampli, al llarg de quaranta dies, «del 25 de

desembre al 2 de febrer, de la celebració de la Nit de Nadal, a la maternitat de Maria, a l'Epifania, al Baptisme de Jesús, a les noces de Canà, a la presentació del temple, precisament en analogia amb el temps pasqual, que forma una unitat de cinquanta dies, fins a la Pentecosta».

A més, Benet XVI va destacar la necessitat de «rescatar aquest temps de Nadal d'un revestiment massa moralista i sentimental». En aquest sentit, va destacar que «la celebració del Nadal no ens proposa només exemples a imitar, com ara la humilitat i la pobresa del Senyor, la seva benevolència i amor cap als homes; sinó que és més aviat

una invitació a deixar-nos transformar totalment per Aquell que ha entrat en la nostra carn».

«Després d'haver adorat el Fill de Déu fet home i dipositat al pessebre, som cridats a passar a l'altar del sacrifici, on Crist, el pa viu baixat del cel, se'ns ofereix com a veritable aliment per a la vida eterna», va exhortar. «I el que hem vist amb els nostres ulls, a la taula de la Paraula i del Pa de Vida, el que hem contemplat, el que les nostres mans han tocat, és a dir, el Verb fet carn —va acabar dient—, anunciem-ho amb joia al món i donem-ne testimoni generosament amb tota la nostra vida.»

106.6 Barcelona
93.7 Catalunya Central
100.6 Tarragona
90.1 Tortosa
96.8 Garraf
98.4 Osona
103.4 Girona
91.5 Lleida
104.4 La Cerdanya
105.0 La Seu d'Urgell
107.5 Andorra

 RàdioEstel

Fes que RàdioEstel sigui més escoltada!

RàdioEstel és a punt de renovar els equips emissors per tal d'aconseguir una cobertura més gran arreu del territori català. Els nous equips costen 80.000 euros i per fer front a aquesta despesa necessitem l'ajuda dels nostres oients i de tots els que simpatitzen amb l'emissora.

Podeu fer els vostres donatius per a la renovació dels equips emissors de RàdioEstel al compte de "la Caixa" 2100 3013 25 2200406287 indicant el vostre nom i cognoms i el concepte «Donatiu RàdioEstel»

«Les comunitats eclesials han incorporat des de fa temps els mitjans de comunicació com a instruments ordinaris d'expressió i de contacte amb el propi territori, tot instaurant sovint formes de diàleg encara de major abast»

Missatge del papa Benet XVI amb motiu de la XLIV Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Madrid

Una única família humana

Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat

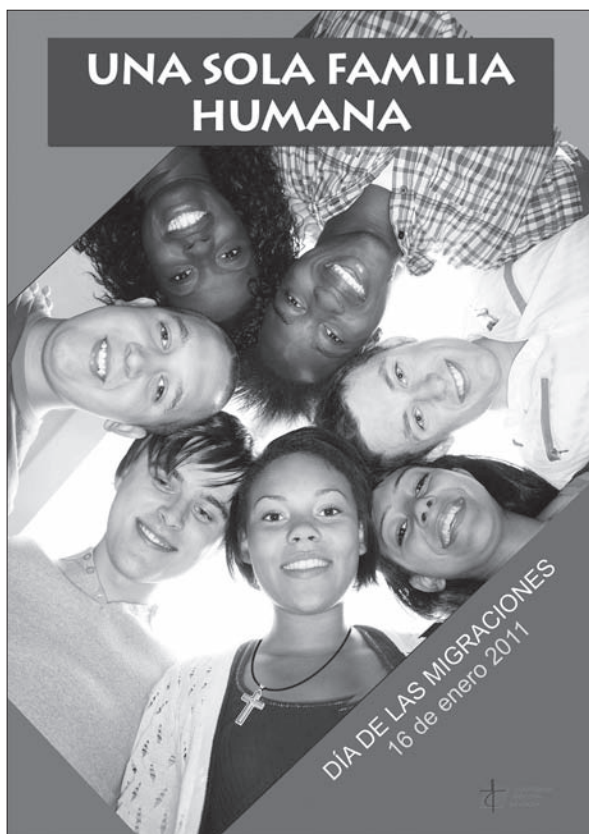
Redacció
Madrid

El 16 de gener l'Església celebra la Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat, amb el lema «Una família humana». Davant d'aquesta jornada, la Comissió de Migració de la Conferència Episcopal Espanyola ha escrit un missatge en sintonia amb el de Benet XVI.

Els bisbes recorden els drets dels emigrants a viure com a membres de la família humana i que «l'obligació corresponent cap a ells d'acollida, ajuda, solidaritat i fraternitat tenen el fonament en la condició de tots els éssers humans de fills del mateix Pare Déu, de la qual es deriva la vocació comuna de germans». En aquest sentit, assenyalen que tenim un camí comú encara que es visquin situacions diferents.

Un dels punts del missatge se centra en la globalització, amb «la seva ambigüitat d'avantatges i inconvenients». Recollint les paraules del Papa per a aquesta jornada, es destaca que «tothom, tant emigrants com poblacions locals que els acullen, formen part d'una sola família, i tothom té el mateix dret de gaudir dels béns de la terra, que tenen un destí universal, com ensenya la doctrina social de l'Església. Aquí troben fonament la solidaritat i el compartir».

Segons els prelats, «el fenomen de la globalització, assumit i viscut amb criteris i actituds d'acollida dels diferents, de justícia i de solidaritat, de cara al bé comú, es pot prefigurar i anticipar a la ciutat nova i definitiva del futur». Per als bisbes, «contrasta amb aquest quadre ideal la dura realitat, agreujada per la crisi econòmica i no sempre afavorida per les lleis, que afecten els emigrants i refugiats. Sorgeixen la por a l'estrany, el rebuig, el refredament en l'acollida

cordial, en l'hospitalitat... cal rescatar la centralitat de la persona humana i la seva dignitat, amb els seus corresponents i inalienables drets i deures». En el missatge episcopal es posa en relleu el dret fonamental de tota persona a sortir de la seva terra i anar a un altre país que li ofereixi més possibilitats, sense que això signifiqui renunciar a la família, la religió o la cultura. «Tampoc no podem oblidar el dret propi dels estats a regular els fluxos migratoris amb justícia, amb solidaritat i amb sentit del bé comú», afegeix. I en aquesta regulació justa hi entra «establir condicions dignes per a l'acollida i la integració gradual i harmònica d'immigrants i refugiats en la

nova societat». En aquesta feina d'acollida la paraula clau és «dià-leg».

Els bisbes subratllen que l'Església ha de ser pionera en l'acollida als altres, a ajudar-los en el seu procés d'incorporació a la nova societat i a la comunitat creient a cristians i als que voluntàriament ho demanin. «L'Església ha de ser exemplar en la seva ajuda a l'assumpció de responsabilitats per part dels emigrants, del seu paper i tasques en la nova societat i en la nova comunitat creient, respectant sempre la identitat de cadascú, dins de l'única família», indiquen. «L'Església és la "casa comuna", en què tothom té cabuda. L'Església ha de ser model en l'amor fratern, veient en cada germà el mateix Crist, el seu Senyor. L'Església ha de constituir un signe d'esperança enmig d'una societat temptada de desesperança.»

Tornant al missatge del Papa, els prelats apunten la necessitat de posar una atenció especial als refugiats i emigrants forçats per la violència. També assenyalen la consideració cap als estudiants estrangers, «que són cada dia més nombrosos», per als quals es demana estar atents als seus problemes concrets.

La Comissió Episcopal de Migració acaba el seu missatge amb les mateixes paraules de Benet XVI: «No perdem l'esperança, i preguem junts a Déu, Pare de tots, perquè ens ajudi a ser, cadascú en primera persona, homes i dones capaços de relacions fraterne; i perquè, en l'àmbit social, polític i institucional, creixin la comprensió i l'estimació recíproca entre els pobles i les cultures.»

Màlaga

La diòcesi de Màlaga enceta l'any amb una ràdio digital

Odisur / Màlaga

La diòcesi de Màlaga acaba de posar en funcionament una nova plataforma d'evangelització per internet: diocesis.fm. Aquesta ràdio neix amb vocació d'anunciar al món la bona notícia explicada a través de l'ordinador. Paraules que acompanyen el dia a dia dels oients a la feina, a casa, allà on tinguin una connexió a internet. És una iniciativa desenvolupada per la Delegació de Mitjans de Comunicació i vol ser instrument de diàleg i de trobada de tota la diòcesi. La nova ràdio per internet de la diòcesi de Màlaga compta amb un ampli equip de professionals, amb anys d'experiència en la comunicació del missatge cristià a través dels mitjans. Els continguts de diocesis.fm estan pensats per ser escoltats als cinc continents, per això, la graella de programació és cíclica, i s'adapta a les diferències horàries entre països distants. Entre els seus espais hi ha el rés del Rosari, programes d'actualitat eclesial universal i local, tertúlies, programes d'espiritualitat, etc. És un producte ideat per ser consumit a través de l'ordinador, encara que no exclusivament. La revolució digital protagonitzada pels telèfons mòbils, així com els receptors de televisió i de ràdio connectats a la xarxa via wifi, fan possible que qualsevol persona senti aquesta nova emissora, sense haver-se de trobar davant de la pantalla.

Guadix-Baza

Mor el fundador dels Fossors de la Misericòrdia

Odisur / Guadix

El germà José María, fundador dels Germans Fossors de la Misericòrdia, va morir la matinada del 3 de gener. Tenia 91 anys i en feia gairebé 13 que estava malalt. Es deia fra José María de Jesús Crucificado, nom que va adoptar en fundar l'institut religiós l'11 de febrer del 1953. Des de llavors, es va dedicar juntament amb els altres frares, a pregar pels vius i els difunts i a enterrar els morts, tal com ells defineixen l'essència d'aquesta vocació.

El germà José María era natural del poble granadí de La Zubia, encara que ja se sentia de Guadix perquè aquesta ciutat va ser el lloc de la fundació i on ha viscut la majoria dels seus anys.

Actualment, només hi ha germans Fossors als cementiris de Guadix i Logronyo. Són molt pocs germans: a Guadix n'hi ha 5 i a Logronyo 4. En els millors moments de la fundació hi va haver més de 40 religiosos, repartits

també pels cementiris de Pamplona, Huelva i Jerez de la Frontera.

Aquesta institució religiosa, considerada com una de les més originals sorgides durant el segle XX dins de l'Església, va tenir origen de forma providencial l'any 1952. El seu fundador formava part de la congregació d'Ermitans

de Sant Pau i Sant Antoni, establerta a la serra de Còrdova. A la primavera d'aquell any va arribar a les ermites cordoveses un sacerdot de la diòcesi de Guadix, Manuel Gallardo Capel, rector de Cúllar-Baza. Va establir relació amb fra José María i aquest li va comunicar el seu projecte, inspirat en el llibre de Tobi-

es (1, 16-18), de fundar una congregació dedicada a complir, de forma específica, les dues últimes obres de misericòrdia: enterrar els morts i pregar pels vius i pels difunts. Aquest sacerdot, de tornada, va transmetre aquest propòsit al bisbe de Granada, Rafael Álvarez Lara, que el va acollir amb entusiasme. I, després de les gestions necessàries amb el bisbe de Còrdova, fra Albino Menéndez Raigada, es va concedir l'autorització corresponent perquè l'esmentat ermità, acompanyat d'un altre, anomenat fra Bernardo de la Cruz, es traslladessin a Guadix i comencessin la seva tasca fundacional. Amb l'aprovació de l'ajuntament de Guadix, es van fer obres de condicionament d'una caseta vella, situada vora el cementiri, i aquí, d'una manera molt modesta, es va instal·lar la primera comunitat, que va començar a actuar el dia 11 de febrer del 1953, sota el patrocini de la Mare de Déu de Lourdes. El 16 de juliol del 1958, seria erigida per decret episcopal com a pia unió.

Punt de vista

Jordi Bort Castelló

Membre de la Comissió del Centenari del Naixement del cardenal Tarancón

L'homilia de la reconciliació

El 22 de novembre passat vaig assistir al Palau de la Generalitat valenciana, a la presentació de la pel·lícula *Tarancón. El quinto mandamiento*. El film em va fer recordar la missió de Tarancón: la reconciliació! Una reconciliació que es manifestà en l'homilia d'entronització del rei Joan Carles. Una homilia basada en la reconciliació i en la defensa dels drets humans, enfront de la imposició de la dictadura.

L'homilia de Tarancón obria una nova etapa en la història d'Espanya, ja que era un text aperturista, que va molestar els franquistes per les al·lusions als drets humans. En l'homilia, Tarancón va utilitzar set vegades la paraula *llibertat*, sis la paraula *pau* i tres la paraula *justícia*!

Tarancón començà l'homilia subratllant l'excèl·lent importància del moment, i també la seua dificultat. Per això, el cardenal creia «necessària la col·laboració de tots, la prudència de tots i la decisió de tots», per obrir un nou camí de «pau, de progrés, de llibertat i de respecte».

Tarancón, fent-se ressò del Vaticà II, deia que l'Església «no imposa un determinat model de societat, ni presenta opcions concretes de govern, ni patrocina cap forma ni ideologia política». Amb les seues paraules, va saber avançar-se a la Constitució en el transcendent aspecte de la no-confessionalitat, del pluralisme i de l'autonomia en les relacions Església-Estat. Tarancón tancava així l'etapa del nacionalcatolicisme, i deixava ben clar que l'Església havia d'exigir de les autoritats que «estiguen al servei de la comunitat, que promoguen els drets humans, que enfortisquen les llibertats o que ajuden a promoure

les causes de la pau i de la justícia».

Encara ara, 35 anys després, aquesta homilia és qualificada com una declaració programàtica d'allò que el poble espanyol desitjava en la nova època que s'obria, després de 40 anys de dictadura!

Tarancón demanava que el rei fos «rei de tots els espanyols». Havia arribat l'hora de posar fi a les dues Espanyes, perquè «les estructures juridicopolítiques donaren a tots els ciutadans la possibilitat de participació lliure en la vida del país». Tarancón exigia l'inici d'una etapa democràtica, «justa socialment i equilibrada econòmicament».

Era l'hora d'obrir un nou camí, en el qual «cap forma d'opressió no esclavitze a ningú», «sense discriminacions ni favoritismes». Aquestes paraules, plenes de visió de futur, animaven el rei a posar fi a l'uniformisme estèril i empobridor. Per a Tarancón, aquest nou camí «havia d'acollir i respectar les diferències».

L'homilia acabava demanant una «autèntica pau, una pau lliure i justa, una pau àmplia i fecunda».

Tarancón demanava eleccions lliures, la participació dels ciutadans, la legalització dels partits polítics i sindicats, i la implicació de tots en la vida del país. En definitiva, fomentar el pensament crític i acceptar la pluralitat!

Veient l'estrena de la pel·lícula *Tarancón. El quinto mandamiento*, vaig tindre clar que, amb Tarancón, l'Església espanyola va apostar i va fer possible la reconciliació entre parts enfrontades i entre sectors dividits. Aquesta va ser la missió de Vicent Enríquez i Tarancón, el cardenal de la reconciliació!

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

«Acostumar-se» a Déu

M'han cridat l'atenció les paraules que Benet XVI adreçà, el 22 de desembre, a l'audiència general. Són una catequesi sobre el Nadal, a partir de sant Ireneu, Pare de l'Església.

El Papa invita els cristians a tenir i mantenir una actitud «d'estupor», d'admiració. Destaca que l'home, en frase d'Ireneu, «s'ha d'acostumar» a percebre Déu. «Déu està normalment allunyat de la nostra vida, de les nostres idees, de la nostra actuació i ens hem d'avesar a estar amb Déu.» Sant Ireneu, diu el Papa, gosa escriure aquesta audàcia: que Déu també s'ha d'acostumar a estar amb nosaltres i en nosaltres, a la nostra pobresa i fragilitat. És el que Déu ha fet i fa constantment.

Què ens mostra la vinguda del Senyor? Quin és el seu objectiu? «Ensenyar-nos a veure i estimar els esdeveniments, el món i tot el que ens envolta amb els mateixos ulls de Déu. El Verb, esdevingut infant, ens ajuda a comprendre l'actuació de Déu, a fi que ens deixem transformar, cada vegada més, per la seva bondat i la seva infinita misericòrdia.»

Sant Ireneu escriu: «... amb el Nen Jesús ens crida a assemblejar-nos a Ell mateix. Veiem com és Déu. I d'aquesta manera se'ns recorda que ens hauríem d'assemblejar a Déu. I que l'hem d'imitar.» Encara afegeix: «L'home no pot veure Déu, i així està en la foscor sobre la veritat, sobre si mateix. Però l'home, que no pot veure Déu, pot veure Jesús. Així veu Déu, així comença a veure la veritat, així comença a viure.» El naixement de Jesús «ens indica i assigna també una tasca: precisament la de ser semblants a Ell i tendir a la veritable vida, arribar a la visió de Déu en el rostre de Crist».

El Sant Pare, davant d'aquesta obra divina, convida els fidels a apropar-se amb tremolor al lloc «on es trobaren i entrecreuaren, les esperances del món i del cor humà amb la presència de Déu... En la nit del món, deixem-nos sorprendre i il·luminar per aquest acte de Déu, totalment inesperat: Déu es fa infant. Deixem-nos sorprendre i il·luminar per l'Estrella que inundà d'alegria tot l'univers».

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Evangelitzar

En la meua joventut lamentàvem no tenir diners per comprar els llibres que ens interessaven. Els pocs que aconseguia els devorava de seguida, com un nen una llauna. Hi havia lleis estrictes que impedièren publicar tot el que incomodava als que manaven. El preu era un altre dels impediments, tot i que, comparat amb els actuals, eren barats.

Avui dia es publica tot. N'hi ha que ho aconseguen a través d'editorials de categoria. Altres autors s'ho paguen de la seva butxaca. D'altres publiquen a través de publicacions gratuïtes o per internet, malgrat que aquest sistema encara no és prou conegut. Contemplant el panorama actual, hom té la impressió que hi ha més escriptors-publicadors, que lectors. La primera conseqüència és que no hi ha temps per llegir-ho tot, encara que ens sembli important. La segona, per part d'alguns, que cal inventar temes que cridin l'atenció, sense que la seva importància sigui urgent. Em situo, per descomptat, en l'àmbit religiós. I m'hi sento implicat. Però el que redactem, és el més oportú, convenient i assequible?

N'hi ha que poden creure que esquivo la qüestió. Pretenc, en canvi, ancorar-me en terreny ferm. Explicaré una història, copiaré un document. Sant Pere Claver va néixer a Verdú (Lleida). A la seva parròquia encara es conserva la pila on va ser batejat. Amb reverència, m'hi he apropiat més d'una vegada. Allà va néixer, posteriorment es va fer jesuïta i va marxar a Amèrica. Era l'època del mercat d'esclaus que, no ho oblidem, eren capturats pels seus congèneres i venuts als traficants blancs. Copio uns fragments d'una carta seva.

«Ahr 30 de maig del 1620, va saltar a terra un gran vaixell de negres... Hi vam anar carregats amb dues senalles de taronges, llimones, bescuits i altres coses. Vam arribar-hi obrint-nos pas a través de la gent, fins que vam arribar fins als malalts; n'hi havia molts a terra, ben humit i negadivol, per la qual cosa estava ple de trosos de teules i maons, i aquest era el seu llit... vam ajuntar els malalts en dues rodes, una la va prendre el meu company amb l'interpret, i a part jo en vaig agafar dues de l'altra. Entre ells n'hi havia dos que s'estaven morint... els vam donar un beuratge, i els vam tapar amb les nostres capes. Van entrar en calor i esperits vitals nous, el rostre molt alegre, els ulls ben oberts i mirant-nos... vam parlar amb ells, no amb llengües, sinó amb mans i gestos... vénen tan persuadits que els porten perquè en els menjarem, que, parlarlos d'una altra manera, no tindria sentit... els vam posar davant tots els motius naturals que calen per alegrar un malalt... vam entrar en el catecisme del sant Baptisme i els seus grandiosos efectes al cos i l'ànima... i, responent-nos a les preguntes fetes sobre el que ensenyàvem, vam passar al catecisme gran... quan ja van ser capaços, els vam declarar els misteris i els vam posar davant d'una imatge de Crist, Senyor nostre, a la creu... vam pregar amb la seva llengua, l'acte de contrició...»

Jo penso, i no els van parlar de la perversitat de l'avortament, del divorci nociu o de l'eutanàsia enganyosa? Quants, d'entre els nostres, es creuen condemnats a ser devorats per l'injust i poderós Vaticà, exposats a la maldat del clergat, ofegats per les immenses riqueses de l'Església! (sic) No cal començar a evangelitzar amb entusiasme, animant una joventut que viu sense sentit, desencantada, sense nord espiritual, sense cap esperança de felicitat?

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

El goig de celebrar junts

Aquestes festes de Nadal passades ens va arribar —com altres anys— una invitació del Centre Islàmic Camí de la Pau. Volien celebrar amb nosaltres el naixement de Jesús, considerat per ells un gran profeta, i fer-ho, al mateix temps, per commemorar el del fundador del Pakistan, Mohammed Ali Jinnah.

Mirant enrere, encara que només sigui uns 20 anys, una celebració semblant hauria estat impensable. Cristians, jueus i musulmans units i aplegats en una mesquita, celebrant l'esdeveniment més gran de la nostra fe cristiana, juntament amb membres d'aquells homes i dones que continuen pregant, com va fer Jesús, amb la Torà i amb creients de la doctrina que Mohamed —Mahoma per a nosaltres— va predicar.

No era obstacle per a tots els que hi vam assistir el fet que per als musulmans Mahoma fos considerat l'últim profeta de la llarga cadena de missatgers enviats per Déu, com Abraham, Moisès i Jesús, ni que per als jueus Jesús no és el Messies esperat...

Aquell aplec demostrava que els éssers humans —malgrat tenir diferents credos— podem unir-nos des de l'amor universal que tot ho humanitza. Ja estic acostumada a trobades semblants, tant a la nostra església com a la seva mesquita, però aquell dia vaig tenir una sorpresa molt agradable que va diferenciar aquella trobada interconfessional d'altres.

Quan vaig entrar vaig rebre la salutació d'un dels pakistanesos amics. Havia passat ja la zona en la qual tots els que hi entrem ens hem de treure les sabates, i m'endinsava pel passadís que porta a la gran sala encatifa-da i amb una decoració que fa d'aquesta estança un lloc de pregària i de convivència. Però dic que vaig tenir una gran sorpresa. I és que la part dreta de la sala oferia un espectacle inusual: una multitud de dones omplien aquella ala del local. Dones que, amb el seus saris de colors llampants i els típics vels o hijab islàmic a joc amb la seva vestimenta, donaven al lloc de trobada un toc d'exotisme.

Però no va ser aquesta sensació estètica la que em va emocionar. Va ser la presència inusual de les dones en una trobada interconfessional. Ja n'hem tingut moltes, i fins ara sempre sentíem aquest buit de les dones. Ens deien que havien de restar a casa per cuidar dels nens, però aquesta resposta no ens acabava de fer el pes.

Ara, després d'uns quants anys de trobades, eren allà omplint gairebé la meitat de la gran sala.

Vaig pensar que estàvem vivim un gran pas en la inserció cultural al nostre país.

Quan al final de l'acte ens van oferir els dolços típics amb els quals sempre ens mostren el seu sentit d'acollida, em vaig acostar a les dones i els vaig manifestar la meua alegria per la seva presència. Va ser aleshores quan un grup de joves de la «segona generació» i, d'una gran bellesa, val a dir-ho, mentre m'oferien pastissos, em van dir en un català força bo: «A poc a poc, tot arribarà.»

Zoom

Eduard Brufau

Aquesta setmana té lloc a les províncies del sud del Sudan un referèndum per la independència. Els resultats no se sabran fins al mes que ve, però les enquestes pronosticaven una victòria aclaparadora del vot independentista. Sigui com sigui aquests comicis haurien de posar fi a la violència que l'estat sudanès, majoritàriament musulmà, ha exercit durant 30 anys sobre el sud del país, de majoria cristiana i animista.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Profetisme de la vida religiosa

La Unió de Religiosos de Catalunya (URC) celebra el dissabte 22 de gener a Barcelona un Simposi amb motiu de la celebració dels 30 anys de la seva creació sobre «Profetisme de la vida religiosa en un cristianisme de diàspora». Quan el Dret Canònic afirma que «l'estat de vida consagrada, per la seva naturalesa, no és ni clerical ni laical» (cànon 588 § 1) defineix amb claredat un fet que sovint s'oblida. La divisió entre clerical i laical apunta a la dimensió institucional de l'Església. La vida religiosa, al contrari, se situa en una dimensió carismàtica i escatològica, diferent de l'anterior. Els religiosos poden ser sacerdots o germans, però aquesta divisió és secundària en la seva essència, tot i que les realitats històriques han creat diferències importants. La vida consagrada masculina té dos riscos als quals ha de prestar molta atenció. Els religiosos sacerdots poden accentuar la seva dimensió clerical de manera que s'apartin de la seva naturalesa de vida religiosa. S'abandona el profetisme en nom de la clericalització. Els religiosos germans es poden concentrar en la seva dimensió laical i desviar-se de la seva característica peculiar de vida religiosa. Releguen el profetisme en nom de la transformació de les coses en aplicació de la reialesa laical. Quan uns i altres es deixen temptar en els aspectes secundaris, clerical i laical, abandonen el terreny que els és propi i s'allunyen del profetisme i de l'escatologia, que són els seus trets definitoris i que no compten amb el poder i el prestigi que comporta sovint la dimensió clerical. Les religioses, com que no poden accedir al sacerdoci, tenen menys riscos, però en determinats moments històrics han imitat el model masculí, i han introduït divisions internes en la seva classe única, com a mares i germanes.

Algunes valoracions que s'han produït en els darrers mesos des d'importants llocs eclesials sobre la vida religiosa han atribuït els seus problemes actuals a una aplicació distorsionada de les decisions conciliars o a altres motius discutibles. Es presenta una visió esbiaixada i es focalitzen els problemes perdent de vista la situació general de l'Església. Consola observar l'equilibri i la proximitat del papa Benet XVI envers la vida religiosa, a la qual dona suport sense vacil·lacions i amb manifesta clarividència.

Simón Pedro Arnold, monjo benedictí a Bolívia i assessor teològic de la CLAR, afirma: «Ens hem oblidat que el que ens és propi se situa al costat dels màrtirs i dels sants i santes més que dels doctors o pastors. Hem preferit ser un model institucional aplaudit que ser un signe humil, criticat i incòmode. Si continuem en aquesta postura jeràrquica, aviat donarem la raó als que profetitzen la nostra defunció imminent. La nostra resurrecció com a vida consagrada està en l'abandonament d'aquest espai usurpat i en la reconciliació amb la nostra pàtria originària: la vida carismàtica» (*¡Tú, Sígueme! Diez años de reflexión teológica sobre la vida religiosa latinoamericana*, p. 36).

Resulta tan necessari com apassionant reflexionar per recuperar l'espai propi de la vida consagrada, que no és ni clerical ni laical. Sense aquesta perspectiva de fons, la vida del religiós germà i de les religioses sembla com una realitat de segon pla, perquè s'observa des de l'òptica clerical. Aleshores el que és secundari es transforma en essencial i es perd el que és específic. De cap manera aquestes diferències impliquen cap amenaça a la comunió eclesial. Al contrari, la garanteixen.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Un nou any

Se'ns obre novament en l'any 2011 un ampli ventall de dies plens d'esdeveniments i possibilitats, que anirem vivint amb el pas del temps. Moltes agendes estan ja gairebé plenes de projectes, de coses importants, d'allò que caldrà fer per aprofitar com més millor, diríem no ja el dia a dia, sinó el minut a minut. En començar doncs aquest nou any, pot ser una bona ocasió de fer una mica de recompte de com ens van les coses i preguntar-nos també pels nostres desitjos, per les nostres il·lusions i revisar la nostra vida sobre com aprofitar, de la millor manera possible, i sempre comptant amb la gràcia del Senyor, les oportunitats que ens ofereix.

M'ha fet pensar enguany el fet que la nostra germana gran, santa Teresa de Lisieux, o familiarment santa Teresina, petita en edat, però doctora de l'Església, es preguntava sobre la seva vocació i les

ansies que tenia de fer produir els seus talents. Un any abans de morir, als 24 anys, volent expressar els seus desitjos immensos, ens diu que en el seu interior, a més de la seva vocació de carmelita, en sentia d'altres: la de guerrer, sacerdot, apòstol, màrtir... per poder fer així les obres més heroiques. Però, com convertir-les en realitat?

Com que aquests desitjos eren tan forts, va acudir, buscant una resposta, a les cartes de sant Pau. Així va trobar per casualitat els capítols 12 i 13 de la primera carta als Corintis, on va llegir que no tots poden ser apòstols, o profetes, o doctors, com ella desitjava; que l'Església està formada per diferents membres. Va seguir llegint fins que va trobar el text que li va donar el desllorigador del que volia: «Anheleu els dons més grans!» I prossegueix Teresina: «L'Apòstol explica que tots els dons més

grans no són res sense l'amor... L'amor és el camí excel·lent que condueix amb seguretat a Déu.» Això li va donar la clau de la seva vocació, ella anhelava seguir el camí millor, i aquest camí és el de l'amor. Va comprendre que sols aquest amor pot fer actuar els membres de l'Església i que conté totes les vocacions, ho és tot, i abraça tots els temps i tots els llocs. Finalment havia trobat la seva vocació: «La meva vocació és l'amor! En el cor de l'Església, la meva mare, jo seré l'amor!»

Ser l'amor a l'Església, procurar estimar cada vegada més i millor, pot ser un programa excel·lent per començar el nou any. Les paraules de Teresina ens fan veure que no cal pas buscar gestes heroiques per millorar la nostra vida, sinó provar de manifestar al nostre món l'amor entranyable que Déu té per a tots i cadascun de nosaltres.

Anna M. Sales
Carmel de Terrassa

La sal de la terra

Com abordar les mesures anticrisi?

El govern de l'Estat, anomenat socialista, està traient moltes mesures, incloent-ne de socials i també anomenant-les anticrisi, amb l'objectiu que «tot continuï igual»; és a dir, que el neocapitalisme imperant a Espanya continuï guanyant molts diners a costa dels debils. Serà possible sortir així de la crisi i tornar a com abans, és a dir, continuar creixent i millorant la nostra comoditat de vida a costa dels països del tercer món i continuar ampliant el nostre quart món?

Permeteu-me que en dubti. Els països del tercer món anomenats emergents, amb milers de milions d'habitants que coneixen com vivim els afortunats

de l'anomenat primer món, volen viure millor, volen no morir de gana, set i mala higiene. Econòmicament nosaltres tenim molts deutes que devem a alguns d'aquests països, que a poc a poc ens guanyaran i «ens faran patir»; d'altres, com l'Àfrica, resten marginals, com si no fossin humans els seus habitants, sense dret a viure. Què hem de fer, nosaltres, «la gent del carrer»?

Per què no acceptem que som còmplices d'aquest «genocidi» de milers de morts diaris de gana mentre que a nosaltres ens sobra el menjar, per una mala distribució de la riquesa i un molt egoista sistema econòmic en què els poderosos trepitgem

els debils seguint la llei de la selva?

Crec que és urgent que les persones conscients —els cristians ho hauríem de ser per no ser diabòlics, és a dir, dividits entre Déu i el diner alhora— exigim una major disminució de la nostra comoditat de vida condicionada a una millora de la del tercer món. Una societat civil forta fa canviar polítiques. Sols en un món més lliure, més just, amb menys patiment podrem viure més feliços i més segurs, ja que el terrorisme no s'acabarà si s'incrementa la gent desesperada. Prego perquè algun dia ens despertem i cadascú, des del lloc de treball i compromís associatiu, hi posi el seu granet de sorra.

Joan Viñas
Rector de la Universitat de Lleida

Mirada al món

Israel 2010-2011

L'any 2010 ha estat per a Israel gris i trist. Per a molts observadors ha estat un dels pitjors anys de la seva jove història de només 62 anys. S'han perdut estupendes ocasions d'avançar, especialment en el procés de pau i, en altres camps i en molts aspectes, ha anat enrere de manera espectacular. Destaquem aquests aspectes més representatius. Cal destacar en primer lloc la tensió política amb els Estats Units. Poques vegades li ha passat de tenir conflictes forts amb l'administració americana. Obama i Hillary Clinton s'han vist sovint en dificultats per tractar, per arribar a un acord, per orientar Israel en la seva política. A Israel li ha mancat encert, visió política, diàleg franc i constructiu en la seva relació amb el principal dels estats del qual, pràcticament, depèn en tot. Benjamin Netanyahu s'ha volgut aprofitar de la feblesa de Barack Obama després de les darreres eleccions i després de l'escàndol Wikileaks i s'ha mostrat irreductible, sempre amb el risc d'una forta i irada reacció americana.

El procés de pau s'ha encallat novament a causa de no voler frenar la construcció de les colònies israelianes als territoris ocupats. S'ha de dir sincerament que Israel havia complert ja el límit de 10 mesos per no fer cap nova construcció. Però al moment de perllongar, encara que fos per dos mesos, aquella frenada, Israel ha continuat, febrilment, edificant milers de nous habitatges en territori palestí. El cas de la flota que portava ajudes a Gaza:

l'exagerada reacció d'Israel en contra d'aquella flota i la mort de nou ciutadans turcs l'ha fet isolat encara més en el mapa internacional. Les relacions diplomàtiques amb Turquia continuen interrompudes i els dos països, distants. El ministre d'Afers Estrangers no vol de cap manera demanar excuses pel que Israel va fer ni vol donar compensacions econòmiques a les famílies de les víctimes.

El gran incendi del mont Carmel, que ha posat de manifest l'escassetat de mitjans d'Israel per fer front a desastres inesperats: 44 víctimes, més de dos bilions de xéquels en pèrdues, 80 cases incendiades, un kibbutz destruït i una moral baixa i pessimista, davant d'uns ministres que, davant de la desgràcia, no feien més que acusar-se els uns als altres.

S'ha desvetllat a Israel una tendència racista contra els àrabs i els africans amb discriminacions humiliants.

Un aspecte fora de la política i que ha tingut una bona acollida i del qual s'esperen fruits d'esperança ha estat el Sínode dels Bisbes del Pròxim Orient, aplegats a Roma.

El boom turístic d'aquest any ha estat extraordinari. S'ha de reconèixer que en aquest aspecte Israel ha donat un exemple d'obertura, d'acollida, de facilitats en tot sentit per als més de tres milions de turistes i pelegrins que han vingut al país, el nombre més gran que es recorda.

Per a aquest any les coses no queden gaire clares.

Serà la continuació d'aquest any gris i trist? Molts ho pensen així i el motiu és que el govern immobilitista del país queda intocable. Una coalició que uneix les dretes i les esquerres més extremes, com pot tenir èxit? I tanmateix continua intacte, sense cap canvi. Poques perspectives positives es poden albirar.

Pel que fa al procés de pau, sembla que aquest govern no té cap intenció d'intensificar-lo amb mires generoses i decidides. Es trobarà amb els mateixos esculls i les mateixes resistències. La inèrcia és la imatge d'Israel en aquest procés de pau.

Hamas s'ha tornat més rígid encara i ha recomençat els atacs de míssils contra Israel des de Gaza. Això és una prova de foc per a Israel.

Molts països demanaran el reconeixement de l'estat de Palestina amb les fronteres de l'any 1967. Això, si es realitza unilateralment, serà posar Israel entre l'espasa i la paret i l'aïllament del país serà encara més gran internacionalment.

Segurament que continuarà fomentant el turisme, però el turisme està sempre condicionat per les circumstàncies. N'hi ha prou que la impaciència dels palestins esclati i hi hagi alguns atemptats, perquè el turisme caigui en picat com ha passat més de quatre cops.

Per als que estimem Israel, li desitgem el millor, un xic més de generositat, d'atenció a l'opinió mundial i de decisió a l'hora de tirar endavant. I la tan desitjada pau vindrà.

Joan Vernet
Salesià des de Jerusalem

Responsabilitat davant de la crisi

Segons l'EPA, hi ha 1.292.300 llars amb tots els membres a l'atur. Molts deixaran de percebre els 426 euros per desocupació. De l'ajut a la maternitat (els 2.400 euros), res de res. Les pensions baixaran. Un de cada quatre espanyols corre el risc de ser pobre. Auguren que les mesures de Zapatero contra la crisi poden incrementar els vuit milions d'espanyols per sota del llindar de la pobresa que ja hi ha, segons un informe de Càritas.

Jo em demano: serviran les mesures de Zapatero contra la crisi que patim i que ell no només va amagar sinó que va negar durant dos anys? Quan sento i lleigeixo que en l'actual situació s'eleva el sou d'alguns membres i exmembres del Govern i que es reparteixen xifres milionàries a sindicats i a certs col·lectius afins a la ideologia zapaterista, em demano si es gestionarà bé el que s'ha recaptat amb les mesures anticrisi.

Per sortir de la crisi calen no només mesures, sinó també sentit de la responsabilitat, que és el mínim que ha de tenir un mandatari eficient. A mi tant m'és si són d'esquerreres o de dretes els que ens governen, però sí que respectin les nostres tradicions i una bona gestió en profit de tothom.

MARÍA F. VICENTE
Valladolid

Benet XVI i la llibertat religiosa

La llibertat religiosa, camí per a la pau és el títol del missatge de Benet XVI per a la Jornada Mundial de la Pau 2011. «Al començament d'un any nou desitjo fer arribar a tothom la meua felicitació; és un desig de serenitat i de prosperitat, però sobretot de pau», escribia el Papa en la introducció del missatge. I assenyalava que «l'any que acaba també ha estat marcat lamentablement per persecucions, discriminacions, per terribles actes de violència i d'intolerància religiosa».

En aquest context, el Sant Pare va tenir un record especial per a tots els cristians perseguits i va exhortar els homes i dones de bona voluntat a renovar el seu compromís per la construcció d'un món en què tothom pugui professar lliurement la seva religió o la seva fe i viure el seu amor a Déu amb tota l'ànima.

SUSO DO MADRID
A Coruña

Èxit fictici

El Ministeri de Sanitat ens diu que la disminució en un 4% del nombre d'avortaments fets al quiròfan és un èxit aconseguit gràcies a la llei actual de l'avortament. No ens enganyem, aquesta disminució és en detriment de la pujada en el consum de la píndola de l'en-

Un suggeriment

Vaig visitar uns amics que regenten un hotel de la seva propietat. Quan hi vaig arribar estaven dirigint els darrers detalls d'un banquet de noces. Jo hi era de pas i no em podia esperar, per la qual cosa molt amablement em van rebre a la cuina. En aquell moment els cambrers retiraven el segon plat, consistent en una fantàstica cuixa d'ànec, la majoria dels quals no havia estat ni tan sols tastada, però naturalment tot anava al cubell de les escombraries.

Puc assegurar que vaig sentir una veritable esgarripança. Vaig pensar en els milions de persones que quan es lleven no saben si aquell dia tindran res per menjar i en tants nens que moren de gana, o en tants conciutadans que remenen en els contenidors de la brossa. Això no és just, clama al Cel tanta desigualtat i injustícia. Demano als hotels i restaurants que no serveixin menjar en plats individuals, sinó en plates on el comensal pugui escollir la quantitat que vulgui perquè el sobrant es pugui adjudicar a tants germans nostres que avui passen veritable fam i necessitat.

M. ROSA BONALS
Terrassa

demà, que es dispensa gratuïtament. Segons opinió del 57% de dirigents mèdics espanyols, aquest fàrmac és un mètode contraceptiu i avortiu; és a dir, s'aconsegueix el mateix resultat que amb un avortament quirúrgic, que és l'eliminació de l'embrió, només que amb un cost econòmic molt menor. La finalitat és la mateixa però canvia la manera d'aconseguir-ho. No es defensa la vida, s'està donant de franc l'arma per matar.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Abraçada eterna

La figura és clara; la imatge que projecta, contundent. Està inerme, les mans clavades no empunyen pedra ni espasa, l'actitud és de rendició total. Expressa l'acte més gran que un ésser humà pot fer per aquells a qui estima: donar la vida per ells. No va fer mal a ningú, només el bé, però va ser condemnat i mort. Aquest símbol de fraternitat, de solidaritat i de lliurament sense condicions, estimat per tantes generacions, ha estat retirat de la paret del centre escolar Ortega y Gasset d'Extremadura. Des del seu repòs etern, el filòsof deu sentenciar: «Espanyols, sou tan rucs com sempre, ancorats en l'esperit del febrer del 1936, no heu après res.» I com diria un altre dels grans, Unamuno: «No és això, no és això. No, no ho és.»

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Una Teresa de Calcuta dels nostres dies

Fa unes setmanes vaig visitar Manresa després d'haver vist en un reportatge de TV3 sor Lucía Caram. Una monja argentina que viu a Catalunya i que ha assumit totalment el país com a propi. Tant, que es va llançar a una aventura que té cada dia unes dimensions

més grans, compromeses i esperançadores. Les seves paraules i el seu testimoni explicant les noves formes de pobresa i els nous «exclusos» que fabrica la nostra societat, o la crisi que patim, em van sacsejar el cor i la consciència.

Vaig aparcar el cotxe a pocs metres de la Plataforma d'Aliments de la Fundació Rosa Oriol creada per sor Lucía i un grup de voluntaris i empresaris que li donen suport. Em vaig aventurar a entrar al local i em vaig adonar de l'activitat, l'alegria i la qualitat en el tracte d'aquella gent.

Vaig sentir per un moment una esperança molt profunda. Em vaig dedicar una estona a observar unes taules on s'acollia la gent que hi anava per primera vegada o que necessitaven una cosa especial. No puc explicar l'afecte que transpirava aquesta atenció.

Vaig comprendre que Déu ha beneït Catalunya amb una nova Teresa de Calcuta: sor Lucía de Manresa. Una monja tot terreny que ens fa comprendre que l'Evangeli és el que es viu i no només el que es predica. Sor Lucía, no calli. Té moltes persones que l'admirem i estem amb vostè. Enhorabona, Manresa, teniu entre vosaltres una gran dona i un gran equip de voluntaris.

ANDREU OLIVA
Monistrol de Montserrat

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Sobre la fornicació

Prohibeix la Bíblia les relacions sexuals entre joves solters? En realitat, el sisè precepte del Decàleg no es refereix directament a la prohibició de l'adulteri? De fet, avui la majoria de joves té relacions sexuals molt aviat. No creu que l'Església hauria de canviar les seves normes una mica antiquades?

En l'antropologia bíblica queda clara la disposició de Déu segons la qual la sexualitat humana s'ordena per ella mateixa a la comunió matrimonial, al servei de la vida i l'amor. L'adulteri es considera la màxima ferida a la santedat del matrimoni. També en la primera tradició cristiana l'adulteri era un dels tres pecats que se sotmetien a la pena canònica. Efectivament, el sisè precepte del Decàleg sanciona el pecat més greu en el seu gènere: l'adulteri. Però això no exclou la pecaminositat d'altres actes tan extrems. Així, per exemple, el cinquè manament prohibeix l'assassinat però ningú amb dos dits de front deixarà de veure la malícia d'actes que sense arribar a l'assassinat fan molt de mal al proïsme. La fornicació no té la gravetat de l'adulteri, però és un pecat greu contra la castedat. Sant Pau, en la seva primera carta als Corintis, clamava: «Fugiu de la immoralitat! Qualsevol dels pecats que comet l'home són exteriors al seu cos, però el qui porta una vida immoral peca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant...?» L'ensenyament de l'Església va d'acord amb aquesta doctrina. Així, el Catecisme de l'Església catòlica ensenya: «La fornicació és la unió carnal fora del matrimoni entre un home i una dona lliures. És greument contrària a la dignitat de les persones i a la sexualitat humana naturalment ordenada al bé dels esposos i a la generació i l'educació dels fills. A més, és un escàndol greu, quan s'hi dona la corrupció de joves.» També serà convenient tenir en compte el que diu el Catecisme de l'Església catòlica sobre la consideració pastoral d'aquests temes: «Per formar un judici equitatiu sobre la responsabilitat moral dels subjectes i per orientar l'acció pastoral, caldrà tenir en compte la immaduresa afectiva, la força de les habituds contretes, l'estat d'angoixa o d'altres factors psíquics o socials que disminueixen i àdhuc extenuen la culpabilitat moral.» És veritat que això es diu a propòsit de la masturbació, però també es pot aplicar al tema de la fornicació, avui tan estesa. Però una cosa és intentar comprendre les persones i una altra de molt diferent, justificar unes situacions en clara contradicció amb la moral. El camí no és justificar el que fa la majoria sinó ajudar la majoria a viure el que està bé.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Donació d'una relíquia de l'abat Aureli M. Escarré a Montserrat

Narcís Sayrach
Barcelona

Recentment, Cristina Rebull, filla de l'escultor Joan Rebull, acompanyada dels seus fills, feia donació a l'abat Josep M. Soler, i amb ell a tota la comunitat de monjos de Montserrat, de l'escultura de la màscara que l'artista va extreure de la testa mortuòria de l'abat Aureli M. Escarré.

El 21 d'octubre passat es van complir quaranta-dos anys de la mort de l'estimat abat Aureli, «l'abat de Catalunya», com era anomenat pel nostre poble en els temps foscos de la dictadura franquista.

Fa disset anys, el 1993, en una visita a la vídua de Joan Rebull, Concepció Farré, en visitar el taller de l'escultor, em va causar una gran impressió, o més exactament, tristesa, veure-hi entre les obres escampades la màscara de l'abat Escarré. La vaig agafar amb emoció. Mentre la tenia entre les mans vaig sentir molt pròxima la presència del pare abat. Van reviure en mi les paraules que havia dit Joan Rebull, de l'emoció que ell va sentir en treure la màscara del rostre de

l'abat que estimava, en uns moments tan emotius i dolorosos. La màscara em va fer reviure l'impacte que em va causar veure'l en la capella ardent a Montserrat, sense vida, amb el seu somriure als llavis. No era aquesta una bella peça més del taller. Era, és, una autèntica relíquia de l'abat Aureli.

Des d'aquell dia em vaig proposar treballar per aconseguir que aquesta important obra anés a parar a Montserrat. Era el lloc on havia d'estar.

La vídua de Rebull em va fer entrega de la màscara i em va autoritzar a treure'n una còpia en bronze per lliurar-la a la Generalitat amb motiu de la celebració institucional del 25è aniversari de la mort de l'abat Escarré, acte que estàvem promovent i que va tenir lloc el 23 d'octubre del 1993 al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat, presidit pel president Jordi Pujol i l'abat de Montserrat Sebastià M. Bardolet, entre altres autoritats.

Al mateix temps, la intenció de la vídua de Rebull era que es fes donació de la peça original a Montserrat, però quan tot semblava aconseguit sorgien problemes que ho feien impossible.

L'any 2006 vaig demanar al P. Cassià si sabia d'algú de la família Rebull que fes possible la realització d'aquesta donació. Malgrat el seu interès, poc temps després em va telefonar dient-me que no veia la manera d'aconseguir-ho.

Quan menys m'ho esperava, es va obrir el camí. Actualment s'està

treballant en la publicació d'un llibre dedicat a Joan Rebull, fet que ha portat que tinguessin alguns contactes amb mi. A partir d'aquí vaig saber on parava la desitjada màscara de l'abat. La dipositària era Cristina, la filla de Joan Rebull. Aquella noieta, la filla petita de quan jo anava a visitar l'escultor i amic Rebull.

La vaig telefonar i ens vam veure. Va ser un encontre ple de records i d'amistat. No sé si l'ajut va venir des del més enllà, del mateix Rebull o del mateix abat Aureli. Això que semblava difícil, quasi impossible, amb l'encontre amb Cristina Rebull tot va ser facilíssim. Des d'un primer moment, va expressar la seva decisió de fer donació de l'escultura a Montserrat. I així ha estat.

Han transcorregut disset anys per aconseguir fer realitat el somni, l'objectiu, nascut en contemplar el rostre esculpit de l'abat Aureli, on batega amb força el seu esperit. La imatge més exacta de l'abat Aureli, de l'abat que va sofrir l'exili, del «servent fidel fins a morir de l'Església i de Catalunya», és des d'ara a Montserrat. Gràcies, Cristina.

75 anys del Casal parroquial de Llinars del Vallès

Mn. Joan Josep Recasens
Llinars del Vallès

El diumenge 2 de gener, amb la representació d'*Els Pastorets*, es va iniciar el 75è aniversari del Casal parroquial de Llinars del Vallès. Cal recordar que l'edifici es va acabar el 28 de juny del 1936. Era rector llavors Mn. Pere Bonastre Almirall. En acabar la celebració, Mn. Joan Josep Recasens, el rector actual, va agrair a tots els que han fet possible aquest aniversari, en especial a Tomàs Nogueras, encarregat del Casal i als joves que van representar *Els Pastorets*. «Per a activitats dels joves del poble es va crear el Casal i gràcies a vosaltres continua vigent aquest objectiu», va dir Mn. Recasens quan va acabar l'obra.

sens quan va acabar l'obra.

Per la seva banda, l'equip d'*Els Pastorets* va manifestar que «aquesta obra, tan arrelada a casa nostra, ens pot fer passar una bona estona, però també ens pot ajudar a captar l'autèntic sentit del Nadal: compartir, deixar enrere tota classe de diferències i interioritzar que "fer el bé" sempre és la millor opció».

Tomàs Nogueras, que porta trenta anys al capdavant del Casal, va recordar que també aquest és l'any del 20è aniversari de la Mostra de Teatre, que s'inicia a finals de mes amb els representants més joves del Casal. Poble, parròquia i ajuntament treballant en un objectiu comú. Gràcies a tots! Felicitats a tots!

Concert de Cap d'Any a Sant Pere de Reus

Mn. Enric Mateu
Reus

L'1 de gener, a les 8 del vespre, es va celebrar a l'església prioral de Sant Pere de Reus el primer concert de Cap d'Any, memorial Micheline Carpentier, en què van participar organistes de Reus i músics col·laboradors de la prioral. Marta Nus, Jaume Gil, Josep Maria Manresa i Arnau Ferré a l'orgue; Jordi Sans al bombardí; Mn. Enric Mateu, vicari de la prioral, al saxo, i Pep Manresa al violí, encapçalats i dirigits per l'organista titular, el mestre Josep Maria Mas Bonet, van interpretar peces de V. Lübeckh, J. S. Bach, T. Stevens, Pau Casals, G. de Lioncourt, R. V. Williams, Sigfrid Karg-Elert, C. Taltabull i J. Rheinberger.

El públic, que emplenava la bancada del temple, va gaudir d'un concert de qualitat i va premiar els intèrprets amb calorosos aplaudiments. En paraules del senyor prior, és un desig de la comunitat que «aquest esdeveniment sigui l'inici d'un seguit de trobades musicals que iniciïn els anys a venir».

Paraula i vida

Déu, amic de l'home, amic de la vida

El portaveu de Benet XVI, el pare Federico Lombardi, va encertar plenament quan va dir davant els periodistes, el passat 7 de novembre, que el tema central de les paraules del Sant Pare a Santiago i a Barcelona ha estat el tema de Déu. És ben conegut que la primera prioritat del Papa en el seu pontificat és obrir als homes d'avui l'accés a Déu. Missió gens fàcil en aquestes societats europees nostres tan secularitzades.

Benet XVI ens ha dit que «és una tragèdia que a Europa, sobretot al segle XIX, s'afirmés i divulgés la convicció que Déu és l'antagonista de l'home i l'enemic de la seva llibertat. Amb això es volia enfosquir la veritable fe bíblica en Déu». Déu en realitat és l'amic dels homes i l'amic de la vida i ens invita a ser amics seus.

El Sant Pare ens ha dit en aquest viatge que «Déu és l'origen del nostre ésser i el fonament i el cim de la nostra llibertat, no el seu oponent». I per això no ha dubtat a demanar, des de Santiago de Compostel·la, lloc de tanta significació per al continent europeu, que «Europa ha d'obrir-se a Déu, sortir a trobar-lo sense por, treballar amb la seva

gràcia per aquella dignitat de l'home que havien descobert les millors tradicions».

També ha demanat que «cal que Déu torni a ressonar joiosament sobre els cels d'Europa; que la seva paraula santa no es pronunciï mai en va; que no es perverteixi fent-la servir per a fins que li són impropis. Cal que es pronunciï santament». Aquestes paraules em sembla que tenen una clara intencionalitat de respondre a aquells que puguin pensar —o potser fins i tot témer— que aquesta invocació del nom de Déu pugui amagar propòsits menys nobles d'un retorn a formes de neoconfessionalisme estatal. En altres ocasions, davant de representants dels Estats o de la política, Benet XVI ha parlat clarament d'una sana laïcitat estatal, i per això és molt significativa la seva invitació a invocar el nom de Déu santament i que aquest nom no es prengui mai en va, com ja demana el Decàleg del Sinaí. I es prendria en va si se'l feia servir «per a fins que li són impropis». És molt important aquest aclariment davant dels homes i les dones d'avui i davant de la nostra mateixa societat actual. Si el tema de Déu estava en el centre dels missatges

d'aquesta visita apostòlica de Benet XVI, és ben lògic que quedés meravellat per la basílica de la Sagrada Família. Ho va dir amb unes paraules que ens recordaven el Papa que ha dedicat tants anys a l'ensenyament universitari de la teologia: «En un humil i joios acte de fe, aixequem una immensa mola de matèria, fruit de la naturalesa i d'un incommensurable esforç de la intel·ligència humana, constructora d'aquesta obra d'art. Ella és un signe visible del Déu invisible.»

En diferents escrits, ja abans d'arribar al pontificat, el Papa ha expressat que l'experiència de la bellesa és un camí cap al misteri i, en darrer terme, cap a Déu. Per això la Sagrada Família era el lloc adient per al magisteri de Benet XVI sobre aquesta qüestió tan fonamental. Això explica la seva fascinació per l'obra de Gaudí fins al punt de posar-ne el Naixement en la seva felicitació d'aquest Nadal. «Gaudí, obrint el seu esperit a Déu, ha estat capaç de crear en aquesta ciutat de Barcelona un espai de bellesa, de fe i d'esperança que porta l'home a la trobada amb qui és la Veritat i la Bellesa mateixa.»

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

En el camí de la unitat

Al mes de gener se celebra tradicionalment l'Octaviari per a la Unitat dels Cristians, que pretén ser un temps de pregària perquè, superats els obstacles per a una veritable unió, els cristians puguin complir el manament de ser ovelles d'un mateix ramat, el de Crist. Com ja vaig anunciar, vull continuar comentant avui el llibre *Llum del món*, de Benet XVI, fixant-me en el capítol que dedica a l'ecumenisme. Abans m'agradaria citar Jean Guitton, que, comentant el Concili Vaticà II, diu que mereixia doblement el títol d'«ecumènic», ja que reunia tots els bisbes de l'Església, com a Nicea, però també perquè els reunia amb vista a unir entorn d'ells el conjunt de la cristiandat. En realitat des de llavors els successius Papes no s'han dirigit només als catòlics, sinó a tot el món i, particularment, als que abans s'anomenava heretges i ara són esmentats com «germans en la fe».

Amb aquesta idea de superar fronteres a partir

d'una recerca de punts de trobada més que de dissidència, Benet XVI ha fet gestos importants, sobretot adreçats a l'Església ortodoxa, la més propera en coincidències doctrinals. No en va el patriarca de Moscou va ser la primera visita que va rebre després de la seva elecció papal.

Referint-se a aquesta Església, el Papa respon al periodista amb qui ha confeccionat el llibre: «L'important és que ens tenim afecte, que estem en una unitat interior, que d'aquesta manera ens acostem mútuament, que treballem en comú tot el que podem, i que, d'altra banda, procurem elaborar les preguntes que encara estan pendents.» Pel que fa als anglicans, «ells admeten que poden imaginar-se un primat honorari del Papa de Roma, entre altres coses en la funció de portaveu de la cristiandat. Es tracta ja d'un pas significatiu». Però Benet XVI assenyala encara divergències importants, encara que no relacionades amb el

pas d'un nombre notable d'anglicans a l'Església llatina, ja que «la iniciativa no va partir de nosaltres, sinó de bisbes anglicans que es van posar en diàleg amb la Congregació per a la Doctrina de la Fe i temptejaren el terreny per veure de quina forma es podria produir una unió.»

El món està canviant, i també l'Església, encara que no en la seva substància. Hem d'aprofitar aquests dies de pregària per la unitat dels cristians per demanar a Déu que sapiguem fer els passos convenients en aquest camí ecumènic sabent que no està en mans humanes provocar la unió, sinó que serà conseqüència d'una disposició dels cors i d'un estudi de les ments dirigit a la veritat.

La beatificació de John Henry Newman l'any passat és un exemple d'aquest itinerari espiritual al qual tots hem d'estar disposats per adequar la nostra consciència i les nostres conductes a la guia insubornable de la veritat.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

GENER

16. DIUMENGE
- II de durant l'any* (F), *Blanc*. Lectures: Isaïes 49,3.5-6 / Salm 39 / 1 Corintis 1,1-3 / Joan 1,29-34
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel I, p. i mr.; Fulgenci d'Écija, b.; Berard, prev. i mr.; Santes, Priscil·la.
17. DILLUNS
- San Antoni* (MO), *Verd*. Lectures: Hebreus 5,1-10 / Salm 109 / Marc 2,18-22
- ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Leonil·la, mr.; Rosalina de Vilanova, rel.
18. DIMARTS
- Fèria, Verd*. Lectures: Hebreus 6,10-20 / Salm 110 / Marc 2,23-28. Urgell: *Jaume Hilari Barbal* (MLI), *Vermell*.
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Volusià, b.; Santes, Prisca, mr.; Margarida d'Hongria, rel.; Vicenta Maria López Vicuña, vg i fund.
19. DIMECRES
- Fèria, Verd*. Lectures: Hebreus 7,1-3.15-17 / Salm 109 / Marc 3,1-6
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Canut,

- rei; Màrius, Marta, Audifaç i Àbac, mr.; Gumersind i Servideu, monjos i mr.; beat Marcel Spinola, b. i card.; beats Jaume de Sales, Guillem Sautemouche, Melcior Grodecz, Esteve Pongracz i Ignasi d'Azevedo, prev. i mr.; Santes, Pia i Germana, mr.
20. DIJOUS
- Fèria, Verd*. Lectures: Hebreus 7,25-8,6 / Salm 39 / Marc 3,7-12. O bé: *Sant Fabià* (MLI), *Vermell*; *Sant Sebastià* (MLI), *Vermell*.
21. DIVENDRES
- Sants Fructuós, Auguri i Eulogi* (F), *Vermell*. Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm 33 / Joan 17,11b-19.
- ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Agnès, vg. i mr.; beata Josepa-Maria de Santa Agnès, rel.
22. DISSABTE
- Fèria, Verd*. Lectures: Hebreus 9,2-3.11-14 / Salm 46 / Marc 3,20-21. O bé: *Sant Vicenç* (MLI), *Vermell*.
- ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anastasi, monjo i mr.; Gaudenci, b.; Santes, beata Laura Vicuña, rel.

Comentari de la Paraula

Joan Minguella Solà

Metge

Testimoniatge de Joan Baptista

«L'endemà», és el segon dia (de tres dies successius) del testimoniatge de Joan Baptista sobre Jesús. Quan el veu venir, diu a la gent «mireu l'Anyell de Déu», expressió que sols es pot entendre copsant-ne el fonament bíblic. El significat no es limita a la tendresa o a la innocència d'un anyell, es refereix a l'anyell pasqual i, més enllà d'aquest memorial, a l'anyell que amb la seva sang «posada als muntants i la llinda de les cases» (Ex 12,7), va protegir el poble jueu a Egipte, a l'inici de la seva marxa alliberadora. El missatge de Jesús marcarà la marxa dels seus seguidors vers el definitiu alliberament.

Joan identifica Jesús com «l'home que em passa al davant» (Jn 1,15) i assoleix un lloc preeminent, perquè ja existia abans d'ell. Quan un rei prenien possessió del tron de Jerusalem, el ritu de la unció feia d'ell un consagrat, un messies, i rebia el títol de fill de Déu. Així és com es pot entendre que Joan afirmés que Jesús era fill de Déu, que no s'ha de veure com una afirmació teològica, perquè quedava molt lluny encara la idea de Trinitat; el concepte d'un Déu únic era cabdal entre els jueus.

Joan dona testimoni que Jesús és el Messies i, per tant, fill de Déu, i veu posar-se sobre d'ell l'Esperit: «l'Esperit del Senyor reposarà damunt d'ell» (Is 11,2). La paraula *posar-se*, o *reposar*, és important, perquè és una manera de dir-nos que tot el que faci Jesús serà obra de l'Esperit de Déu, que es manté en Ell. És un missatge que els evangelis sinòptics expressen amb la veu que surt del cel: «El meu fill estimat, en qui m'he complagut», amb qui Déu està d'acord. Als orígens del món, l'Esperit de Déu planava sobre les aigües, en baixar l'Esperit sobre Jesús pot simbolitzar, també, el començament d'una vida nova, d'una nova creació.

Lectures bíbliques

Diumenge II de durant l'any

Lectura primera

Is 49,3.5-6

T'he fet llum de tots els pobles
perquè la nova salvació
arribi d'un cap a l'altre de la terra

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.» El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meua glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la nova salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

Salm responsorial

39

Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi,
ha inspirat als meus llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu.

R. Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis,
i m'heu parlat a cau d'orella;
no exigiu l'holocaust ni l'expiació. **R.**

Per això us dic: «Aquí em teniu:
com està escrit de mi en el llibre,
Déu meu, vull fer la vostra voluntat,
guardo la vostra llei al fons del cor.» **R.**

Lectura segona

1Co 1,1-3

Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare,
i de Jesucrist, el Senyor

Lectura la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist, i el seu germà Sòstenes, a la comunitat de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser-li consagrats, en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells. Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Al·leluia

Jn 1,141,12a

El qui és la Paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.
A tots els qui l'han rebut,
els concedeix poder ser fills de Déu.

Evangelí

Jn 1,29-34

Mireu l'anyell de Déu,
que pren damunt seu el pecat del món

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia i digué:
«Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat

Glòria Monés

del món. És aquell de qui jo deia: Després de mi ve un home que m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia. Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel.» Després Joan testificà: «He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: «Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa és el qui bateja amb l'Esperit Sant.» Jo ho he vist, i dono testimoniatge que aquest és el Fill de Déu.»

El matrimoni i la creació

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Començar per les lectures bíbliques

«Caldrà preparar molt bé la mateixa celebració del sagrament del matrimoni amb els contraents, si és possible... Amb els mateixos contraents es farà oportunament l'elecció de les lectures bíbliques que s'explicaran a l'homilia...» (Ritual, n. 29). «Caldrà fer ressaltar bé els elements principals de la celebració del matrimoni, això és, la litúrgia de la paraula, en la qual es dona a entendre la importància del matrimoni cristià en la història de la salvació i els deures i les funcions que en dimanen en vista a la santificació dels esposos i dels fills...» (Ritual, n. 35). «La litúrgia de la paraula adequada a la celebració del matrimoni té una gran força en la catequesi d'aquest sagrament» (Ritual n. 34).

Aquestes repetides afirmacions del Ritual de la celebració del matrimoni (2a edició) sobre la importància catequètica de les lectures bíbliques a la litúrgia de la paraula, conviden a explicitar aquests continguts, com una manera d'ajudar la reflexió i la pregària dels qui preparen el seu casament, o dels casats cristians que en viuen l'experiència, i de tots els que creiem que la paraula de Déu ens diu la veritat.

El Ritual conté una part que és el leccionari per a les celebracions del matrimoni. Es tracta d'una selecció de textos a escollir per a la celebració. Alguns d'ells porten un asterisc (*); cada celebració ha de contenir almenys un d'aquests textos. El motiu és la seva relació directa amb el matrimoni.

«Al principi»

Dos textos evangèlics paral·lels —Mateu 19,3-6 i Marc 10,6-9— presenten clarament la doctrina de Jesús sobre el matrimoni. En tots dos casos, es tracta del tema de la legitimitat del divorci; en ambdós, la resposta de Jesús és negativa, en referència a l'Escriptura, això és, les primeres pàgines del Gènesi —Gènesi 1,26-28.31a, i Gènesi 2,18-24— com a testimoni del que Déu Creador ha volgut des del començament per a la parella humana. A la rèplica de la pràctica mosaica, Jesús explica i marca distància: fou la duresa de cor dels homes el motiu d'introduir aquesta pràctica, però Ell, que ha vingut a donar la plenitud de la revelació, es remet a allò que fou al principi. Amb aquests textos evangèlics s'afirma que el matrimoni és un bé de la creació, i que aquest bé, per ésser tal, consisteix en l'aliança conjugal de l'home i la dona, que formen així una sola «carn» (una sola família, una sola cosa; la traducció és diversa). Aquesta unió és una obra de Déu, que està per damunt de la voluntat humana. «Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi.» És important destacar el lligam de l'aliança conjugal, en si mateixa, amb la creació, és a dir, amb la naturalesa humana. És cert que, a través de la

història, fins i tot bíblica, i en diverses cultures, i encara avui en algunes zones del planeta, el matrimoni monogàmic no ha estat la norma. També és cert que en altres llocs, en la nostra societat mateixa, el sentit de la fidelitat matrimonial s'ha relativitzat. Però això no fa invàlida l'afirmació de Jesús: «Al principi no era pas així» (Mateu 19,8). En tantes coses la humanitat progressa —o decau— a través de la història, que no podem remetre'ns simplement a allò que es fa en un determinat moment, sinó que hem de remetre'ns al principi superior de la veritat de les coses, que és el disseny de Déu.

Convé aquí distingir entre la veritat del matrimoni en si mateix i l'acceptació que se'n faci. No és necessari ésser cristià per arribar a fer una aliança conjugal tal com Déu la volgué ja al principi; però el qui creu en la Paraula de Déu sap d'entrada com Déu la vol.

El misteri espusal de Crist

A la carta als Efesis 5,2a.25-32 rep tota la seva llum el text citat per Jesús en la discussió sobre el divorci. El matrimoni dels cristians és l'aliança conjugal del «principi», però ara ja il·luminada, re-creada, per la nova i eterna aliança realitzada en Jesucrist: Ell és l'espòs fidel, fins a la mort, d'aquesta Església que és el seu cos. En Crist i en l'Església s'acompleix el gran misteri de la unitat que és l'ideal de la unió de l'home i la dona. Això va més enllà de la realitat natural, i entra en el regne de la santedat i la gràcia.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Fulgenci d'Écija

- ✓ Nascut a Cartagena al segle VI
- ✓ Abat benedictí i bisbe d'Écija
- ✓ Germà dels sants Isidor, Leandre i Florentina
- ✓ Va morir cap a l'any 632

Sant Fulgenci pertanyia a una família de la més alta noblesa visigòtica. Tota la família, oriündia de la ciutat de Cartagena, es va traslladar a Andalusia, on la majoria dels fills van fer la carrera eclesiàstica. Sant Isidor i sant Leandre van ser arquebisbes influents de Sevilla i santa Florentina abadessa benedictina. De l'altre germà, sant Fulgenci, en sabem menys coses, però probablement va ser monjo i després abat d'algun monestir benedictí. L'any 610 va ser consagrat bisbe d'Écija, llavors anomenada Astigi, càrrec que va ocupar durant més de vint anys.

Durant el seu episcopat va mantenir un contacte freqüent i molt cordial amb els seus germans, fins al punt que va ser Fulgenci qui va animar Isidor a escriure alguna de les seves grans obres històriques i teològiques. Políticament el bisbe d'Écija va tenir molt bona relació amb la monarquia visigòtica, a la qual va donar suport en les campanyes contra l'imperi bizantí, al qual llavors pertanyia bona part de la costa andalusina. Sant Fulgenci d'Écija i els seus germans van representar el màxim exponent de l'Església visigòtica i del cristianisme hispànic fins a l'arribada, al cap de menys de cent anys, de l'islam.

«INVICTUS», de Clint Eastwood

Estrena: 29 de gener del 2010

En temps difícils per a l'esperança (hi ha algun temps universalment fàcil per a ella?) *Invictus* ens presenta un referent de resistència en la figura de Nelson Mandela. Les primeres seqüències de la pel·lícula ens mostren gairebé sense paraules un poble trencat i enfrontat per la dura experiència de la segregació (*apartheid*) racial. Els blancs que pos-

seeixen el poder estan tancats en l'autosuficiència, els negres il·lusionats amb el canvi també estan tancats en la venjança. I enmig hi ha un home que en la seva voluntat ferma, malgrat la seva feblesa, cansament i soledat, els unirà i els recordarà que el perdó és un arma poderosa que allibera l'ànima. Basada en el llibre de John Carlin, *Playing the Enemy*, el film explica com es va desenvolupar el Mundial de Rugbi de l'any 1995. Mandela, amb una saviesa que va forjar en els seus 27 anys de presó, entenia que l'esport concentrava les emocions de la gent amb molta més rotunditat que el discurs polític. Quan mancava un any per al Mundial, Mandela va decidir que el rugbi, l'esport dels blancs, era l'aposta de la reconciliació i va iniciar la campanya «Un equip en un sol país». Per a això va comptar amb l'ajuda de François Pienaar, el capità de la selecció, al qual va demanar ajuda per aconseguir que els negres s'identifiquessin amb l'equip de rugbi. Ja en la final, a la qual amb prou feines va arribar Sud-àfrica, Mandela es va presentar vestint la samarreta de la reconciliació, com va confessar un dels jugadors: «En aquell moment ens vam adonar que hi havia un país sencer rere nostre, i que aquest home tingués posada la samarreta dels Springbok era un signe, no tan sols per a nosaltres, sinó també per a tot Sud-àfrica, que hem d'unir-nos, i hem d'unir-nos avui.» D'aquella gesta que va ajudar a construir un poble ens parla la pel·lícula traspasada pel perdó i la reconciliació que neixen de l'ànima.

«THE BLIND SIDE», de John Lee Hancock

Estrena: 18 de juny del 2010

Aquesta senzilla història que col·loca en el paper del bon samarità una mare i la seva família, confirma que hi ha un tipus de públic fidel a aquestes pel·lícules marcades pel creixement en la bondat de les persones, la possibilitat del canvi i la superació, l'impuls transformador de l'experiència cristiana i la vigència de la família enmig de fortes

transformacions socials. Basada en una història real, que va començar sent un article periodístic i va acabar en un *best-seller*, és més una pel·lícula televisiva que cinematogràfica. L'assoliment de l'Oscar a la millor interpretació femenina ha suposat l'empenta definitiva per a la seva projecció a les pantalles i les televisions d'arreu del món. La qual cosa hem d'agrair, ja que dins del cinema netament comercial, ens ofereix un acostament sincer als valors cristians i familiars.

«THE SECRET OF KELLS», de Tomm Moore i Nora Twomey

Estrena: 20 d'agost del 2010

No és una casualitat que hagi estat nominada per als Oscar d'animació del 2010. *The secret of Kells* és una preciosa proposta carregada de valors educatius i amb possibilitats pastorals; un petit regal per als joves espectadors, que viuran amb el petit monjo Brendan unes aventures plenes de fantasia que permetran aprofundir més enllà de la projecció.

Realitzada sobre la base de dibuixos fets a mà, té la seva inspiració en el colorit i les il·lustracions dels manuscrits il·luminats de l'edat mitjana irlandesa, tot i que també hi apareixen les influències de Matisse i dels dibuixos de Hayao Miyazaki. Quedem meravellats per la riquesa i el desplegament visual que ens ofereix. L'encreuament de la història irlandesa, les llegendes i mitologia celta, els temors infantils, les metàfores del nostre temps i una innominada referència cristiana donen lloc a una barreja carregada de significats i proposta de sentit.

DEU PEL·LÍCULES AMB UNA MIRADA

El millor cinema

Peio Sánchez

Director de la Setmana de Cinema Espiritual

Presentem novament la llista del cinema espiritual més interessant de l'any passat.

Es tracta d'aquelles pel·lícules que durant l'any 2010 ens van impactar i que ens van obrir la mirada a una perspectiva transcendental i acostament al misteri.

«LOURDES», de Jessica Hausner

Estrena: 31 de març del 2010

La directora austríaca Jessica Hausner realitza aquest acostament a alguns aspectes de l'experiència creient des de la perspectiva provocadora dels miracles. La sinceritat del plantejament i l'honradesa de la recerca mereixen el reconeixement

que aquesta pel·lícula va tenir amb els premis Signis i el Fipresci del Festival del Venècia.

La proposta de *Lourdes* és especialment interessant perquè sense banalitzar la possibilitat de la guarició, entra en el tema del patiment i situa tant el dolor com la guarició davant de l'opció del sentit i la confiança de la fe. Així, la pel·lícula respira autenticitat de fons i esdevé emocionant sense caure en l'espectacularitat. La fe hi apareix com a plausible malgrat una certa rigidesa de les formulacions. El patiment de l'ànima està lligat al cos, però es concreta en la infelicitat marcada per la soledat i l'absència de futur. L'única pregunta definitiva seria de què necessitem ser guarits i qui ens pot guarir.

«CRÒNIQUES DE NÀRNIA 3», de Michael Apter

Estrena: 3 de desembre del 2010

Gran èxit de públic de la tercera entrega de les *Cròniques de Nàrnia: La travessia del viatge de l'alba*. En aquesta ocasió, amb més fidelitat al relat original i sense que el relat d'aventures desdibuixi la profunditat del missatge que C. S. Lewis va voler transmetre

en aquesta aventura fantàstica per a infants i per als qui no ho són tant. La nova entrega suposa un gir en la concepció de la sèrie que va venir motivat pel fracàs comercial de la segona part: *Cròniques de Nàrnia: El príncep Caspian*. Ara, sota la producció de Fox i Walden Media, el director Michael Apter fa una adaptació fidel i intel·ligent, alhora que actual, d'aquest clàssic de la literatura infantil. L'interessant d'aquesta tercera part és que es manté en la mateixa línia de la primera: oferir un relat d'aventures atractiu alhora que amb interessants claus de sentit. Novament la pel·lícula permet una doble lectura. D'una banda un amable relat d'aventures ben explicat, amb referències a les altres entregues de la sèrie, desplegament imaginatiu d'efectes especials i personatges entranyables que emprenen processos suggeridors. Tot això sense perdre el pols a una història que es fa divertida i emocionant. I per als que cerquen alguna cosa més hi ha un abundant desplegament simbòlic al qual ja ens tenen acostumats aquest tipus de relats.

TRANSCENDENT SOBRE L'ÉSSER HUMÀ

espiritual del 2010

pel·lícules estrenades entre nosaltres que des de la perspectiva de l'èsser humà en presenten. Això suposa un viatge de Déu des de grans

qüestions humanes com ara la llibertat, el perdó, l'acollida a l'altre, la bellesa, la irrupció de l'extraordinari, la conversió i la lluita contra el mal, el testimoni, el coratge de viure i la recerca de l'esperança.

«LA ÚLTIMA CIMA», de Juan Manuel Cotelo

Estrena: 4 de juny del 2010

Aquest documental sobre Pablo Domínguez, sacerdot i degà de la Facultat de Teologia de Sant Damas, és abans que res una expressió audiovisual per dir «només Déu i res més que Déu». El director i actor Juan Manuel Cotelo ha aconseguit, en aquest seu segon llargmetratge, mostrar l'Invisible a través d'un

mitjà paradoxal, un documental a meitat de camí entre la realitat i una cosa que n'és més enllà. Hi ha, doncs, inspiració en aquesta pel·lícula que ens mostra la vida d'aquest sacerdot que no deixa d'apuntar-nos des de la seva humanitat desbordant cap al Transcendent proper i el silenciós fet Paraula i Presència.

Des de fa temps aquest director creient porta cercant un estil provocador i directe que transparenti l'essencial del misteri de la fe de manera actual i significativa, existencial i comunicativa. El tarannà testimonial s'expressa marcant el protagonisme del mateix director-narrador que surt mirant l'objectiu i provocant l'espectador. Així com de tantes persones que van conèixer el protagonista i des de les quals en reconstruïm la vida.

«VIVIR PARA SIEMPRE», de Gustavo Ron

Estrena: 28 d'octubre del 2010

La nova pel·lícula de Gustavo Ron suposa un salt qualitatiu destacat en la seva carrera cinematogràfica (*Mia Sarah*, 2006) tant per la seva profunditat temàtica com per la maduresa expressiva. *Vivir para siempre* emociona i qüestiona, fa pensar i convida a sentir, fa participar del patiment però renova

els desitjos de viure. Marcada per una intenció clarament espiritual convida a enfrontar els grans interrogants de la vida i de la mort des de la perspectiva d'un noi d'11 anys.

Basada en el llibre *Això no és just*, de Sally Nichols, ens explica una història de malaltia i mort, en aquest cas una mort anunciada ja en els primers plans. No es tracta de mirar el patiment sinó de cercar els ressorts profunds de la persona per aixecar el vol. Així, el procés de la malaltia és mostrat com el temps adient on el petit i, el que és més nou argumentalment, els que l'envolten fan un recorregut per mirar el dolor com a possibilitat de ser traspassat i el comiat com a ocasió de profunditat en els motius per viure. Pel·lícula realitzada per commoure, i no pas caure en el sentimentalisme, sinó que conté els sentiments dosificant-los per emmarcar-los en l'obertura al sentit i a l'esperança. Pel·lícula per pensar on es plantegen les preguntes impresentables, tot i que sense anticipar-ne didàcticament les respostes.

«EL CONCIERTO», de Radu Mihaileanu

Estrena: 12 de març del 2010

Es confirma, Radu Mihaileanu continua sent un cineasta de garantia des del punt de vista del cinema espiritual. Pel·lícules com *El tren de la vida* (1998), l'emocionant *Vete y vive* (2005) i ara *El concierto* es plantegen la qüestió de Déu, en aquest cas després de la recerca

de l'harmonia en un món convuls.

El que és encertat en aquest cineasta romanès és la combinació d'amabilitat, denúncia, entreteniment i profunditat antropològica. A través del gènere fronterer d'una comèdia dramàtica fa la denúncia de la violació dels drets humans en el comunisme soviètic, plantejada més com una desviació del fet humà que no pas com una qüestió política. Perquè en definitiva, l'interès dels seus personatges sempre es concentra en la possibilitat de girar l'ànima cap a la bondat.

«VISIÓN», de Margarethe Von Trotta

Estrena: 24 de setembre del 2010

En el segle de les croades i de l'art gòtic, en el temps de càtars i albigesos, en l'època dels enfrontaments entre el sacre imperi romanogermànic i el papat, quan es van iniciar les primeres escaramusses entre fe i raó, sorgeix Hildegarda de Bingen, que va escriure una

obra enciclopèdica, compositora i autora teatral, predicadora i reformadora monàstica que com a mística se sentia enviada per Déu. Margarethe Von Trotta es va fixar fa uns quants anys en la vida d'aquesta monja benedictina que se li presentava com una dona revolucionària que va viure d'una inspiració estranya. *Visión. La vida de Hildegarda de Bingen* és una pel·lícula que intenta presentar la seva història amb un desig sincer d'endinsar-se en els motius i el tarannà d'aquesta dona. Un objectiu històric difícil, una mirada biogràfica complexa i una experiència religiosa inefable dels quals la directora se'n surt tot i que amb una proposta no fàcil de digerir.

«THE WAY», d'Emilio Estévez

Estrena: 19 de novembre del 2010

El director, Emilio Estévez, i el protagonista principal del film, Martin Sheen, són pare i fill i s'han plantejat aquest projecte cinematogràfic des de la seva mútua recerca espiritual. D'una banda, el pare i actor, com a catòlic convençut i practicant i, de l'altra, el fill i

cineasta, com a cercador en procés. El resultat és una pel·lícula enormement interessant tant per al públic creient com per a tots els qui es troben explorant al voltant del sentit espiritual. La interpretació excel·lent de l'elenc de protagonistes d'un grup variat i dispar de pelegrins, el ritme del camí ple d'incidents i confessions personals, la plasmació de la bellesa dels paisatges i l'eloqüència d'una variada banda sonora són els principals atractius d'una pel·lícula recomanable per a tots els públics. Els que han fet el Camí rememoraran la seva experiència, els que no l'han fet s'animaran a intentar-ho i per als que ja no el poden fer serà una manera de recórrer-lo.

Barcelona

Via lliure a la canonització de Ramon Llull

El secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe reconeix la falsedat de les acusacions contra el beat mallorquí

Carme Munté
Barcelona

Nicolau Eimeric va ser un inquisidor gironí del segle XIV que ha acabat tenint una influència molt gran al llarg de la història i que ha estat la principal pedra d'ensopec per a la causa de canonització de Ramon Llull.

Les falsedats d'aquest inquisidor i dels que les han repetit i engrandit al llarg dels segles van ser determinants perquè el papa Benet XIV, entorn de l'any 1750, aturés el procés de canonització del beat mallorquí mentre no se'n revisessin les obres.

Podem dir que no ha estat fins al segle XXI, durant el papat d'un altre Benet, quan finalment Ramon Llull ha quedat alliberat de la presó virtual en què ha estat reclòs al llarg dels segles. La porta de la presó s'anava obrint a mesura que es desemmascaraven les falsedats dites i repetides per les veus antil·lulianes.

Aquest procés de desemmascarament té dos anys clau, tot i que separats per molts segles d'història: l'any 1385 i l'any 1997. D'aquests anys daten les troballes que han permès concloure que Nicolau Eimeric es va dedicar de forma sistemàtica a falsificar els textos i la doctrina de Llull, i la prova són les notes escrites per ell mateix.

Les sis falsificacions detectades l'any 1997 pel medievalista Josep Perarnau, afegides a les tres que ja el 1385 havia trobat l'inquisidor Bernat Ermengol (sota la direcció del rei Pere el Cerimoniós) sumades a l'estudi fet l'any 1938 per Amédée Pagès, queden ara recollides en l'obra *Da Raimondo Lullo a Nicola Eimeric. Storia di una falsificazione testuale e dottrinale*, editada l'estiu del 2010 per la Pontificia Università Antonianum. L'obra compta amb la presentació d'un bisbe mallorquí, Lluís Francesc Ladaria Ferrer, secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

En la presentació del llibre *Da Raimondo Lullo a Nicola Eimeric*, Mons. Ladaria afirma: «Ramon Llull ha estat al llarg dels segles una figura controvertida. Immediatament després de la seva mort, per l'obra sobretot de l'inquisidor Nicolau Eimeric, van començar els dubtes sobre l'ortodòxia del seu pensament. Durant segles s'han fet ressò d'Eimeric tot un seguit d'antil·lulians que han cercat de demostrar l'heterodòxia del nostre Doctor.

»Però aquestes acusacions, o almenys moltes d'elles, a mesura que ha avançat la història, han demostrat ser manifestament infundades. La infundamentació s'ha demostrat en diversos casos pel fet que les proposicions que se suposava que estaven extretes de les obres lul·lianes estaven citades amb imprecisió i sense cura, quan no de forma falsa.»

Així ho han demostrat també els estudis presentats pels dos teòlegs

Miniatura en què Ramon Llull. Breviculum de T. Le Myésier.

«Les falsedats d'aquest inquisidor i de les que les han repetit i engrandit al llarg dels segles van ser determinants perquè el papa Benet XIV, l'any 1750, aturés el procés de canonització del beat mallorquí mentre no se'n revisessin les obres»

«Hi ha veus significatives que apunten que, després de la canonització, Ramon Llull també podria ser reconegut com a Doctor de l'Església»

experts nomenats per la Congregació per a les Causes dels Sants l'any 2000 amb l'objectiu d'elaborar un estudi per defensar l'ortodòxia doctrinal de Ramon Llull. Els teòlegs Jordi Gayà i Josep Perarnau han treballat al llarg d'anys en aquesta tasca que, finalment, un cop rebut el vistiplau de la Santa Seu, dóna via lliure al procés de canonització de Ramon Llull.

El següent pas serà que tots els responsables es posin d'acord per tirar la causa endavant. Cladrà elaborar la *positio*, si bé per a la canonització caldrà també la realització d'un miracle, tal com va constatar en una entrevista al nostre setmanari el mateix Mn. Gabriel Ramis, postulant de la causa de canonització.

Doctor de l'Església

Així com el 28 d'abril del 2009 en la seva investidura com a doctor *honoris causa* de la Universitat de Barcelona, el Dr. Josep Perarnau va llençar el desig que «a mesura que hom vagi coneixent el pensament autèntic de Llull i no li n'atribueixi d'altre també caiguin les barreres posades per Benet XIV», el mateix Perarnau reconeix ara que «finalment ja han caigut aquestes barreres».

L'acusació d'heretgia ha pesat des de sempre sobre Ramon Llull com una llosa que ha impedit en molts casos que fos més conegut en la seva totalitat. Tal com explica Josep Perarnau, «en temps del metropolità Josep Pont i Gol, la Conferència Episcopal Tarraconense va demanar a Roma que la festa litúrgica del beat Ramon Llull també es pogués celebrar a les diòcesis catalanes, però la petició li va ser denegada».

Hi ha veus significatives que van més enllà i que apunten que, després de la canonització, Ramon Llull també podria ser reconegut com a Doctor de l'Església perquè el seu llegat es calcula que s'acosta a les 300 obres escrites, perquè va ser capaç de posar-les a l'abast de la gent del poble, de manera que hi havia gent que llegint Llull començava a entendre què volia dir ser cristià, però sobretot perquè va ser respectuós amb les altres religions en uns temps en què els musulmans eren vistos com autèntics enemics a qui calia eliminar.

Jornada mundial de la Vida Consagrada

Redacció / Barcelona

Amb el lema «Sòlids en la fe (Col 2,7). Els joves consagrats, un repte per al món», se celebrarà el proper dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor al Temple, la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Serà presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, a les 7 del vespre, a la catedral de Barcelona.

Aquesta jornada va ser instituïda

pel papa Joan Pau II l'any 1997 per recordar a la comunitat cristiana, any rere any, la importància de la Vida Consagrada en la missió de l'Església.

Tal com ha manifestat Mn. Francesc Prieto, delegat episcopal per a la Vida Consagrada de Barcelona, «la celebració eucarística, presidida pel bisbe diocesà, i davant del qual tots els consagrats renoven el seu compromís d'entrega al Senyor i l'Església, posa de manifest l'estima i valoració que

l'Església té pel testimoni d'aquells que han elegit seguir Crist professant els consells evangèlics i, al mateix temps, vol ser per a les persones consagrades una ocasió propícia per renovar els compromisos contrets i revifar els sentiments que han d'inspirar la seva entrega al Senyor».

«Aprofitem aquesta celebració per pregar especialment pels consagrats, valorar la seva presència i demanar al Senyor el do de noves vocacions», ha dit el mateix Mn. Prieto.

Barcelona

«L'ecumenisme exigeix anar més enllà de la bona voluntat»

Arxiprest P. Joan Garcia Casanovas, vicari general de l'Església ortodoxa sèrbia a Espanya i Portugal

Samuel Gutiérrez

Catòlic de naixement, ortodox de vocació. El P. Joan Garcia (Vilassar de Mar, 1945) va ser un dels primers catalans que ara ja fa més de 40 anys va entrar a formar part de l'Església ortodoxa. Gairebé des d'aleshores, encapçala a Barcelona una comunitat vinculada al Patriarcat de Sèrbia que ha esdevingut durant molts anys receptora de bona part de la immigració de cristians orientals a Espanya. Coincidint amb l'inici de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians, ens apropem a la parròquia barcelonina de la Protecció de la Mare de Déu (Aragó, 181) per parlar amb un home que, tot i les seves fortes conviccions teològiques, té molt clar que la unitat esdevé avui per als cristians la gran exigència evangèlica.

No deixa de resultar curiós que un català sigui el vicari general de l'Església ortodoxa sèrbia a Espanya i Portugal...

Ja fa més de quaranta anys que un petit grup de persones de Barcelona que treballàvem dins del que es podria anomenar l'humanisme cristià vam sentir la crida a aprofundir en els orígens del cristianisme. Això ens va dur a França, on vam establir per primera vegada contacte amb el món ortodox. Poc després, de forma natural, ens vam anar integrant en la comunitat ortodoxa, que és on vam trobar una expressió més ajustada del que nosaltres cercàvem.

Què els va atreure especialment d'aquesta realitat davant dels seus orígens catòlics?

Sens dubte, el que més ens va atreure és la tradició apostòlica ininterrompuda. De totes maneres, no es va entrar mai en cap tipus de comparació o crítica de l'Església catòlica. Simplement vam trobar en l'Església ortodoxa el que nosaltres cercàvem. No hi va haver, per tant, cap tipus de confrontació, ni tan sols ruptura pel que fa a la tradició anterior... No sentíem que passàvem d'un cantó a un altre. Simplement aquell «transvasament» formava part del nostre procés.

Amb una trajectòria de molts anys a Catalunya, com han viscut el fet de ser una realitat minoritària enmig d'una majoria catòlica?

Jo sempre he viscut a Catalunya i la relació amb les diverses confessions cristianes ha estat sempre molt bona, tant amb les majoritàries com amb les minoritàries. Realment, no hem tingut mai la sensació de ser una cosa a part, sinó una realitat ben integrada dins del país.

Què entén vostè per ecumenisme?

L'Església de Jesucrist és una i les economies que pugui haver-hi per les diverses vicissituds històriques i teològiques

és un problema dels humans. Tot i que la unitat és d'obligat compliment, la realitat és que restem separats. L'ecumenisme engloba la bona voluntat dels cristians que, conscients de les diferències que hi ha entre confessions, treballen per retornar a la unitat. De fet, l'Església de Crist no ha deixat mai de ser una. Som els homes els que ens hem separat i els qui ens hem de retrobar.

Quina valoració fa del camí ecumènic realitzat a Catalunya des de fa dècades?

Nosaltres hem estat presents en el moviment ecumènic des dels seus orígens, sobretot amb la formació del Centre Ecumènic de Catalunya. La convivència entre nosaltres ha estat sempre molt bona, però vull deixar clar que aquesta és la nostra experiència, i que no podem parlar de manera general. De fet, molta gent queda admirada de la naturalitat amb la qual a Catalunya es viuen les relacions ecumèniques.

Més enllà de les bones relacions, es pot parlar de creixement real en la unitat?

En certs aspectes podem dir que sí. Jo crec que l'Església de base ha perdut la por i que això ha permès un més gran coneixement mutu. Actualment hi ha una col·laboració força estreta en diversos sectors i podem dir que tant a nivell de base com de jerarquia la relació és força fluida.

A nivell global, sembla que la unitat és cada cop més a prop, sobretot entre l'Església catòlica i l'ortodoxa...

La unitat la farà l'Esperit Sant a través de la santificació de les Esglésies. És aquesta santificació la que durà a la comunió. La unitat no serà fruit d'acords tàctics, sinó que només serà obra de l'Esperit. La clau, en aquest cas, doncs, es troba en el fet que les

diverses Esglésies se sotmetin a un procés de purificació i santedat. La unitat no vindrà per acords ni convenis. Per a l'ortodòxia, la unitat és el final d'un procés.

La sensació actual és que hi ha voluntat real d'apropar-se. Els darrers Papes així ho han expressat públicament i fins i tot han assenyalat l'ecumenisme com un dels reptes dels seus pontificats.

Les expressions són molt ben rebudes, hi ha bona voluntat, però potser falten els fets. Hi ha coses que des de l'any 1100 a l'Església catòlica s'han fet unilateralment i que esdevenen greus obstacles per a la unitat, com ara la jurisdicció universal del Bisbe de Roma, que és la gran pedra d'atzucac cap a la unitat. Després hi ha també altres elements teològics i eclesiològics, com el tema del *filioque*, el dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu, el dogma de la infal·libilitat del Papa, el tema del purgatori...

Joan Pau II parlava de l'Església catòlica i l'Església ortodoxa com dels dos pulmons d'un mateix organisme... com ho veu vostè?

La imatge és bonica, però ni és originària de Joan Pau II ni tampoc podem dir que teològicament expressi l'essència del que és l'Església de Jesucrist. Aquesta imatge dels dos pulmons, que ha esdevingut ja clàssica, pertany al filòsof rus Khomyakov. De totes formes, ni tan sols per als ortodoxos representa una expressió gaire afinada. Per a nosaltres, l'Església de Jesucrist no té dos pulmons, perquè l'Església és una. En

tot cas, com també matisa Khomyakov, té potser dues maneres de respirar.

Si entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa hi ha uns quants obstacles, però la relació és fluida, què hem de dir de les diferències amb les diverses Esglésies protestants?

La veritat és que l'ortodòxia no ha conegut el fenomen del protestantisme. És una ruptura, per les raons que siguin, que té lloc només en el si de l'Església catòlica.

Una nova infidelitat al manament de la unitat?

Sí, és clar, aquesta és la nostra primera falta. El cristianisme està condemnat irremissiblement, si vol esdevenir veritablement cristianisme, a ser un.

Darrerament es parla molt d'ecumenisme espiritual... És la pregària el camí més segur cap a la unitat?

És un camí imprescindible perquè els acords de les altes esferes no esdevinguin paper mullat. Cada cop s'albira més, com hem dit abans, que la unitat del cristianisme depèn del grau de purificació i santedat espiritual de les diverses confessions. La comunió és el punt final al qual volem arribar, no el punt de partida. Per tant, el primer i més important repte és el de la santificació personal i comunitària. En aquests moments hi ha la certesa que cal anar cap a la unitat, perquè sense unitat, no hi ha cristianisme. Però a la bona voluntat ha de correspondre-

hi l'acció, els fets... I els fets comporten que siguem cada vegada més sants. No oblidem, però, que la santedat té a veure amb la renúncia. Potser tenim tots part d'una raó comuna, però en alguns casos caldrà renunciar potser a les pròpies seguretats. Som cridats a entrar en un procés de *kenosis* (abaixament) personals i comunitàries si volem aspirar a la unitat. L'ecumenisme exigeix anar més enllà de la bona voluntat i dels bons desitjos.

La secularització, com a repte comú, hauria d'esdevenir element cabdal d'unió entre les diverses confessions?

No crec que hagi de ser així, perquè podria portar a un cert sincretisme, que en el fons, per a les Esglésies que tenen la seva estructura teològica ben formada, seria incompatible. Es pot fer un front comú contra la secularització però això no vol dir que se superi la ruptura i s'aconsegueixi la unitat. La unió ha de venir per una raó intrínseca a l'essència del carisma apostòlic. L'Església de Crist és una, continua sent una i serà sempre una. És l'element humà el que ha trencat la seva pròpia comunió. Diem que estem en comunió amb Jesucrist però no amb els nostres germans d'altres confessions. Això no es correspon amb l'Evangeli.

Motius per a l'esperança?

No hi ha cap més motiu que l'espiritualització de les mateixes Esglésies, és a dir, que ens deixem pneumatitzar per l'Esperit Sant. Ell és l'únic administrador de l'Església. Ell és la nostra única esperança. No n'hi ha cap altra.

Podeu informar-vos sobre els actes de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians trucant al Centre Ecumènic de Catalunya:
tel. 932 174 174
932 060 279

El cardenal és investit «honoris causa» per la Universitat Catòlica de Santiago de los Caballeros

Jordi Darder

El cardenal va rebre el reconeixement del poble dominicà i la clau de la ciutat de Puerto Plata.

Església a Catalunya

L'arquebisbe va viatjar a la República Dominicana convidat pel president de la Conferència Episcopal del país

Redacció
Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona, va viatjar a la República Dominicana del 30 de desembre al 9 de gener. El cardenal va viatjar a aquest país llatinoamericà invitat per l'arquebisbe de Santiago de los Caballeros, Mons. Ramón Benito de la Rosa y Carpio, i pel cardenal Nicolás de Jesús López Rodríguez, president de la Conferència Episcopal del país.

Durant la seva estada, el dia 7 de gener, el cardenal Martínez Sistach va ser investit doctor *honoris causa* per la Pontifícia Universitat Catòlica Mare i Mestra, de la qual és gran canceller l'arquebisbe de Santiago de los Caballeros, i en la qual va pronunciar el discurs d'acceptació.

També va mantenir una trobada amb els membres de la Conferència Episcopal i va celebrar dos actes en llocs de gran significació religiosa i històrica tant per a aquell país com per a Catalunya.

El primer d'aquests actes va ser la celebració d'una missa a Isabela, diòcesi de Puerto Plata, primera ciutat del nou món on el pare Bernat Boil, que

acompanyà Cristòfol Colom en el segon viatge a Amèrica, celebrà la primera missa en aquell continent. En aquella missa hi havia una imatge de la Mare de Déu de Montserrat, ja que el pare Boil fou també superior dels ermitans de la santa muntanya de Catalunya.

El segon acte, molt significatiu, va ser la missa que va presidir a la catedral de La Vega, que fou una de les primeres diòcesis d'Amèrica, juntament amb Santo Domingo i San Juan de Puerto Rico. La diòcesi de La Vega celebra actualment els 500 anys de la seva creació. En aquestes terres fra Ramon Pané, germà llec català i primer evangelitzador i catequista d'Amèrica, va administrar els primers baptismes en terres americanes. Allí també es va recordar que a la catedral de Barcelona van ser batejats els primers indis arribats a Europa amb Colom.

El cardenal Martínez Sistach, abans de retornar a Barcelona, també va visitar, a la diòcesi de La Vega, el Santo Cerro, on l'almirall Colom plantà la primera creu en el continent i on hi ha actualment el santuari nacional de la Mare de Déu de la Mercè, advocació mariana nascuda a la ciutat i diòcesi de Barcelona.

Missa gitana de Reis al Gornal

Redacció / Barcelona

Mig centenar de persones van assistir, el dia 9 de gener, a la Missa Gitana de Reis organitzada pel Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona, que enguany va tenir com a marc la parròquia de Santa Maria del Gornal, al barri homònim de l'Hospitalet de Llobregat.

Les famílies gitanes de la diòcesi es van aplegar per celebrar les festes de Nadal i Reis, moment central de la vida gitana al llarg de l'any. La celebració va

estar presidida pel rector, Mn. Joaquim Cervera, que en la seva homilia va glossar el baptisme del Senyor des de la construcció del Regne de Déu.

En les pregàries dels fidels els gitanos van demanar espontàniament pel manteniment dels seus valors i per la solidaritat envers les famílies gitanes que estan patint més la crisi. La celebració va estar animada per la música gitana de Rafael Reyes i Rafael Gil, al cant, i de Juan Manuel Vargas, al toc. Posteriorment va tenir lloc un moment de germanor entre els assistents.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi per 120 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 120€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 60€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Girona

El programa «Camí de Vida» arriba al número 500

És una producció del Departament d'Audiovisuals de la Delegació de Mitjans de Comunicació

Víctor Gay
Girona

El programa de televisió *Camí de Vida*, que setmanalment realitza el Departament d'Audiovisuals de la Delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Girona, assolirà el proper dia 22 les cinc-centes edicions.

No es tracta de cap casualitat, serà el programa de la festa de sant Francesc de Sales, patró dels periodistes cristians. En el seu contingut es farà memòria d'aquell altre 22 de gener, però del 1999 (podríem afegir del darrer segle), quan es va emetre el primer d'aquests cinc centenars de programes.

Curiosament l'escenari escollit en aquell moment, fa dotze anys, va ser un hotel de la ciutat i el seu promotor va ser Carles Sánchez, aleshores delegat de Mitjans de Comunicació Social i actualment germà de la comunitat cistercenca de Santa Maria de Solius (Baix Empordà). Els tres primers anys era exclusiu de la televisió local de Girona. L'any 2002 el bisbat va arribar a un acord amb la productora gironina Kinema Produccions, la qual s'encarrega d'editar el programa i de distribuir-lo per emissores locals de televisió. Actualment s'emet a Banyoles (Canal català Girona), Lloret de Mar (Canal català la Selva), Figueres (Canal Nord, TV Costa Brava amb seu a Platja d'Aro), TV l'Escala i es manté a TV de Girona.

Després de l'acord esmentat es realitza el programa des de Casa Carles, la seu de la Cúria Diocesana i que disposa de sales nobles. I des de l'octubre del 2004 es disposa d'un plató propi als baixos del mateix edifici curial.

Els responsables actuals del programa «Camí de Vida».

«El programa es realitza amb mitjans austers, però suficients i els seus índexs d'audiència garanteixen continuar fent camí vers el número mil»

Pel que fa als presentadors, Carles Sánchez en va ser el responsable fins que va ingressar a la comunitat cistercenca. L'octubre del 2007, la presentació va anar a càrrec de Mn.

Jordi Callejón, actual delegat de la Pastoral amb Joves. Des del mes de setembre del 2009, el presentador és Mn. Jordi Reixach, també director del Full Parroquial i rector de la parròquia

de la Mare de Déu dels Àngels de Sant Feliu de Guíxols.

Els rostres femenins els ha tingut el programa en les persones de Iolanda Sòria, Maria del Mar Ribés i, actualment, Laura Masferrer.

Estructura del programa

La durada de *Camí de Vida* és de trenta minuts repartits en un bloc informatiu de les principals activitats i esdeveniments de la diòcesi, un comentari de l'evangeli del diumenge corresponent (totes les emissores emeten el programa aquest dia i alguns casos s'anticipa també al dissabte i es repeteix el dilluns), un diàleg breu a l'entorn d'algun tema d'actualitat, una entrevista en profunditat i unes breus reflexions.

Periòdicament les càmeres de televisió surten del plató i realitzen reportatges externs com ara la Pasqua Jove, determinades celebracions a la catedral, visites pastorals, etc. També s'han fet programes monogràfics d'acord amb esdeveniments singulars: visita del Papa a Catalunya, Aplec de l'Esperit o Estada de la Creu de les JMJ. Ara mateix es treballa en els programes relacionats amb l'acollida diocesana dels joves participants precisament a la Jornada Mundial de Joventut a Madrid, el proper mes d'agost, malgrat que habitualment els mesos d'estiu no hi ha emissió.

El programa es realitza amb mitjans austers, però suficients i els seus índexs d'audiència garanteixen continuar fent camí vers el número mil. Als companys que han fet aquest ja llarg *Camí de Vida*, enhorabona.

Reflexió del centre d'estudis Cristianisme i Justícia en acabar l'any

Redacció / Barcelona

És habitual que per aquestes dates Cristianisme i Justícia dediqui un dels seus *Papers* a fer una valoració de l'any que acaba. Aquest any la valoració se centra sobretot en el tema de la crisi política i econòmica, i ho fa constatant una certa decepció, perquè allò que s'esperava que podia ser una «oportunitat d'aprenentatge i creixement» s'està convertint en una extensió de retallades sobre drets socials adquirits que no fan sinó augmentar les desigualtats i la injustícia.

En aquest sentit Cristianisme i Justícia denuncia el poder creixent de mercats i bancs, a l'hora de dictar unes determinades polítiques que suposen a la pràctica un progressiu desmantellament de l'estat del benestar. Davant d'aquest discurs dels «poders fàctics», es reivindica de nou el paper d'un Estat que actuï com a promotor d'iniciatives que responguin a les necessitats dels més desfavorits. Perquè és aquesta situació creixent d'injustícia

la que, segons el text, posa en perill la democràcia entesa com el millor sistema «per construir una veritable societat en pau i benestar».

Dedica també la declaració de Cristianisme i Justícia un apartat a valorar una qüestió que ha estat en aquest 2010 eclesialment rellevant: la visita a Santiago i Barcelona del papa Benet XVI. El text valora positivament la visita i l'actitud madura que ha demostrat la societat catalana, però lamenta que els viatges papals hagin encara d'anar envoltats de tot el seguici que correspon a un cap d'estat. Això impedeix que aquest tipus de viatges puguin fer-se de manera més evangèlica, més senzilla, com «una llavor que és petita però conté una força que la fa créixer per si sola». El text, tornant a la situació de crisi general, conclou amb la necessitat de reconèixer la «malaltia» per «poder guarir-la», i es mostra esperançat davant l'actitud de moltes persones, creients i no creients, que actuen arreu com a forces de «la vida, la salut i el saber».

Solsona

Mons. Xavier Novell se sent utilitzat per Germinans Germinabit

Redacció / Solsona

«Quan algú parla bé de tu perquè en el fons vol criticar una altra persona, et sents utilitzat.» Així s'ha manifestat el bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, a propòsit de les lloances que ha rebut des de la pàgina web Germinans Germinabit.

Xavier Novell, que ha ofert una entrevista a l'Agència Catalana de Notícies, s'ha referit a les intencions d'aquesta pàgina web, caracteritzada per l'anonimat dels que hi escriuen: «Sempre he vist que la seva intenció no era aplaudir-me a mi sinó criticar l'arquebisbe de Barcelona i els seus col·laboradors.» «De la mateixa manera que em sembla poc encertat i un servei flac a l'Església que hi hagi un grup a la meva diòcesi que em critiqui», assenyala Mons. Novell en l'entrevista concedida a ACN, també troba malament que hi hagi opositors de l'arquebisbe de Barcelona.

El nou bisbe de Solsona es referia així a les crítiques rebudes pel Fòrum Ondara, un col·lectiu que, tal com admet el mateix Novell, «no esperaven aquest bisbe sinó que potser n'esperaven un altre». En els darrers dies, Mons. Novell ha parlat amb un integrant destacat d'aquest grup i assenyala que «la conversa va anar bé».

«Em va comentar una sèrie de coses que em semblen entenimentades, que em sembla que hauríem de fer», diu Mons. Novell, tot afegint que ha dedicat part de la seva pregària a pensar en algunes d'aquestes matèries.

Lleida / Opinió

El litigi de les obres d'art: «Qui tingui orelles per a escoltar...»

Mossèn Daniel Gómez
Arxiprest de la Ribagorça

Sóc sacerdot des de fa divuit anys, in-cardinat a la diòcesi de Lleida, i, tot i que sóc basc nascut a Barakaldo, visc des de fa més de trenta anys a Catalunya, parlo i escric el català i em sento plenament integrat en aquest poble, com qualsevol altre lleidatà de soca-rel. Des de fa més de nou anys, sóc rector del Pont de Suert i de Vilaller, i arxiprest de la Ribagorça. Al mateix temps, tot i ser prevere de la diòcesi de Lleida, també sóc rector d'un grup de parròquies veïnes del bisbat de Barbastre-Montsó —per un acord entre tots dos bisbats.

Dit això, crec que puc aportar la meua reflexió sobre el litigi per les obres d'art que hi ha al Museu de Lleida; ho puc fer amb coneixement de causa tot i que no sóc un expert en la matèria, ni de bon tros. Algunes d'aquestes obres són originàries de parròquies de Barbastre-Montsó de les quals sóc rector.

Des de fa temps, aquesta qüestió va prenent un caire de *culebró* televisiu del qual contínuament surten nous capítols cada cop més enrevessats, i es fa difícil preveure quin en serà el final.

Es parla sobre el tema des de moltes perspectives: jurídiques, històriques, culturals, museístiques, etc. Molts se senten amb l'autoritat i, fins i tot, amb el deure d'expressar la pròpia opinió al respecte, i hi estan en el seu legítim dret. Però ens hauríem de qüestionar com és possible que surtin a la palestra tantes manifestacions —sovint molt oposades entre elles o totalment antagòniques—, moltes de les quals gosen jutjar, condemnar i dictar sentència sobre realitats que són, si més no, discutides i que han passat per tribunals eclesiàstics i civils. Sovint s'han fet i es fan afirmacions categòriques sobre quina hauria de ser la solució justa del conflicte i sobre les malèfiques intencions dels qui no són de la nostra corda; de manera que ens acabem desqualificant els uns als altres i provoquem confrontació entre realitats que han d'anar agermanades i unides (catalans i aragonesos, Església de Lleida i Vaticà, fidels cristians i bisbes...).

Des de postures ideològiques preconcebudes donem per inqüestionables les pròpies posicions i per irrefutables els propis arguments, a partir dels quals sembla que ja no calgui escoltar l'altre, malgrat que tots afirmem la necessitat i la bona disposició al diàleg. Al final sembla que estiguem en un partit de tennis on la qüestió sempre és tornar la pilota al camp contrari.

Crec que, després d'un llarg i dur recorregut, segurament que amb encerts i desencerts de totes les bandes, hem arribat a un punt en què se'ns demana de fer un pas: cal que cadascú es posi en la pell de l'altre i tracti d'escoltar-lo a fons per entendre'n els arguments.

Aquest és un camí d'honradesa en la recerca de la veritat —fonament de tota justícia— en el qual algú ha de fer el primer pas sense esperar que el faci el veí. Algú ha de començar a plantejar-

se les preguntes i a buscar les respostes tenint present la perspectiva de l'altre. Per què no ho fem nosaltres? Qui és el propietari de les obres en litigi? A Catalunya sembla generalitzada la convicció que les obres són de Lleida, ja que el bisbe Messeguer les va adquirir d'una manera legítima i s'han restaurat i conservat aquí durant més de cent anys sense que ningú no les hagi reclamat. I això és innegable, però, amb tot, no és lògic i raonable que des d'Aragó es demani que tornin al seu lloc d'origen? De fet, ningú no pot posar en dubte que són béns de l'Església (no del Museu, ni del Consorci, ni de la Generalitat) i que els tribunals eclesiàstics han decretat que s'han de tornar a les parròquies d'on provenen, ja que Mons. Messeguer oferí gratificacions per elles, però això no té valor de compra i no dóna dret de propietat.

Tot aquest afer suposa un greuge contra Catalunya? Que Aragó reclami les obres i el Vaticà en decreti la devolució suposa per a molts catalans un atac contra la dignitat i els drets del nostre poble, orquestrat per uns determinats poders fàctics. Però, ¿no serà aquest el mateix sentiment que molts aragonesos experimenten veient que allò que consideren seu no se'ls torna pel poder de les institucions catalanes? De fet, les obres, ara per ara, són a Lleida i les lleis civils impedeixen que surtin de Catalunya.

Qui té, doncs, la raó? La majoria d'institucions polítiques i civils catalanes consideren com a irrenunciable el dret de Catalunya sobre aquestes obres, perquè, tal com afirmen alguns, «la raó i la veritat són de la nostra part». Però no és aquesta la mateixa convicció que mou tants aragonesos a dir «que tornin les obres i després ja en parlarem»? De fet, és cert que són unes peces catalogades com a patrimoni cultural català, que formen una col·lecció amb caràcter unitari i sotmeses a unes determinades lleis museístiques, i tanmateix són reclamades amb la legitimitat que fa que el propietari —l'Església— n'hagi acordat la devolució (decret vaticà i acords dels

bisbes de Lleida i Barbastre-Montsó).

Què podríem fer, per tant? Molts ciutadans de Catalunya, entre ells membres de l'Església lleidatana, defensen que cal continuar utilitzant tots els recursos jurídics i polítics per assegurar que les peces en conflicte es quedin al Museu de Lleida i només aleshores es podrà dialogar sobre l'ús compartit. Però, no és aquest un plantejament idèntic —però a la inversa (i, per tant, irreconciliable)— a les tesis que mantenen molts aragonesos, entre ells cristians de la diòcesi de Barbastre-Montsó? De fet, tothom té dret a defensar el que creu que és seu dins la legalitat; però estic convençut que l'actitud evangèlica que els seguidors de Jesús hem de tenir sempre com a referència —siguem d'on siguem— és la que ens mostra sant Pau: «Com és possible que entre vosaltres hi hagi algú que, quan té un plet contra un altre, gosi recórrer a un tribunal i no als membres del poble sant? [...] hem de resoldre els litigis de cada dia! No hi ha entre vosaltres ningú prou assenyat per a fer de jutge entre els seus germans? És que un germà ha de posar un plet contra un altre germà, i ho ha de fer davant un tribunal de gent que no creu? Ja caieu ben avall quan empreneu accions legals els uns contra els altres! Per què no preferiu que us perjudiquin? Per què, abans d'això, no us deixeu desposseir?» (1Co 6,1.3.5-7). Segur que més d'un dirà que això és una ingenuïtat o que no es pot aplicar al peu de la lletra; potser tenen raó, però penso que és la resposta més cristiana a la situació actual. Tanmateix, com deia Jesús: «Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti» (Mc 4,9).

Arribats a aquest punt, vull manifestar que crec fermament que aquesta actitud positiva i evangèlica és la que el nostre bisbe Joan Piris ha pres des que arribà a la diòcesi de Lleida i, per tant, no és just que se l'acusi ni de desobediència al Vaticà ni de submissió servil a l'autoritat eclesiàstica.

Molt sovint s'ha posat en dubte la rectitud d'intenció del senyor bisbe —des d'Aragó per unes coses i des de

Lleida per les contràries— i s'han fet interpretacions esbiaixades de les seves paraules i actuacions, fent cas omís de les seves pròpies declaracions en els mitjans de comunicació i de les notes de premsa aclaridores que publicava el bisbat.

Però cal recordar alguns punts que Mons. Joan no ha deixat de repetir:

1. Un cop esgotada la via dels tribunals eclesiàstics, la posició de Mons. Ciu-raneta, de Mons. Salinas i de Mons. Piris ha estat la mateixa i idèntica: acatar la sentència i demanar a l'autoritat competent que els permetin de tornar les obres.
2. Aquesta postura no ha variat en cap moment (cf. Nota de premsa del bisbat sobre el procés civil de les obres d'art en litigi del 25 de gener del 2010), malgrat que alguns —d'Aragó i de Catalunya— hagin fet interpretacions interessades i poc objectives del procés del litigi.
3. El bisbe ha d'acatar les decisions judicials, tant les dels tribunals eclesiàstics com les dels tribunals civils, i ha d'obeir les lleis, tant les canòniques com les civils, tot i que hi hagi qui afirmi que això és claudicar davant el poder (del Vaticà —per a uns— o de la Generalitat —per a altres—). Permeteu-me un incís al respecte: és curiós que quan el tribunal dicta a favor nostre exigim que tothom acati la sentència, però quan la resolució ens és desfavorable qui la compleix pot esdevenir un enemic o, fins i tot un traïdor. Quines paradoxes té la vida!
4. La decisió d'apartar-se del procés (cf. Nota de premsa del bisbat sobre el litigi de l'art sacre del 27 d'octubre del 2010) és coherent amb la postura presa i manifestada pel bisbe des de la seva arribada a Lleida, i és anterior a qualsevol requeriment del nunci apostòlic a l'Estat espanyol, Mons. Frattini.
5. Tot aquest afer té el seu origen en la partició del bisbat de Lleida, sí! Però aquesta és una realitat que, ens agradi o no, cal assumir, i, a partir d'ella, trobar un acord entre tots i per al bé de tothom. El bisbe Piris no pot fer-hi res més! I, com ell mateix ha dit moltes vegades, com a Pastor de l'Església de Lleida s'ha de preocupar d'aquest conflicte però no se n'ha d'ocupar i ha de procurar que aquest tema deixi de distreure'ns i de prendre'ns un temps, uns diners i unes energies que han d'emprar-se en l'anunci de l'Evangeli per a la construcció d'un món més frater i solidari. De fet, aquest anunci, viscut en comunió eclesial, és la missió per a la qual ell rebé l'ordenació episcopal i fou enviat a les terres de Ponent, no per a altres coses.

Només em resta dir que crec que la solució real del conflicte no està en mans dels bisbes de Barbastre-Montsó i de Lleida, sinó en mans dels polítics que tenen l'obligació moral de posar-se d'acord deixant interessos partidistes i posicions intransigents per fer possible que aquestes obres d'art puguin ser un bé comú i compartit. Tanmateix, de ben segur que tots els ciutadans, tant de Lleida com d'Aragó, podem ajudar a crear el clima propici per a aquest acord si posem una actitud constructiva i generosa al respecte. «Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti» (Mc 4,9).

Lleida

«És molt bonic que els pobles tinguin un bon record dels seus mossens»

Almacelles dóna el nom de Sender de Mn. Modest Soler a un camí de la serra de l'Olivar

Jordi Curcó

Els mitjans de comunicació lleidatans es van fer ressò darrerament d'una notícia poc freqüent, com és que un camí de la serra de l'Olivar d'Almacelles, que condueix a l'ermita de la Mare de Déu de l'Olivar i que l'ajuntament havia millorat, acabava de ser batejat amb el nom de qui havia estat antic rector del poble, Mn. Modest Soler Quintillà. Per això hem volgut parlar amb Mn. Modest, sacerdot fill de Pont de Muntanyana, a l'Alta Ribagorça, on va néixer l'any 1933 i que ha sobrepassat els seus 50 anys de sacerdoci. Tot i estar ja retirat a Lleida, continua exercint el sacerdoci a la parròquia de Santa Maria de Gardeny, on hi ha el seu germà Gerard, també sacerdot i que n'és el rector. Allí ens rep i amb ell iniciem la nostra entrevista.

Ens podeu explicar per què un camí ha estat batejat com a Sender de Mn. Modest Soler?

Com a record que vaig ser jo qui va fer aquest sender entremig dels pins, fa uns quinze anys. El camí o sender, com diu en el cartell inaugurat, va fins a la plaça que hi ha davant l'ermita de la Mare de Déu de l'Olivar i d'aquí baixa a la torre del Cisterer i fins al poble. Recordo que ja l'endemà d'inaugurar-lo es va fer una cursa de bicicletes. Jo sempre he estat enamorat de la natura i penso que calia fer-lo. Jo mateix hi vaig treballar amb el pic i la pala.

Esteu content que després de tants anys Almacelles continuï recordant-vos?

És molt bonic que els pobles tinguin un bon record dels seus mossens. Quan van convidar-me a la inauguració del cartell que porta el meu nom, els ho vaig agrair de debò. Tot plegat va fer-me venir a la memòria la meua arribada a Almacelles l'any 1982. Jo venia de la Granadella, el poble on es venera el

Un grup de veïns d'Almacelles va acompanyar Mn. Modest en la inauguració del sender.

Sant Crist de Gràcia, on vaig sentir-me molt a gust. Però també a Almacelles vaig sentir-me estimat i també vaig estimar el poble i la seva gent.

Sou recordat al poble per haver recuperat l'ermita de l'Olivar, com va anar això?

En arribar a Almacelles, vaig comprovar com a la serreta anomenada de l'Olivar i on diu una antiga llegenda que sant Jaume va reposar en una roca, hi havia una ermita dedicada a la Mare de Déu de l'Olivar, mig desfeta, que havia estat construïda per Mn. Alejandro Pedra l'any 1954. Recordo una poesia que fa referència a aquesta roca i a la Verge: «Portant les millors flors que tinguem / a la Roca on tens la morada, / fes que per tots els d'Almacelles / sigues sempre molt estimada, / Mare de Déu de l'Olivar.»

El primer que se'm va ocórrer va ser reconstruir-la. El lema per tirar endavant el projecte era: «De mica en mica, anirem fent l'ermita.» Ho vam aconseguir! Primer de tot calia tenir una imatge de la Mare de Déu i la vam fer a la bòbila, però es va trencar. Posteriorment vaig pensar que potser seria bo anar al monestir de Santa Maria de l'Olivar a Terol, que regeixen els pares Mercedaris, per encomanar-los una imatge que fos semblant a la seva titular. La talla ens va costar unes 90.000 pessetes i tota l'ermita uns 10 milions. L'any 1987, coincidint amb la festa de l'Aigua d'Almacelles, vam posar-hi la primera pedra i, el 7 d'octubre del 1988, vam inaugurar la nova ermita i hi vam col·locar la nova imatge de la Mare de Déu de l'Olivar. Des d'aleshores Almacelles s'hi aplega cada 1 de maig.

Calia refer aquesta ermita?

I tant que sí! Sempre he cregut que és molt important per a un poble tenir una ermita i més si aquesta està dedica-

da a la Mare de Déu. A Almacelles ja hi havia una ermita a la bòbila dedicada a Sant Antoni, però la de l'Olivar era gairebé una ruïna, no es tractava de construir una nova ermita on no n'hi havia cap, sinó de refer la que ja existia. Amb els anys l'ermita de la Mare de Déu de l'Olivar ha anant arrelant al poble i ara ja és un referent espiritual, marià i també identitari d'Almacelles. Les ermites totes elles donen identitat i singularitat als pobles que les tenen.

Després d'haver fet ja els 50 anys de capellà, en quins destins parroquials ha estat?

Sempre he estat capellà de poble, menys aquesta darrera etapa amb el meu germà Gerard, a la parròquia de Santa Maria de Gardeny de Lleida, on fa vuit anys que hi sóc i estic molt content. Tots dos residim a la casa sacerdotal. El meu ministeri el vaig iniciar recent ordenat, com a vicari a la parròquia del Carme de Lleida durant tres anys. Després el bisbe va destinar-me a Estopanyà i Areny. D'allí vaig passar a la Granadella i després a Almacelles.

Esteu content de la vostra vida sacerdotal?

Molt content. Jo sempre dono gràcies a Déu per haver tingut el do que dos germans fóssim mossens. Tots dos ens avenim molt i vivim el nostre sacerdoci plegats. No és un goig, això?

A la teva parròquia, a més del propi full de la parròquia,

DESCOBREIX:

El full diocesà

(al bisbat de Vic: **Full diocesà**; al bisbat d'Urgell: **Full dominical**; al bisbat de Tortosa: **Vida diocesana**; al bisbat de Terrassa: **Full Dominical**; a l'arquebisbat de Tarragona: **Full Parroquial**; al bisbat de Solsona: **Full Diocesà**; al bisbat de Sant Feliu: **Full Dominical**; al bisbat de Lleida: **Vida Parroquial**; al bisbat de Girona: **Full Parroquial**; a l'arquebisbat de Barcelona: **Full dominical**)

i el nostre setmanari Catalunya Cristiana

www.catalunyacristiana.cat

«Sempre he cregut que és molt important per a un poble tenir una ermita i més si aquesta està dedicada a la Mare de Déu»

Façana de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist

Carmen de Miguel
Historiadora de l'art

El Sant Pare Benet XVI ens parla de Gaudí com a home, com a creient i com a arquitecte, aquestes visions

les podem percebre en la relectura de les escenes de la façana de la passió, una relectura amb una visió que interpel·la el visitant com a home, com a creient, les pedres signifiquen «Va introduir pedres, arbres i vida humana dins del temple» (Benet XVI Sagrada Família - Santa Missa de dedicació de l'església i l'altar), i finalment com a arquitecte.

Alhora ens parla també dels llibres que van inspirar Gaudí, el llibre de la Natura, el de la Sagrada Escripura i el de la Litúrgia, els quals veien reflectits en cadascun dels detalls simbòlics del temple de la Sagrada Família, en una lloança a Déu feta en pedra. Les pedres ens parlen i ens serveixen de testimoni, i constitueixen un missatge de transcendència.

Gaudí va treure els retaules fora, per posar-los davant els creients i interpel·lar-los tant en la seva dimensió individual com col·lectiva en nom de la Bona Nova que proclama Jesús, és per aquest motiu que la façana de la passió interroga i fa reflexionar el creient sobre la seva consciència, no tan sols humana sinó també cristiana, entre l'existència d'aquest món temporal i la vida eterna. Apel·la a la nostra experiència personal com a creients i fa despertar la nostra experiència cristiana gràcies a l'evocació d'aquestes imatges representades en les escenes de la passió.

«La façana de la passió interroga i fa reflexionar el creient sobre la seva consciència, no tan sols humana sinó també cristiana, entre l'existència d'aquest món temporal i la vida eterna»

Un exemple d'aquesta interpel·lació col·lectiva el veiem en l'escena de l'*Ecce Homo*, que fa reflexionar el poble. Ens adonem del contrast que hi ha en aquesta escena: sembla que Jesús és jutjat per Pilat, però en el fons és Jesús qui està examinant Pilat, i nosaltres mateixos, sobre la veritat. «Lavors sortí Jesús portant la corona d'espines i el mantell de porpra. Pilat els diu: "Aquí teniu l'home!"» (Jn 19,5).

Pilat presenta Jesús com a *Ecce Homo*, de cara a nosaltres, de manera que els visitants de la façana formem part de l'escena, com si fóssim el poble, nosaltres també som protago-

nistes de l'escena i d'aquesta sentència i quedem involucrats en aquest moment transcendental d'aquests darrers dies de la vida terrenal de Jesús. Una particularitat que l'artista ha volgut destacar en aquest grup és el fet que les dues escenes estan formades des del punt de vista que en cinema s'anomena càmera subjectiva; així l'espectador que mira l'obra forma part de l'escena, perquè ocupa el lloc del poble jueu, i d'aquesta manera esdevé protagonista participant en aquest dramàtic moment de la passió de Crist.

En efecte, Gaudí amb la seva obra pretenia portar l'Evangeli a tot el poble. Per això, va concebre el temple com una catequesi sobre Jesucrist (Benet XVI - Sagrada Família - *Angelus Domini*).

Les escenes de la façana de la Passió permeten, potser, fer comprendre millor la fe, però no pas necessàriament de viure una experiència de fe. Les imatges integrades dins la nostra cultura religiosa poden suscitar una experiència humana. Aquestes han d'entrar en l'espectador (el turista, el creient), per interrogar-lo sobre la seva pròpia experiència. No obstant això, cada persona viu una experiència humana i individual única, la imatge simbòlica l'interpel·la d'una forma també única i diferent en cadascun de nosaltres. Gràcies a aquestes experiències, la persona experimenta la seva relació amb Déu amb una nova i diferent intensitat totalment única.

Com penseu que us interpel·len les escenes de la façana de la Passió? Quina experiència de fe, us fan viure aquestes escenes de la façana de la Passió?

El Nen Déu i el Papa...

Josep A. Arenas i Sampera
Canonge i president
E. de l'OBS Nen Déu

A Barcelona la visita pastoral de Sa Santedat Benet XVI ha estat una visita esperada. La dedicació del temple de la Sagrada Família ha estat per als barcelonins un acte que per a la majoria de la població ha despertat sintonia amb Sa Santedat. Temple emblemàtic per la seva bellesa i alhora pel seu missatge teològic i cultural. La Sagrada Família és un orgull per als barcelonins.

Juntament amb l'esdeveniment de la dedicació del temple de Gaudí n'hi ha hagut un altre que no únicament ha causat la simpatia sinó que s'ha vist en aquesta visita un gest del papa Ratzinger envers els «preferits del Regne de Déu» i els seus familiars, i tots els qui treballen en l'Obra Benèfic Social Nen Déu.

Podem ara preguntar-nos: què

és l'Obra Nen Déu? En una resposta senzilla podem dir que és una mostra de la caritat de Crist a Barcelona, un testimoni d'uns laics que, moguts per la necessitat urgent d'atendre infants pobres i malalts, van crear l'Hospital del Nen Déu.

El 1892 un grup de senyores amb possibilitats econòmiques, davant la creixent mortalitat de nens i nenes, decideixen crear un hospital dedicat exclusivament a nens pobres i malalts.

La col·laboració de la Congregació de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Corts, amb la seva fundadora al capdavant, va posar en marxa l'Obra que en els seus 120 anys d'existència ha donat diversos fruits de caritat a través de les diferents especialitats que a través del temps s'han dut a terme.

En l'Obra Benèfic Social del Nen Déu es dona des del començament una col·laboració estreta entre laics i religioses. El Nen Déu va endavant perquè, com al principi, un patronat format per homes i dones de profunda convicció cristiana posen al Servei de

«El 1892 un grup de senyores amb possibilitats econòmiques, davant la creixent mortalitat de nens i nenes, decideixen crear un hospital dedicat exclusivament a nens pobres i malalts»

l'Obra el seu temps i el seu treball. Juntament amb el patronat, les Germanes Franciscanes amb la seva dedicació amorosa i competent en matèria d'educació especial fan dels nostres centres llocs d'acollida on el nen i la nena al col·legi, els ja adults al taller ocupacional o al centre de dia i a la petita residència, se sentin com a casa i, malgrat la seva discapacitat, siguin feliços, es formin per poder inserir-se en la societat i visquin l'experiència de l'Amor de Déu veritable Pare.

Sense orgull però amb satisfacció, assenyalem com a causa de la continuïtat i el progrés de la nostra Obra haver estat pioners del que avui moltes congregacions i institucions comencen a experimentar, l'estreta unió de laics i religiosos en l'ideal i en l'acció pastoral. Aquest és el fruit que vam presentar a Sa Santedat demanant que la benedicció que va impartir sobre la primera pedra de la futura residència doni fruits abundants en aquest esglai de la cadena d'obres cristianes de la nostra Obra Benèfic Social Nen Déu.

El Cant de la Sibil·la omple els temples mallorquins en la Nit de Nadal

Cristina Sánchez
Mallorca

Quan aquest 2010 que tot just hem acabat, en la Nit de Nadal a Mallorca retronava la veu esfereïdora de la Sibil·la dient allò de: «El jorn del judici parrà qui haurà fet servici», es perpetuava una tradició conservada a Mallorca durant segles. I que aquest any s'ha vist reconeguda a escala mundial per la Unesco.

Tot va començar el 17 de novembre del 2010 a Nairobi, on un comitè intergovernamental va proclamar la Sibil·la de Mallorca, un cant medieval conservat a Mallorca en la litúrgia nadalenca, patrimoni cultural immaterial de la Unesco. La Llista del Patrimoni Cultural Immaterial agrupa 166 elements de 77 països que requereixen mesures urgents de salvaguarda perquè la seva viabilitat corre perill malgrat els esforços que es duen a terme en les seves comunitats per preservar-los. No és aquest el cas del Cant de la Sibil·la, que es manté viu a gairebé tots els temples i llocs de culte durant la nit de Nadal a Mallorca.

Aquesta representació té unes arrels ben antigues i comunes. A l'Europa medieval moltes celebracions litúrgiques s'acompanyaven de representacions i drames de caràcter didàctic i moral per fer-se més comprensibles per al poble. Els drames sacres més populars i més estesos eren els relacionats amb els cicles de Nadal i Pasqua. Amb els segles, aquestes representacions, realitzades als temples i transmeses majoritàriament per tradició oral, van anar evolucionant i canviant, fins que l'Església va deixar de considerar-les útils i les va prohibir de manera expressa. Part d'aquestes representacions han arribat, molt evolucionades, fins als nostres dies en les representacions de la *Passió* i els *Pastorets*.

El Cant de la Sibil·la va ser una de les dramatitzacions medievals del cicle de Nadal que més van arrelar a la península i, sobretot, a Catalunya, des d'on va arribar a Mallorca després de la conquesta de Jaume I. Aquest cant, del qual es conserven diferents manuscrits del segle X (Ripoll, Còrdova...) pertanyents a la litúrgia mossàrab, es va representar per tota la península amb més o menys continuïtat fins a les prohibicions sorgides del Concili de Trento. Després d'aquestes prohibicions, el Cant de la Sibil·la només ha perviscut, per la seva gran popularitat, a Mallorca i a la seu de l'Alguer, i s'ha convertit en un dels pocs exemples encara vius de les expressions folkloricoreligioses d'origen medieval.

Esgarrifós i fosc, el Cant de la Sibil·la és un poema sobre el judici final, el *Judicii Signum*, que reproduïa les profecies de la Sibil·la d'Eritrea. Els versos d'aquesta profecia formaven un acròstic de significació cristiana que sant Agustí va reproduir en llatí en el llibre

18, capítol 23 de la seva obra *De Civitate Dei*. El text llatí va ser inclòs en un sermó titulat *Contra iudaeos*, que es va atribuir a sant Agustí, però que era del bisbe Quodvultdeus de Cartago i que es llegia a la lliçó novena de les matines de Nadal. La lectura d'aquest text, com era habitual en moltes celebracions religioses medievals, anava acompanyada d'una representació. L'escenificació d'aquest sermó era coneguda com «la processó dels profetes», ja que mentre es llegia eren convocats profetes de l'Antic Testament i altres personatges, com Virgili, Nabucodonosor i la Sibil·la Eritrea, que a la seu era interpretada per sis sacerdots. La Sibil·la pronunciava un llarg oracle, encapçalat per les paraules *Judicii Signum*, on profetitzava la vinguda de Jesucrist com a jutge i on descrivia els successos de l'arribada de la fi del món.

La reforma del culte introduïda després del Concili de Trento va suposar la desaparició a les celebracions litúrgiques de la majoria d'aquestes representacions i drames no purament religiosos que se celebraven a tot Europa. Així, en el *Breviari romà*, que Pius V va publicar el 1568 seguint les directrius del Concili, no figurava el sermó pseudoagustinian en les matines de Nadal, i la Sibil·la fora de la litúrgia. Quan a Mallorca va començar a regir el nou breviari el 30 de novembre del 1572, es va deixar de cantar la Sibil·la, almenys a la catedral, fins al 1575, quan el bisbe Joan Vich i Manrique la va permetre, però ja fora del seu context originari. Tanmateix, tal com assegura l'historiador i prevere Mn. Pere Fiol, «amb tota seguretat, i malgrat les prohibicions, el cant es va continuar interpretant a totes les esglésies de Mallorca, amb l'excepció de la seu». Durant aquest temps en què va ser prohibida o només tolerada es van eliminar la major part dels com-

plements teatrals i el cant va quedar configurat escènicaament com el coneixem avui dia.

Ja fora de la litúrgia, el Cant de la Sibil·la es va continuar celebrant en els segles següents, fins a convertir-se en la tradició nadalenca més antiga i singular de Mallorca. I no va ser fins al 1967, amb la reforma del Vaticà II, que el cant va tornar al seu lloc natural, la litúrgia. Tot gràcies a l'aprovació per la Santa Seu d'una ordre de celebració de la Nit de Nadal a Mallorca, on es torna a introduir el cant. En aquest sentit, la nit de Nadal a Mallorca és un clar exemple d'inculturació, ja que inclou tres elements tradicionals de la celebració nadalenca mallorquina: el Cant de la Sibil·la, el sermó de la Calenda—anunci de Nadal confiat a un escolanet vestit de predicador— i també l'anunci de l'Àngel.

Versions en català

El Cant de la Sibil·la apareix documentat des del segle X a diferents indrets de Catalunya, Itàlia, Castella i França. Encara que inicialment es cantava en llatí, a partir del segle XIII ja hi ha documentades les primeres versions en llengua catalana. Aquestes primeres versions catalanes del *Judicii Signum* no es van traduir directament del text llatí sinó que provenen totes d'una versió-adaptació d'origen provençal, cosa que demostraria la gran popularitat i difusió que va aconseguir aquest cant. Entre els textos catalans procedents d'aquest tronc comú occità hi ha un còdex del segle XIV, conservat a l'Arxiu Diocesà de Mallorca, que es va trobar el 1908 al monestir de la Concepció i que procedia del convent de Santa Magdalena. La transmissió oral i la manca de manuscrits ha fet que al llarg dels segles els textos més antics en llengua vulgar hagin estat molt modificats i hagin donat lloc a moltes versions.

Originàriament la Sibil·la es cantava amb melodia gregoriana i l'acompanyament musical que es feia a Mallorca, llevat d'algunes variacions, era el

mateix documentat en altres llocs de la península. La transmissió oral del cant durant segles va comportar, igual que amb el text, l'aparició de diferents variacions i models. L'interès que va suscitar aquest cant entre els primers estudiosos de la música i folkloristes del XIX va donar lloc a la transcripció en partitura de les diferents versions conegudes en el seu moment, de manera que es van fixar les versions melòdiques que han arribat fins avui. Actualment, les versions que s'interpreten, si bé amb diferències i matisos, són poques perquè totes tenen com a origen comú les partitures fixades pels estudiosos del segle XIX.

El Centre de Recerca i Documentació Historicomusical de Mallorca, dirigit per Mn. Joan Parets, té catalogades cinc variacions de sibil·les que actualment es canten a Mallorca: Manacor, Lluc, Campos, Felanitx i Petra. Segons les darreres estadístiques, la primera, transcrita en el segle XIX per Antoni Noguera, es canta a més de 50 parròquies de Mallorca i la de Bartomeu Torres, coneguda com la de Lluc, a 7 parròquies. Aquests dos models Noguera/Torres foren editats dins d'un context de forta controvèrsia intel·lectual. La seva influència és tal que, avui dia, dins dels cercles especialitzats, es parla de dues úniques variants: la d'Antoni Noguera, interpretada per exemple a la catedral de Mallorca i que es canta d'una manera majoritària arreu de Mallorca; i la de Bartomeu Torres, de Lluc, a la part de muntanya, carregada amb molts «refilets».

Al principi, el Cant de la Sibil·la era interpretat per sacerdots, que van ser substituïts amb el pas dels segles per un nin cantor. Ara, en la majoria de les esglésies continua sent un nin el que canta, si bé en alguns casos ho fa una nina o una dona. A la representació actual, el nin cantor surt acompanyat per dos o més escolans amb ciris, que l'acompanyen fins al presbiteri o la trona. Les estrofes són entonades en veu sola i sense acompanyament instrumental, llevat quan, entre estrofa i estrofa, s'introdueix l'orgue.

La indumentària que s'utilitza és molt semblant a totes les esglésies de Mallorca. Sol consistir en una túnica blanca o de color, de vegades brodada al coll i a la part inferior, i habitualment una capa. El cap es cobreix amb una gorra del mateix color que el vestit. A les mans porta una espasa, que manté drete davant la cara el temps que dura el cant, i quan aquest acaba forma amb l'espasa una creu en l'aire.

Molts estudiosos de la música mallorquina no dubten a qualificar el Cant de la Sibil·la com un dels fenòmens més singulars i rellevants de la tradició musical mallorquina, per la convergència de tradició popular i música culta i per constituir un cas únic on poder llegir les diferents pràctiques musicals que s'han produït al llarg dels segles. La llarga pervivència i la transmissió oral fa que s'hagin anat repetint uns elements fixos, alhora que s'hi incorporaven elements renovadors i de canvi, que van provocar l'aparició de diferents versions i variants.

La bellesa, un finestral que obre a la fe

Martirià Brugada i Clotas
Historiador de l'art

En el centenari de Joan Maragall (1860-1911), faig aquestes reflexions entorn de la bellesa tot recordant aquell fragment del *Cant espiritual*, on el poeta afirma: «Aquell que a cap moment li digué "Atura't", sinó al mateix que li dugué la mort, jo no l'entenc, Senyor; jo, que voldria aturar tants moments de cada dia, per fe'ls eterns a dintre del meu cor!»

El poeta parteix d'una dimensió vitalista de la vida i de la fe on tenen cabuda la percepció sensorial plaent, el gaudi intens de la bellesa i, en definitiva, obrir-se al que aquesta comporta.

Possiblement en les obres d'art hi ha aquesta invitació a aturar-se i a endinsar-se en allò que se'ns mostra i que ens convida a fer etern dintre del cor aquell moment que esdevé com una picada d'ull de la plenitud, considerant que l'obra d'art tant pot ser una pregunta punyent com un deversall de plaer per als sentits: la mirada, l'oïda, l'olfacte, el gust, el tacte. Sense oblidar que aquest etern, aquesta plenitud, per a nosaltres té nom i cognom: Déu, el nostre Pare.

I així, com el mateix *Cant espiritual* està fent, la percepció de la bellesa i la fascinació que desvetlla cada obra d'art és una invitació a prendre consciència i adonar-se de com Déu és present a la nostra realitat.

Si aquesta afirmació s'aplica genèricament a l'art, hi ha una especificitat en les obres d'art religioses, els espais litúrgics, les imatges sagrades, els objectes litúrgics, l'ambientació... No ens ha estranyar que els cristians orientals, en la veneració per les icones sagrades, des de la seva percepció, les considerin gairebé un sacrament de la divinitat o, millor, una epifania. I és curiós constatar quan un artista (escultor, arquitecte, pintor, músic...) accedeix a la demanda d'una obra de significació religiosa, fàcilment s'endinsa en una mena de trànsit, d'èxtasi hierofànic.

Reflexions sobre art

Vasili Vasilievich Kandinsky (Moscou, 1866-Neuilly-sur-Seine, 1944), pintor i teòric de l'art, reflexiona entorn de la bellesa i de l'art en el seu llibre pòstum *De l'espiritual a l'art* (1952), on aporta afirmacions ben interessants: «La nostra ànima, després d'un llarg període materialista, es troba encara en els inicis del desvetllament; conté gèrmens de desesperació, de manca de fe, de manca d'horitzó i de sentit.» Més endavant hi afegeix: «Cada quadre [cada peça d'art] amaga misteriosament tota una vida, tota una vida amb molts sofriments, dubtes, hores d'entusiasme i de llum. Fins on s'adreça aquesta vida? Cap a on clama l'ànima de l'artista, si també participà en la seva creació? Què proclama? "Enviar llum a les profunditats del cor humà és la missió de l'artista", diu Schumann.»

Antoni Tàpies i Puig (1923), a l'article *Art i contemplació interior* (El

sagrat en l'art, Fundació Joan Maragall-Editorial Cruïlla, 1995), afirma que «l'experiència [de l'art] és l'esplendor de la bellesa, d'aquesta "delícia", com anomena un mestre hindú, la contemplació de la realitat profunda que proporcionen determinades obres d'art pot ser tan extraordinària que fins i tot s'ha considerat superior (perquè la inclou) a la mateixa bondat». Més endavant afegeix que «per tal que produeixin l'efecte desitjat, ens hem d'acostumar a exigir per a les obres mestres de l'art un tractament respectuós, distingit i elevat». I, finalment, «pretendre destruir la dimensió "sagrada" de l'art i la seva capacitat d'enfrontar-nos amb el "misteri" —la qual cosa avui no s'ha de confondre amb els objectes d'art litúrgic d'una confessió determinada— seria fer desaparèixer l'art més important, amb quelcom que no solament és essencial a l'art sinó que és part de tota persona i tota societat».

Òscar Tusquets Guillén (1941), un altre dels nostres artistes, a la seva obra *Dios lo ve* (Anagrama, 2000), afirma: «Mentre els científics generen certes, els artistes intentem comunicar... dubtes eterns... No podem confondre

una obra amb una dimensió espiritual amb una altra de propaganda religiosa. Si l'art com a educació ens sembla catequesi; l'art de denúncia, un ajustament de comptes; l'art de propaganda, una publicitat; l'art transformador de la societat, una ingenuïtat; l'art com a satisfacció del públic, pura comercialitat, i l'art com a novetat, el més *déjà vu*... què ens queda? Ens queda la dimensió espiritual? Però, pot existir un Art transcendent totalment agnòstic? Veient el que aquest agnosticisme és capaç de produir, i encara que la existència de Déu no ens acabés de convèncer, no seria millor fer "com si" Déu existís i poguéssim jutjar les nostres obres? (Per no utilitzar el nom de Déu en va, utilitzaré coherència formal, íntima satisfacció per l'obra ben feta i altres termes eteris).»

La missió dels artistes

Fa poc més d'un any Benet XVI va celebrar unencontre amb 250 artistes de renom internacional a la Capella Sixtina (21 de novembre del 2009). En el discurs que els va adreçar recorda algunes afirmacions dels seus predecessors.

Pau VI (7 de maig del 1965) havia sacralitzat la missió dels artistes i els havia dit: «Nosaltres us necessitem! El nostre ministeri necessita la vostra col·laboració. Perquè, com sabeu, el nostre ministeri consisteix a predicar i fer accessible i comprensible, és més, commovedor, el món de l'esperit, de l'invisible, de l'inefable, de Déu. I en aquesta missió... vosaltres sou mestres. És el vostre ofici, la vostra missió; i el vostre art consisteix a aferrar del cel de l'esperit els seus tresors i revestir-los de paraula, de colors, de formes, d'accessibilitat...» I també això: «I si ens faltés la vostra ajuda, el nostre ministeri es faria balbucient i incert, i tindria necessitat de fer un esforç, diríem, per ser artístic en si mateix, és més, per convertir-se en profètic. Per assolir la força de l'expressió lírica de la bellesa intuïtiva, cal fer coincidir el

sacerdoci amb l'art.»

També Pau VI, a la cloenda del Concili Vaticà II (8 de desembre del 1965) es va dirigir als artistes i els va dir: «A tots vosaltres l'Església del Concili us diu amb la nostra veu: si sou amics del veritable art, sou els nostres amics!» I va afegir: «Aquest món, en el qual vivim, necessita bellesa per no precipitar-se en la desesperació. La bellesa, com la veritat, és el que infon alegria en el cor dels homes, és el fruit preciós que resisteix a la degradació del temps, que uneix les generacions i les fa combregar en l'admiració. I això gràcies a les vostres mans... Recordeu que sou custodis de la bellesa del món.»

Joan Pau II, a la *Carta als artistes* (1999) es va adreçar per primera vegada, d'una manera específica, als artistes, que els va anomenar «els que cerquen noves "epifanies" de la bellesa per oferir al món a través de la creació artística».

Benet XVI ampliava les afirmacions dels seus predecessors i va comentar el següent: «El Judici Final, que destaca a la meua esquena, recorda que la història de la humanitat és moviment i ascensió, és incansable tensió cap a la plenitud, cap a la felicitat darrera,

cap a un horitzó que sempre sobrepassa el present, encara que el travessa. En el seu dramatisme, però, aquest fresc ens posa davant dels nostres ulls també el perill de la caiguda definitiva de l'home, amenaça que incumbeix sobre la humanitat quan es deixa seduir per les forces del mal. El fresc llança per tant un gran crit profètic contra el mal, contra tota forma d'injustícia. Però per als creients, el Crist ressuscitat és el Camí, la Veritat i la Vida. Per a qui fidelment el segueix és la porta que introdueix en aquell "cara a cara", en aquella visió de Déu de la qual sorgeix sense limitació la felicitat plena i definitiva.»

Benet XVI recull idees de Dostoievski («La humanitat, sense la bellesa, no podria continuar vivint»); de Hans Urs von Balthasar (al·ludeix

a la seva obra *Glòria*, on parla d'una estètica teològica) i de Hermann Hesse («Art vol dir: "dins de cada cosa, mostrar Déu"») i assumeix les aportacions dels seus antecessors. El Sant Pare diu: «L'art, en totes les seves expressions, en el moment en què es confronta amb les grans interrogants de l'existència, amb els temes fonamentals dels quals deriva el sentit de viure, pot assumir una validesa religiosa i transformar-se en un recorregut de profunda reflexió interior i d'espiritualitat.»

És, doncs, ben important que, des les nostres comunitats eclesials, s'ofereixin oportunitats i espais a tota mena d'artistes (segons disponibilitats i proximitats) per tal que ens ajudin a endinsar-nos més i més en la Bellesa, «que fins i tot s'ha considerat superior (perquè la inclou) a la mateixa Bondat» (Tàpies).

«La fascinació que desvetlla cada obra d'art és una invitació a prendre consciència i adonar-se de com Déu és present a la nostra realitat»

El diàleg entre la lletra i la imatge, a través de Ricard Giralt Miracle

L'exposició «Imaginar amb la lletra, parlar amb la imatge» es pot visitar a l'Espai d'art Pere Pruna del Museu de Montserrat

Redacció
Montserrat

L'Espai d'art Pere Pruna del Museu de Montserrat presenta fins al proper 28 de març una exposició antològica de Ricard Giralt Miracle (Barcelona, 1911-1994), el gran creador gràfic de la segona meitat del segle XX a Catalunya, amb motiu del centenari del seu naixement. La mostra presenta totes les variants de la seva creativitat: la tipografia, el cartell, l'edició i les obres autònomes.

L'exposició, que porta per títol *Ricard Giralt Miracle. Imaginar amb la lletra, parlar amb la imatge*, es divideix en cinc àmbits que ajuden a estructurar la multiplicitat de les manifestacions creatives de l'artista. A l'acte d'inauguració hi van participar el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat; el P. Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat; l'historiador de l'art Daniel Giralt Miracle, que va glossar l'obra del seu pare, i Àlex Mitrani, comissari de l'exposició.

Ricard Giralt Miracle va donar un impuls definitiu a la professió del disseny gràfic i a la tipografia en el camí d'una modernitat

cosmopolita i elegant, lliure i respectuosa amb l'ofici alhora. Va explorar nombrosos camins de la plàstica, l'escriptura i la impressió. L'any 1947 va fundar la seva pròpia impremta, *Filograf*, i va crear tipografies i alfabetos innovadors i ancorats alhora en la tradició moderna, a més d'intel·ligents logotips i calidoscòpis abstractes i subtils. Giralt Miracle va treballar amb autors com Joan Miró o Antoni Tàpies. A la mostra es poden veure els originals d'aquells projectes, que permeten entendre l'intercanvi plàstic entre els pintors i el grafista.

Bellesa i eficàcia

El llenguatge de Giralt Miracle, constituït en el diàleg entre la lletra i la imatge, destaca per la seva bellesa i la seva eficàcia. L'element nuclear del seu sistema estètic és la lletra. Àlex Mitrani afirma el següent: «Un caràcter de lletra ben dissenyat adquireix personalitat i pot arribar a tenir una bellesa tan definitiva com la que atorguem a un vaixell de vela o un instrument musical.»

«Però la imatge hi és també essencial

«L'exposició es divideix en cinc àmbits que ajuden a estructurar la multiplicitat de les manifestacions creatives de l'artista»

—afegeix Mitrani—. No s'articulava, a la manera tradicional, segons les lleis del dibuixant o el pintor, sinó que, hereva de l'avantguarda i els principis del *collage*, podia constituir-se en la combinatòria de material previ, reciclat, treballat de nou i combinat de manera atrevida.» La relació complexa i harmònica entre el text i la imatge fa, doncs, que Giralt Miracle «transcendeixi les compartimentacions tradicionals dels oficis associats a la impremta». Com va dir Alexandre Cirici, «Giralt Miracle cloïa l'era dels dibuixants i inaugurava la dels grafistes».

L'exposició *Ricard Giralt Miracle. Imaginar amb la lletra, parlar amb la imatge* està dividida en cinc àmbits: «Els inicis: abans de la guerra civil», «L'aventura editora: el llibre», «Treballs gràfics: del cartell al petit paper», «L'amor per la lletra» i «Entre artistes: diàlegs i afinitats». Igualment, també es pot veure una rosa dels vents, «símbol que li plaïa especialment», que suggereix vuit conceptes per a una lectura del seu llegat, «encara exemplar i estimulante», com apunta Àlex Mitrani: estructura, claredat, ornament, superposició, abstracció, humor, imatge i elegància.

El filòsof Jaume Mensa, guardonat amb el XXI Premi Joan Maragall

Redacció / Barcelona

El filòsof Jaume Mensa va ser guardonat amb el XXI Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. El títol de l'obra guanyadora és *Amor fina e complida. Arnau de Vilanova i les teories medievals de l'amor*, en la qual s'analitzen els diversos aspectes de l'amor, segons Arnau de Vilanova, i de quina manera s'integren en una concepció antropològica global.

La dotació del Premi Joan Maragall és de 6.000 euros. El veredict del jurat es va fer públic en el decurs de la 60a edició de la Nit de Santa Llúcia, la tradicional Festa de les Lletres Catalanes,

organitzada per Òmnium Cultural, que enguany es va celebrar a l'Atrium de Viladecans (Baix Llobregat).

Arnau de Vilanova (c. 1240-1311) va analitzar l'amor des de diversos punts de vista. Com a metge va escriure una obra (*De amore heroico*) sobre l'amor passional, l'anomenada «malaltia d'amor». Com a teòleg va redactar un tractat sobre la caritat (*Ad priorissam de caritate*). A més, les obres espirituals dels darrers anys de la seva vida testimonien l'impacte de la tradició trobadoresca de la *fin'amor*. En Arnau de Vilanova convergeixen, de manera excepcional i única, les diverses tradicions medievals de l'amor, afirma l'autor guardonat.

A l'obra *Amor fina e complida. Arnau de Vilanova i les teories medievals de*

l'amor, Jaume Mensa, en diàleg amb els grans teòrics de l'amor medieval (P. Rousselot, A. Nygren o D. De Rougemont), mostra l'originalitat arnaldiana en el context de la seva època i de la tradició filosòfica, mèdica i teològica medieval. Mensa apunta que l'expressió «amor fina e complida» significa l'amor efectiu, ja realitzat, de Déu pel gènere humà. A diferència de la *fin'amor* dels trobadors, *l'amor fina* cristiana és també una *amor complida*: Jesucrist ja ha donat la seva vida a la creu per salvar els homes i les dones.

Jaume Mensa i Valls (Igualada, 1961) és professor titular de Filosofia Medieval del Departament de Filosofia de la Universitat Autònoma de Barcelona. És llicenciat i doctor en Filosofia per la

UAB, llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya i diplomad en Paleografia i Arxivística per la Scuola Vaticana di Paleografia de l'Archivio Segreto Vaticano. La seva tesi doctoral la va dedicar a la polèmica entre Arnau de Vilanova, d'una banda, i els professors de París i els dominics, de l'altra. Ha publicat els llibres *Arnau de Vilanova, espiritual. Guia bibliogràfica* (1994), *Arnau de Vilanova* (1997), *Les raons d'un anunciapocalíptic* (1998) i *Arnau de Vilanova (c. 1240-1311)* (1999), i també articles, principalment sobre Arnau de Vilanova, però també sobre altres autors medievals com ara Ponç Carbonell, Pèire Joan Oliu, Duns Escot o Ramon Llull en revistes especialitzades, publicacions col·lectives o actes de congressos.

Presentació de la reedició del llibre «Caritat»

En el 125è aniversari de l'aparició d'aquesta obra de Mn. Jacint Verdaguer

Redacció / Barcelona

La Llibreria Claret va acollir recentment la presentació d'una nova edició del llibre *Caritat*, de Mn. Jacint Verdaguer, que ha posat a punt Mn. Joan Carreres i Péra, rector de Tossa de Mar, professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona i un dels erudits verdaguerians més prestigiosos.

Publicat per Claret, té una particular actualitat, ja que es commemoren els 125 anys de l'aparició de la primera edició del llibre, publicat el 1885. El pròleg és del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que ofereix pistes valuoses sobre els problemes que va tenir Verdaguer a la seva vida. El volum té 117 pàgines i 34 làmines, moltes en color, de gran interès documental. Fins i tot la portada és un facsimil de la primera. El llibre original va néixer amb una motivació de caritat, com a aportació econòmica als damnificats dels terratrèmols de Granada del 1884.

La reedició compta, a més de tot el contingut que va publicar Verdaguer, amb annexos, resultat de les recerques de Mn. Joan Carreres, i un valuós apartat crític amb nombroses notes que permeten relacionar aquest llibre amb altres de Verdaguer i amb fets de la seva vida. L'interès del llibre va molt més enllà del contingut inicial, atès que esdevé un instrument, certament indispensable, per conèixer altres temes verdaguerians.

És molt important el detallat regest que Carreres fa de l'estada de Mn. Cinto els anys 1884-1885 al santuari de la Mare

Mn. Ferran Blasi, Mn. Joan Carreres i el P. Ignasi Ricart, durant l'acte.

«El volum té 117 pàgines i 34 làmines, moltes en color, de gran interès documental»

de Déu del Mont, enfront del Canigó, circumstància que permet retraçar molts dels moments del treball de Verdaguer amb *Canigó*, el gran poema èpic nacional de Catalunya. És un tema que Mn. Carreres ha de tenir particularment al cor perquè durant un cert temps va ser capellà custodi d'aquell santuari.

Interpretació global

Durant l'acte, Mn. Joan Carreres va fer una síntesi del contingut del llibre i va glossar també un tema complementari: la clau de lectura del poema *Canigó* amb motiu dels 125 anys de la seva publicació que, escrit críticament per ell, ha sortit també publicat a Claret.

Mn. Ferran Blasi també va participar en la presentació. En la seva condició de capellà i periodista d'informació religiosa, va oferir —prenent com a punt de partida la caritat en Mn. Cinto i en els altres, o en alguns moments la seva mancança— una interpretació global del cas Verdaguer, situat en el context de la seva feina d'almoier de la casa de Comillas i en les relacions amb els seus superiors i companys.

Mn. Blasi va analitzar els punts característics dels articles publicats a la premsa i recollits en el volum *En defensa pròpia*, que fan de Verdaguer un gran prosista. «Tot fa pensar —va explicar— en la manca de visió de futur dels qui indubtablement no van saber tractar el poeta com el geni que era i trobar una solució elegant honorable a uns problemes econòmics, conseqüència d'un idealisme benintencionat i d'un abast limitat.»

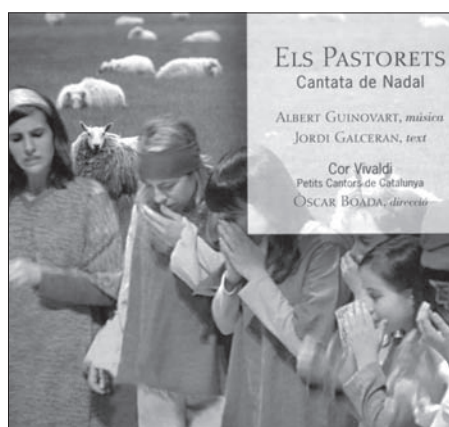
ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ Marina Rossell, *Inicis. 1977-1990*. World Village-Harmonia Mundi.

Veu exquisida

Els set primers discos de la cantautora Marina Rossell s'han tornat a editar perquè eren treballs descatalogats impossibles de trobar en el mercat discogràfic. Ara es presenten en una capsa amb set CD que inclou un llibret de 80 pàgines, amb fotografies i comentaris de l'artista. Cançons com ara *La gavi-na*, *Barca del temps*, *Última postal* o *La presó de Lleida* es poden tornar a escoltar en la veu exquisida de Marina Rossell.

★ Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya, *Els Pastorets. Cantata de Nadal*. Columna Música.

Adaptació musical

A partir de l'obra original de Josep M. Folch i Torres, el Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya ha enregistrat una cantata sobre *Els Pastorets*, amb música d'Albert Guinovart i text de Jordi Galceran, sota la direcció d'Òscar Boada. La novetat d'aquesta adaptació musical és la incorporació d'un narrador (l'actor Jordi Boixaderas) que explica la història «amb ulls una mica escèptics», assegurin Guinovart i Galceran.

★ Sharon Shannon, *Collaborations*. P&C Daisy-Ent. Resistència.

Música irlandesa

Aquest CD és un recull de les darreres col·laboracions que diferents artistes han fet per als discos de l'acordionista i violinista Sharon Shannon, la gran revelació de la música tradicional irlandesa. Per exemple, *Saint&Angels*, amb The Waterboys; *Say you love me*, amb Dessie O'Halloran; *Shifting summer sands*, amb Carol Keogh, o *Fiesta*, amb Shane MacGowan. Estils de tota mena estan representats en les quinze cançons de l'àlbum.

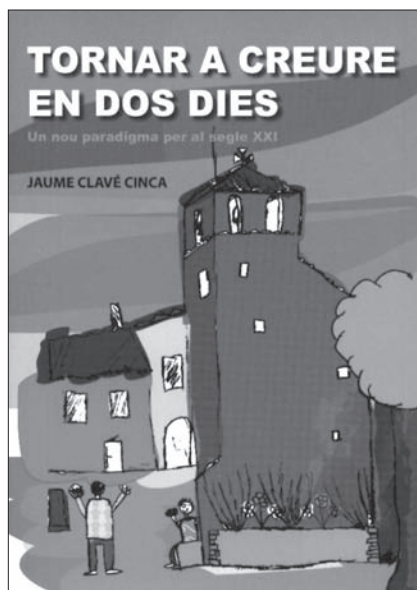

★ Elvis Presley, *Viva Elvis. The album*. Sony-Bmg.

El rei del rock

Aquest disc, produït i arranjat per Erich van Tournau, és un tribut a Elvis Presley. Recrea la figura i la música del rei del rock amb noves versions de temes com ara *Blue suede shoes*, *Love me tender*, *King creole* o *Burning love*. Més de 17.000 mostres de les cançons d'Elvis han estat utilitzades per elaborar seqüències i sons, de vegades canviant detalls com el to i el ritme. Tournau hi ha incorporat diversos elements de reggae, punk o hip-hop.

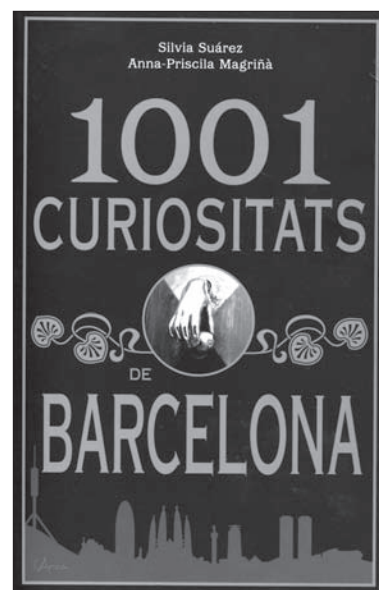
Llibres

Evolució eclesial

L'autor d'aquest llibre escriu a la introducció que «estem en un temps en què retornen amb força creixent les conversions al catolicisme dels anys cinquanta». L'escriptor Jaume Clavé, antic seminarista, reflexiona sobre l'evolució de l'Església, sobretot des del Concili Vaticà II fins avui dia, la necessitat de creure i les crisis de fe. Segons ell, actualment la fe «torna a resplendir com la cosa més vertadera del món». Mn. Josep Ballarín és l'autor del pròleg.

Jaume Clavé Cinca, *Tornar a creure en dos dies*. Autoedició, 2010, 296 pàg.

Anècdotes urbanes

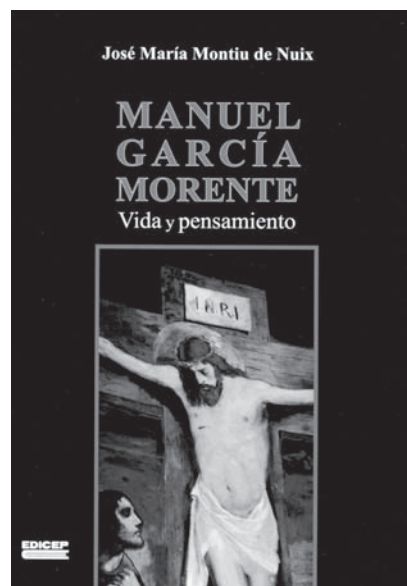
En aquesta obra els misteris darrere de les muralles romanes i de les grans construccions de l'edat mitjana i el modernisme es barregen amb els records que encara queden a Barcelona de totes les guerres al llarg dels segles. Les anècdotes més curioses surten en fer un recorregut pels punts més importants de la ciutat: les batalles de comtes i reis pel territori, les lluites obres, els grans descobriments i, sobretot, el dia a dia de la gent del carrer.

Silvia Suárez i Anna-Priscila Magriñà, *1001 curiositats de Barcelona*. Editorial L'Arca, 2010, 264 pàg.

Un filòsof convers

Aquesta biografia del gran filòsof i comunicador Manuel García Morente (1886-1942) s'estructura en tres parts: els anys joves en què abandona la pràctica religiosa, la seva conversió al cristianisme i la vida cristiana de convers. Es tracta de la tesi doctoral, defensada el setembre del 2007, que el sacerdot i matemàtic José María Montiu va desenvolupar sobre la vida i el pensament de García Morente, i que va obtenir la qualificació d'excel·lent *cum laude*.

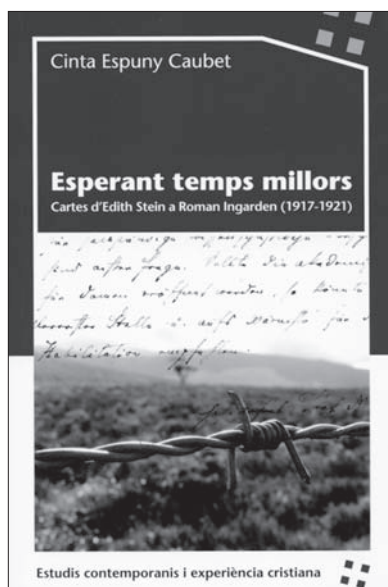
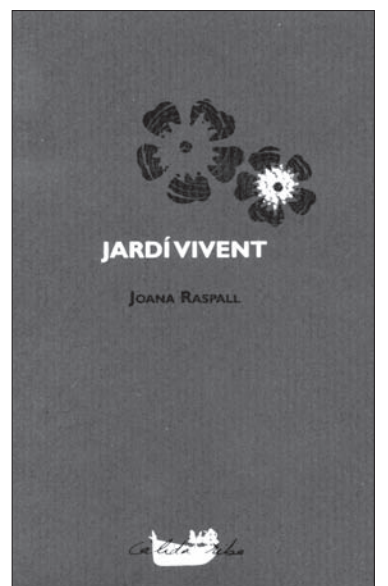
José María Montiu de Nuix, *Manuel García Morente. Vida y pensamiento*. Edicep, Col·lecció Monografias, 2010, 428 pàg.

Invitació a meditar

L'escriptora i bibliotecària Joana Raspall acaba de publicar un nou llibre de poesies. El lingüista Carles Duarte elogia en el pròleg la seva obra, la qual «tan fecunda ha estat i és a l'hora de desvetllar i encomanar el goig de llegir i de viure als qui l'envolten». En el present poemari, Raspall ofereix una sèrie de reflexions que commouen el lector i el conviden a meditar. A més, Duarte assegura que reflecteixen «una visió de l'existència humana com un cicle».

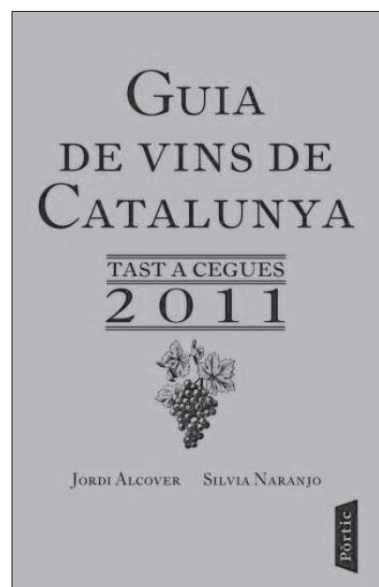
Joana Raspall, *Jardí vivent*. Edicions El Cep i la Nansa, Col·lecció Càlida Riba, 2010, 108 pàg.

Espiritualitat rica

La filòloga Cinta Espuny ha aprofundit en una part de l'epistolari entre la filòsofa jueva Edith Stein i el filòsof polonès Roman Ingarden. Seguint les cartes, l'autora tracta de compondre una imatge de la rica, profunda i complexa espiritualitat de Stein. La conversió al cristianisme va marcar ja per sempre la seva trajectòria vital. A través d'aquesta obra, el lector també pot endinsar-se en el clima cultural, espiritual i polític del primer terç del segle XX.

Cinta Espuny Caubet, *Esperant temps millors*. Editorial Edimurtra, 2010, 208 pàg.

Manual vinícola

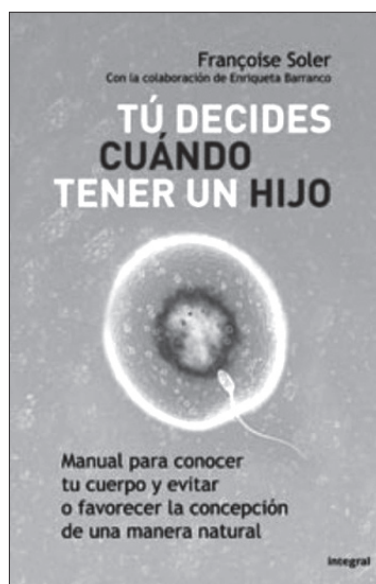
Aquesta guia de vins analitza amb rigor i imparcialitat totes les denominacions d'origen de Catalunya a partir de tasts a cegues. És una guia pensada per facilitar la tria del millor vi en cada circumstància. S'hi analitzen i s'hi puntuen més de 1.500 referències, en unes fitxes clares i entenedores, ordenades per la puntuació, on apareixen registrades les característiques de cada vi, els maridatges recomanats i les referències als cellers.

Jordi Alcover i Silvia Naranjo, *Guia de vins de Catalunya. Tast a cegues. 2011*. Editorial Pòrtic, 2010, 440 pàg.

Controlar la fertilitat

Cada cop sabem més sobre com alimentar-nos de manera sana, però sabem controlar la nostra fertilitat? Aquesta completa guia repassa els mètodes convencionals i els anomenats mètodes naturals per concebre conscientment o, al contrari, evitar la concepció. A més, divulga el coneixement de la fertilitat femenina, la masculina, i la combinada home-dona perquè la planificació familiar sigui una tasca compartida i l'exercici d'un compromís comú.

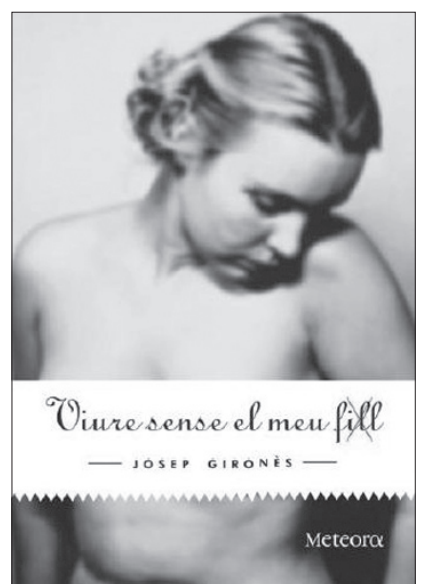
Françoise Soler, *Tú decides cuándo tener un hijo*. Editorial Integral, 2009, 158 pàg.

Fet vergonyós

Maria Soler, una noia de dinou anys, embarassada per un oficial de l'exèrcit vencedor i repudiada per tothom, haurà de fugir de casa seva i fer front a un món de llops que l'esperen per devorar-li les entranyes. Maria començarà una lluita de dècades que mantindrà indefallent fins als nostres dies. Amb aquesta novel·la, Josep Gironès posa en negre sobre blanc un dels fets més vergonyosos propiciats per la guerra civil i les seves llargues i profundes ferides.

Josep Gironès, *Viure sense el meu fill*. Editorial Meteora, Col·lecció Papers de Fortuna, 2010, 350 pàg.

Crítica literària

Bèsties multiformes

Els bestiaris eren llibres, especialment populars durant l'edat mitjana, on es recopilaven explicacions o composicions literàries de bèsties reals i imaginàries, amb les seves corresponents il·lustracions, a les quals s'atribuïen determinades virtuts o comportaments més propis dels humans. Cada animaló exemplificava una lliçó a aplicar en àmbit moral, en correspondència amb la idea que el món és literalment una creació divina, i cada ésser viu hi desenvolupava una funció concreta. En paraules d'Hugo de San Victor: «Aquest món sensible és com un llibre escrit per la mà de Déu, creat pel poder diví, i les seves criatures són com figures, no inventades per l'arbitri de l'home, sinó instituïdes per voluntat de Déu per manifestar i significar la seva invisible saviesa.» És per això que els bestiaris són un viu exemple de la literatura i la simbologia d'una tradició, en aquest cas, la catòlica occidental.

Francesco Zambon, professor de la Universitat de Trento, posa davant nostre un complet (i complex) tractat de zoologia simbòlica apte sobretot per a iniciats en les filologies romàniques i la història de l'art. No espereu trobar un compendi il·lustrat i divulgatiu del

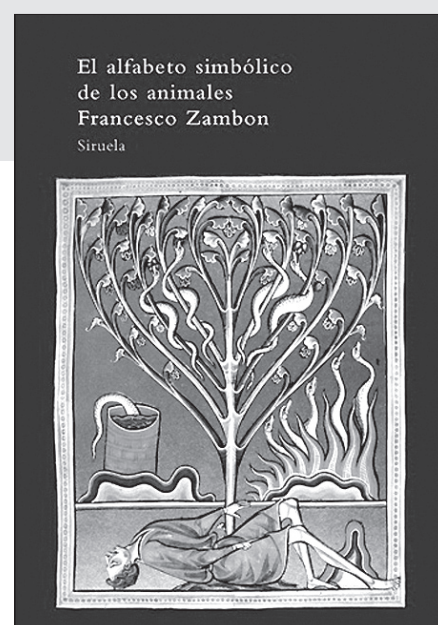
FRANCESCO ZAMBON
El alfabeto simbólico de los animales
Siruela, 2010, 275 pàg.

significat dels animals, sinó més aviat un exhaustiu estudi sobre els bestiaris medievals i les seves plurals interpretacions. Amb la voluntat de ser un estudi de referència en investigacions medievalistes, Zambon ens endinsa en el món comparatiu dels bestiaris medievals amb una gran profusió de documentació i detalls. Un món de bestioles, a les quals se'ls atribuïen sobretot vicis terribles que els bons cristians havien d'evitar, s'obre davant nostre per mostrar, no únicament la moral de l'època medieval, sinó també els prejudicis que encara avui resten sobre alguns d'ells, i fins i tot el significat de moltes expressions del llenguatge col·loquial.

A través dels diferents capítols trobem els escurçons, als quals s'atribuïen les malediccions de la luxúria pagades amb parricidis; el missatge pacífic i de saviesa divina del colom platejat que

trobem a les sagrades escriptures amb Noè, David i Jesucrist; el *Llibre dels monstres*, que són el mirall de representacions espirituals diverses; o els animals que s'han creuat—no sense un sentit implícit— en els camins de sant Antoni o de sant Francesc d'Assís. Però no tots els bestiaris medievals parlen de moral: a mesura que ens acostem a l'alta edat mitjana, amb l'auge de l'amor cortès, a poc a poc anem trobant que els animals són esmentats artísticament per contenir missatges de temàtica amorosa. És el cas del compendi d'animals que representen l'erotisme al *Bestiari d'Amor* de Richard de Fournival i Giacomo da Lentini, i també el mite de l'au fènix, personificat en la Laura, la gran musa del cançoner de Petrarca. Un llibre imprescindible i de referència en els estudis sobre bestiaris per la seva ambició de rigor i bona investigació.

Maria Patricio Mulero
Periodista

Crítica teatral

L'aixovar dels petits burgesos

EL CASAMENT DELS PETITS BURGUESOS,
de Bertolt Brecht.
DIRECTOR: Víctor Álvaro.
INTÈRPRETS: Tono Saló, Gemma Deusedas, Bealia Guerra, Guida Uyà, Óscar Martínez, Bernat Cot, Savina Figueras, Lluís Canet i Oriol Casals.
Almeria Teatre, Barcelona.
Fins al 23 de gener.

Si quan Bertolt Brecht va escriure *El casament dels petits burgesos* hagués existit la multinacional Ikea, més d'un potser diria que l'autor es va basar en la filosofia d'aquesta cadena sueca que ha convertit el vell bricolatge en un muntí-s'ho-com-pugui a la república independent de casa seva.

L'obra, una peça breu, però de contingut subtil i intens, és gairebé un *divertimento* de joventut, que no vol dir que sigui menor. Data del 1919, abans, doncs, d'algunes de les peces més reconegudes del dramaturg i poeta alemany, Bertolt Brecht (Augsburg, 1898 – Berlín, 1956) com *L'òpera de tres rals* o *Ascens i caiguda de la ciutat*

© Gataro

La companyia al complet de l'espectacle de l'Almeria Teatre.

de *Mahagonny*. S'hi troba un Brecht iniciàtic, a la ratlla dels 20 anys, irònic, crític amb la societat que l'envolta, però encara no marcat per les persecucions nazis que després el farien fugir d'Alemanya fins als països nòrdics i, d'allà, als EUA.

Hi ha doncs, la intenció de clavar l'agulló en una societat burgesa pre-nazi que Brecht no es mira amb els millors ulls del món, però fent-ho d'una manera gairebé afable, ingènua. Una colla de nou personatges, familiars i amics, comparteixen el banquet de

casament d'una jove parella que està orgullosa d'haver-se muntat el piset amb l'esforç personal, fent-se els mobles un per un i tota la llar amb les quatre mans.

Els espectadors que hagin vist l'obra en alguna altra versió recordaran que la pobra parella acaba passant un mal dia perquè la majoria de cadires, el sofà, l'armari, la instal·lació elèctrica i algun altre element de la casa fan figa. Ironia sobre les aparences, el voler estimar més el braç que la màniga i sobre les relacions personals que descobreixen

que, de punyalades, n'hi ha a les cases més bones i sovint vénen de les millors amistats.

El jove director Víctor Álvaro i la seva *troupe* de l'encara nou Almeria Teatre han recuperat aquest petit clàssic sense abandonar el to de comèdia, però dotant-lo d'una atmosfera clownsca, de teatre circ, molt expressionista i *fringe*: maquillatge blanc, cara enfarinada, escenografia blanca, vestuari blanc crema i vestit fosc, remarcant algunes escenes de música i ball, amb peces folklòriques que toquen la fibra de l'essència del poble alemany que representen els personatges immersos ja en un primer rebrot del nacionalisme germànic després de la derrota a la Gran Guerra, i amb instruments musicals: un violí, una guitarra, un petit acordió... amb un elaborat treball gestual, a tocar dels espectadors, que permet contemplar cadascuna de les accions durant una hora i deu minuts sense que es perdi cap dels moments més histriònics, ni dels silencis, les mirades o les situacions immòbils, com si fossin figures de cera.

La sensació que en treu l'espectador és la d'un espectacle fet amb els cinc sentits. Va inaugurar temporada i ha continuat en cartellera fins ara, a pesar que els mobles de la parella de nuvis brechtiana, cada nit, acabin fets una desgràcia, si fa no fa com la relació de tota la patuleia, que també acaba com el rosari de l'aurora.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

Actualitats científiques

Les «terres rares» són d'actualitat

No sé si us heu assabentat de la picabaralla que hi ha hagut entre el Japó i la Xina a causa de les «terres rares». El Japó acusa Xina d'haver-li bloquejat de fet la compra que li feia d'aquests materials causant un dany notable a l'economia japonesa. El conflicte diplomàtic vingué arran de la topada d'un pesquer xinès amb dos guardacostes del Japó el passat 7 de setembre, de la qual ja parlaren els informadors mediàtics, com segurament recordareu. Em direu: per què el fet de no poder obtenir de la Xina «terres rares» és una pèrdua econòmica per al Japó? Quina importància tenen aquestes «terres rares»? Es va donar el nom de «terres rares» als òxids d'uns elements químics (ara anomenats lantànids), que escassegen molt en el nostre planeta. Són els metalls que van del número 57 al 71 en la taula periòdica dels elements químics. Els seus noms, si els voleu saber, són: lantà, ceri, praseodimi, neodimi, prometi, samari, europi, gadolini, terbi, disprosi, holmi, erbi, tulí, iterbi i luteci. Quan es van anar descobrint, des del ceri el 1803 fins a l'obtenció

El reciclatge del material electrònic també és una font de lantànids.

artificial del prometi el 1945, es van anar designant amb noms d'origen molt divers, però tots són molts semblants des del punt de vista químic. Són «rars»,

o sigui molt escassos, i de moment no se'ls busca cap aplicació, però com que avancen les ciències, o, millor dit, les tècniques, ara resulta que s'han trobat utilíssims per a moltes diversitats industrials: superconductors, magnetos, catalitzadors, components de microones, etc., i això ha fet que la seva extracció de les «terres» on es troben es convertís en un gran negoci.

I on n'hi ha, d'aquests escassos elements? El 97% de la producció mundial és xinesa! Per això el Japó es proveeix de la Xina. Només un 3% s'extreuen de mines de l'Àfrica del Sud, del Brasil i dels Estats Units. Hi ha la perspectiva de poder-se'n obrir un altre jaciment a Califòrnia; però serà el 2012. I pocs llocs més es veuen en perspectiva. Sembla que al Vietnam hi ha una possibilitat; ja es veurà. Mentrestant els japonesos estan estudiant com arreglar les seves indústries d'electrònica i, en conseqüència, tota la seva economia. Com veieu, fins el progrés de la ciència pot comportar problemes econòmics si els països no estan ben avinguts.

L'univers de les galàxies

11. Fenòmens violents en estrelles de la Galàxia

Després de les troballes de l'estrella «nova» per part de Tycho Brahe, la Mira Ceti per Fabricius i la delta de Cefeu per Goodricke, ja s'anà formant entre la comunitat dels astrònoms professionals la idea de la variabilitat del món estel·lar: les estrelles no són incorruptibles sinó que totes deuen evolucionar, i en alguna etapa de la seva «vida» experimentar potser canvis violents. Segur que neixen, es desenvolupen i moren.

No cal que detallem les moltes descobertes que, després de les explicades al capítol anterior, es feren d'estrelles autènticament variables, o sigui, no de dobles que només són variables a eclipsi, sinó solitàries. Actualment se solen dividir en sis classes: cefeïdes, semiregulars, irregulars, accidentals, noves i supernoves. Les cefeïdes es distribueixen en tres grups: a) de període curt, que són les que el tenen inferior a un dia i mig (són cefeïdes que abunden molt en els cúmuls globulars), b) de període mitjà, que vol dir que va des de més d'un dia i mig fins a 27 dies, i c) de període llarg, que el tenen de més de 27 dies. - Les semiregulars són la major part de les gegantes roges; fan com la Mira Ceti, que n'és un exemple, amb períodes llargs, no sempre iguals, de centenars de dies generalment. - Les irregulars fan oscil·lacions de magnitud sense seguir períodes. Les oscil·lacions no arriben mai a un canvi notable de magnitud, sempre és inferior a 2. D'algunes només s'ha vist que ho feien una sola vegada. N'hi ha unes 1.700 de catalogades. - Les accidentals són les que en un cert moment baixen molt ràpidament de magnitud, de vegades fins a una diferència de 6. Què els passa? S'han pogut identificar amb estrelles que tenen una abundància anormal de carboni en el seu embolcall. - Les noves (o *novae*, plural llatí de «nova») reberen el nom de Tycho Brahe, que anomenà així la que ell veié i qualificà de nova en el cel. Són les que fan una explosió o ampliació sobtada de la seva lluminositat que només dura un cert temps i després minva un altre cop. I si l'explosió aparent és molt violenta es diu

que és una supernova. Precisament va ser un supernova l'albirada per Brahe. Expliquem una mica més el que se'n sap.

Com interpretar les explosions de les estrelles noves

Heus aquí un interrogant que es plantejaren ben aviat els astrònoms. No té una explicació fàcil un canvi sobtat de tanta lluminositat. I és un augment que té moltes variants, que depenen de quina estrella es tracti. Actualment s'ha convingut a anomenar «noves» les que multipliquen la seva llum fins a un valor entre 5.000 i 100.000 vegades el que tenien en un principi, cosa que sempre ho fan en pocs dies, o fins i tot en poques hores, i «supernoves» totes les que augmenten més de 100.000 vegades el seu esclat. Ara es té per segur que el procés que segueixen les noves no és el mateix que el de les supernoves. De noves ja en portem més de 200 d'enregistrades, i a la nostra galàxia (i segurament a qualsevol altra galàxia de característiques semblants) se'n deuen originar dues o tres cada mes, però només podem registrar les que ens són relativament propers. És comptant amb les dimensions de la galàxia com s'ha arribat a aquesta conclusió, ja que de fet només se'n poden observar una cada 15 o 20 anys. La més brillant reconeguda de les considerades noves, i no encara supernova, va ser la que aparegué a la constel·lació de l'Àguila el 7 de juny de 1918. Originàriament era una estrella de magnitud 11, només visible amb un bon telescopi, que en tres dies passà a ser de magnitud -1,5, tan brillant com Sírius, i després, lentament, minvà de resplendor fins a tornar a la magnitud 11 al cap de 7 anys d'haver fet l'esclat. Al seu voltant els astrònoms han detectat ara un embolcall de gas que s'expandeix a la velocitat de 4.000 km/seg. Tornarà a fer una explosió semblant d'aquí a uns anys? No ho sabem. La pregunta és justificada, perquè sabem d'unes quantes noves que han repetit el fenomen al cap

d'uns anys. S'anomenen «noves recurrents». Se'n sap d'una que ha estat nova tres vegades, és la RS Ophiuchi: ho va ser el 1898, el 1933 i el 1958. Quina és la constitució de les noves recurrents? L'explicació considerada fins ara la més probable és que són estrelles dobles, encara que telescòpicament no ho semblen: una seria una nana blanca amb la matèria altament concentrada i l'altra, molt més voluminosa, és la que es veu telescòpicament. La primera xuclaria de la més gran dels gasos superficials, sobretot l'hidrogen, que en arribar-hi a gran velocitat i xocar amb el carboni, oxigen i nitrogen d'ella se li aniria augmentant la temperatura fins a potser 30 milions de graus i aleshores acabaria desencadenant-se una reacció nuclear violenta i en cadena, seguint l'anomenat «cicle de Bethe», reacció que provocaria l'ejecció cap a l'espai d'energia lluminosa i electromagnètica, i això és el que la faria aparèixer com una nova. L'expansió refreda la superfície de la nana blanca, cessa el procés i no té res d'estrany que es torni a produir al cap d'uns anys. Segons això totes les noves serien recurrents, però no han passat encara prou anys per comprovar-ho. Cal notar que no n'hi ha dues d'iguals; la resplendor que s'hi produeix i el temps d'un esclat a l'altre depèn de com siguin les dues estrelles components. Mentrestant els astrònoms ja han fet una classificació de les noves en tres tipus: ràpides (les que després de l'explosió minven de 3 magnituds en menys de 100 dies), lentes (que ho fan en uns 200 dies) i molt lentes (que necessiten pels volts de 1.000 dies per fer-ho). I pel que fa al període de temps per fer la recurrència sembla que pot ser força llarg, de més d'un segle. La RS d'Ofiuc que hem dit abans va repetir al cap de 35 i 25 anys, però cal considerar-la com molt excepcional. No en tenim cap més que s'hi assembli.

Per a les supernoves l'explicació és molt diferent

Que una estrella arribi a mostrar-se més de 100.000 vegades més lluminosa en pocs dies o poques hores ja es veu que ha de ser un procés d'enorme violència, cosa que es fa difícil de comprendre. I, per una altra banda, és també poc freqüent. Avui dia ja en portem desenes de detectades en altres galàxies, però, pel que diu l'estadística, en una mateixa galàxia, per exemple la nostra, és un fenomen que només passa unes cinc o sis vegades cada mil·lenni. La «nova» de Tycho Brahe de 1572 en realitat va ser una supernova, com afirmen els astrònoms actuals sense cap dubte. Després n'hi hagué una altra, observada per Kepler, el 1604, a la constel·lació d'Ofiuc. Però cap més no se n'ha vist fins ara a la nostra galàxia.

Quina explicació han donat els astrònoms del procés de la formació d'una supernova? La més acceptada és que són estrelles solitàries de gran massa que en el seu estadi últim fan com una implosió quan la gravetat supera la pressió de radiació que mantenia a ratlla les capes superficials de l'astre, i aquestes capes, que contenen elements pesants com el ferro i altres, s'esfondren tot provocant un gran augment de temperatura que, a més d'ejectar gasos i energia cap enfora per la violència de la caiguda, reforça les reaccions nuclears que s'activen amb molt d'abrivament. Però aquesta explicació s'ha de concretar més perquè es coneixen dos tipus ben diferenciats de supernoves, i potser encara caldrà ampliar la llista. Les de tipus I tenen el màxim de lluminositat molt concentrat en unes particulars longituds d'ona i són les més brillants, però en elles el descens de la intensitat lluminosa és ràpida. Poden arribar a brillar com una galàxia sencera. Les de tipus II tenen la lluminositat més repartida en les diverses longituds d'ona i el seu esclat va baixant més lentament, i no arriben mai a brillar com les altres. Però, a part d'aquests dos tipus, hi ha més matisos. En parlarem al capítol següent.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

EL DISCURSO DEL REY ****

Director: Tom Hooper.
 Guionista: David Seidler.
 Intèrprets: Colin Firth, Geoffrey Rush, Helena Bonham Carter, Derek Jacobi, Michael Gambon, Guy Pearce.
 Gènere: històric.
 Regne Unit, color, 2010. 118 min.
 Públic: joves-adults.

Després de la mort del seu pare, el rei Jordi V, i l'abdicació escandalosa del príncep Eduard VII, Bertie, afectat des de sempre per una tartamudesa angoixant, ascendeix de sobte al tron com a Jordi VI d'Anglaterra. El seu país es troba al caire de la guerra i necessita desesperadament un líder, per la qual cosa la seva dona Isabel (la futura reina mare) el posa en contacte amb un logopeda excèntric anomenat Lionel Logue.

Els premis que ha rebut aquesta pel·lícula des de la seva estrena ja són nombrosos: els British Independent Film Awards, els Satellite Awards, el Festival de Toronto i diferents candidatures als Globus d'Or, i segur que també en tindrà unes quantes als Oscar. Els guardons per ells mateixos no tenen per què ser sinònim de qualitat. Però, en aquest cas, cosa poc freqüent, públic i crítica coincideixen, així com festivals i estatuetses, en la senzilla grandesa d'un film que converteix en heroica i interessant la lluita per superar un «defecte» tan palpable com la tartamudesa.

El guió és la base forta sobre la qual se sosté el fet exitós de fer propera una monarquia que pot quedar molt lluny a molta gent. Els personatges senzills, encaixats en uns espais filmats per certa estilització (abunden els contrapicats i frontals per augmentar la sensació d'angoixa del duc, i després rei, davant les seves intervencions públiques), introdueixen l'espectador plenament en la història des del primer minut.

Tom Hooper va demostrar que sap rescatar successos reials, sense carisma aparent, per relatar-los amb força a la pantalla. Per exemple, a *The Damned United*. Tampoc no podem negar la seva bona feina en ficcions televisives com la premiada i també històrica *John Adams* o la literària *Daniel Deronda*.

Amb *El discurs del rei*, Hooper recorda a l'espectador que l'ésser humà i

els seus complexos i problemes, com les pors i les inseguretats que ens assoten o el desig de complir certes expectatives d'éssers estimats, són comuns i tenen solució amb obertura i desig de canvi, i sobretot amb gran suport de la família i dels amics.

Un guió que pot semblar teatral, però que no ho és, juga amb fluïdesa i encert amb un Shakespeare més viu que mai i provoca uns moments divertits, a pesar del dramatisme de les situacions. Aquesta dinàmica i combinació natural de comèdia i drama —tan propi de la vida real— juga com a punt d'avantatge per a una cinta que té un planter d'actors immillorable. Colin Firth i Geoffrey Rush donen un recital de professionalitat i humanitat.

• Humor: 2; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

12 ***

Director: Nikita Mikhalkov.
 Guionistes: Nikita Mikhalkov, Vladimir Moiseenko i Alexandre Novototsky.
 Intèrprets: Nikita Mikhalkov, Sergey Makovetsky, Sergey Garmash, Alexey Petrenko.
 Gènere: drama.
 Rússia, color, 2008. 153 min. / Públic: adults.

Remake del llargmetratge *12 homes sense pietat*, que fou premiat al seu dia amb l'Ós d'Or del Festival de Berlín l'any 1957. La pel·lícula explica la història de dotze membres d'un jurat que han de deliberar sobre la culpabilitat o la innocència d'un noi txetxè de 18 anys, acusat de l'homicidi del seu padrastre.

Amb aquest film, Mikhalkov va aconseguir guanyar un merescut Lleó Especial al conjunt de la seva obra al Festival de Venècia, on destaca el paper brillant de tots els intèrprets i l'encertada música de melodies txetxenes.

El director aconsegueix plasmar diàlegs transcendentals sobre el sentit de la vida, el dolor, l'odi ètnic, la corrupció en la societat russa, les desigualtats socials o la destrucció de la família. I els protagonistes, d'alguna manera, intenten redimir-se de la seva vida passada, explicant-la a la resta del jurat per, entre tots, intentar buscar un perquè de les coses.

Crida l'atenció el sistema judicial rus per la manera de dictar una sentència que utilitza, en ocasions, arguments sentimentals en comptes d'objectius. Es tracta d'un gran film on Mikhalkov aconsegueix mostrar-nos, de mane-

ra solemne, la situació russa actual.

• Humor: 1; acció: 0; violència: 1; sexe: 0; llenguatge col·loquial.
 • Temes cinefòrum: justícia, veritat.
 • Extres DVD: àudio (castellà, català i rus), tràilers, fitxa artística i filmografies.

El món de la televisió

BUENA SUERTE CHARLIE **

De dilluns a divendres - 14.45 h. - Disney Channel / Públic: joves.

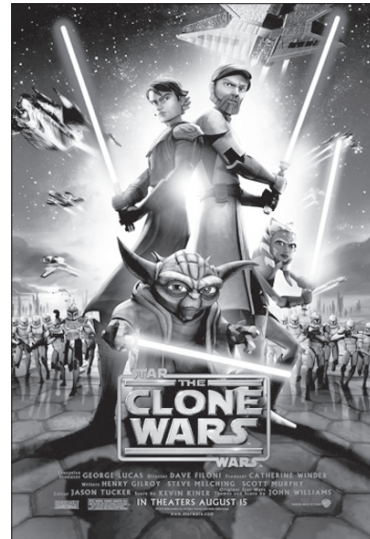
La vida de la família Duncan ha fet un gir amb l'arribada d'un nou membre, la petita Charlie. Els seus germans (els adolescents Teddy i PJ) i el seu germà de 10 anys (Duncan) han estat reclutats pels seus pares, Aby i Bob, per tenir cura del bebè, ja que ells treballen a temps complet. Aquesta proposta de Disney és una bona opció per a aquells que volen passar una estona ben entretinguda i agradable, ja que la sèrie gira al voltant dels canvis

que pateix una família nombrosa amb l'arribada d'una altra filla, i se centra en els problemes i alegries que això comporta. Amb els tòpics d'aquesta factoria, els seus productes per al públic adolescent com aquest aposten per guions i personatges senzills però entranyables.

THE CLONE WARS ***

Dissabte i diumenge - 12.45 h. - Neox
 Públic: joves.

Aquesta sèrie d'animació, ideada i produïda per George Lucas, explica les aventures d'Anakin Skywalker, Obi-Wan Kenobi, Yoda, Ahsoka Tano i la resta de personatges de *Star Wars* enquadrats al bàndol de la República Galàctica en la seva lluita contra el Costat Fosc. Al llarg de la seva emissió, *Star Wars: the clone wars* ofereix una àmplia galeria d'herois i brivalls, escenaris impactants i naus espacials que intervien en les batalles interplanetàries: més de 50 personatges principals i secundaris. Una opció animada per a joves i adults amants del gènere.

Sons de la terra

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Ràdio Estel escampa la veu de l'Evangeli per gairebé totes les comarques de Catalunya, i ho fa en català. L'idioma ja és per ell mateix un element identificatiu molt important, probablement el més important, però creiem que hi ha altres actuacions que poden ajudar a refermar la voluntat d'arrelar cada vegada més entre la gent del nostre país.

Tenim amb la música, un determinat tipus de música, una manera quasi perfecta de sintonitzar amb els sentiments de molts oients. I d'entre tantes hores de música com emetem hi ha dos blocs que apunten especialment en aquesta línia.

El primer el trobem cada dissabte a les nou del matí. Es titula *Sons de la terra*, programa que s'estructura en tres apartats. El primer, dedicat íntegrament al món de l'havanera, presenta cada setmana la trajectòria professional dels diversos grups d'havaneres que hi ha al nostre país i, naturalment, la seva música. El segon bloc engloba les notícies relacionades amb la música tradicional catalana: concerts, presentacions de llibres i discos, espectacles, etc. I el tercer està reservat a les orquestres d'arreu de Catalunya. La Principal de la Bisbal, Els Montgrins, La Cobla Orquestra Internacional Costa Brava o La Selvatana han passat fins ara pel programa. La música de les nostres cobles-orquestres és possiblement una de les menys divulgades a través dels mitjans de comunicació audiovisual, talment com si no interessés ningú. Nosaltres pensem que això no és cert.

A la mateixa hora del diumenge arriba cada setmana *Tot sardana*, programa dedicat a divulgar la dansa nacional de Catalunya a través dels seus enregistraments més representatius. Un veterà a les ones de Ràdio Estel, que, amb una durada aproximada de 90 minuts, ha esdevingut amb el pas dels anys un dels programes de més llarga durada i tota una referència entre el món sardanista. Totes dues emissions estan presentades i dirigides amb gran encert i passió per Gerard Carrion, un dels homes més ben valorats entre els aficionats a aquests gèneres musicals.

Si ets de la comarca d'Osona pots sintonitzar Ràdio Estel al 98.4 de la FM i també a www.radioestel.cat

Graella de Ràdio Estel

Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari
0.00	Completes des de Sta. Maria de Solius							0.00
	l'Evangeli							
							De matinada	
1.00	Dietaris de música i músics							1.00
2.00	Espurna d'Alba							2.00
3.00	Informació							3.00
4.00	Informació							4.00
5.00	Informació							5.00
6.00	L'albada							6.00
7.00	Titulars							7.00
	El Rosari l'Evangeli							
7.30	Laudes des del monestir de Montserrat							7.30
8.00	El primer cafè					El Campanar		8.00
						Església viva	Església d'Urgell	
9.00						Serveis (Temps)		9.00
						Sons de la terra	Tot sardana	
10.00	Informatiu					Santoral		10.00
10.30	Santoral					A tota costa	Avui és festa La taula de l'Evangeli	10.30
11.00	Informatiu					Trotamundos	Missa Conventual des de Montserrat	11.00
11.30	Informatiu							
12.00	Angelus					Cinema		12.00
	Titulars							
12.30	Informatiu					Trotamundos	En concert	12.30
13.00	Cant de la Salve des del monestir de Montserrat							13.00
13.30						Tenim un problema	Rutes per Catalunya	14.00
	Informació							
14.00	Informació					Fora d'àrea		
14.30	Reportatge							
15.00	Informatiu					Clip de teatre		15.00
15.30						Club+amics	Catalunya Cristiana	15.30
	Informació							
16.00	Informatiu					Clip de cinema		16.00
16.30								16.30
	Comentari General							
17.00	Informació							17.00
17.30	Racó de premsa					Clip d'art		17.30
18.00	Informatiu						La taula de l'Evangeli	18.00
18.30	Serveis (Trànsit) l'Evangeli						Avui és el dia del Senyor	18.30
18.45	Vespres des del monestir de Montserrat							
19.00								
19.30	Capvespre							
20.00	Nits estel					1 raó per viure	Cantate Domino	20.00
21.00	Informatiu					Clip de teatre		21.00
	Valors a peu de carrer	De cap i de nou	Plusvàlua	Mètode Guardiola	Catalunya sense barreres		Missatge en una ampolla	
22.00	Informatiu Andorra							22.00
	Missatge en una ampolla	Buscant la llum	Punt ORG	Paraules d'Amor	Amb llum pròpia	Catalunya sense barreres	Escolta'm	
23.00	Informatiu Andorra							23.00
	Kosmos	Tal com érem	Gent jazz	Escolta'm	Arsènic per compassió	Cantata del diumenge	Gent Jazz	
Horari	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte	Diumenge	Horari

□ Espais de radiofórmula

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

INTERNET

- **SANT JOAN DE DÉU.**— La web del voluntariat de Sant Joan de Déu la trobareu a www.vsjd.org, una forma de solidaritat de l'orde hospitalari, integrat al seu projecte assistencial.

ALTRES BISBATS

- **NOVAHUMANITAS.**— Sessió *Rezar la Palabra*: la «lectio divina», dirigida per M. Ángeles de los Ríos. Dies: **28-30 de gener**. Lloc: Madrid i Toledo. Més informació: tel. 696 386 211 i 626 217 395, info-madrid@novahumanitas.org.

- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del **13 al 18 de febrer**, dirigits per Miguel Ángel Arribas, al Seminari Diocesà de Tarassona. Més informació: tel. 976 641 912.

BARCELONA

- **ASSOCIACIÓ CIC.**— Aula d'extensió universitària de la gent gran: el **17 de gener**, a les 17.00, *Robert Schumann*, a càrrec de Joan Vives, historiador de la música. Més informació: Via Augusta, 228, baixos – Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **17 de gener**, a les 19.00, reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Pere Buhigas, periodista i director d'informatius de TVE Catalunya. C/ València, 244, 1º – Barcelona.

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **17**

de gener, a les 20.15, pregària *Des del clam dels oprimits*; el **18**, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Luis Sols i Óscar Mateos; els dies **18 i 25 de gener**, i **1, 8, 15 i 22 de febrer**, seminari *Desinformació: podem conèixer la realitat?*, a càrrec de Manel Marcet i Joan Travé; en les mateixes dates, seminari *El nomenament de bisbes a través de la història de l'Església*, amb José Ignacio González Faus. Més informació i inscripcions: c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com, www.fespinal.com.

- **COSMOCAIXA.**— Conferència *Podem evitar les malalties respiratòries als nostres fills?*, el **18 de gener**, a les 19.00. Més informació: c/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, www.lacaixa.es/ObraSocial.

- **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El **19 de gener** Rosa M. Viñas, directora de la Clínica Bonanova de Cirurgia ocular, parlarà sobre *La meravella dels ulls humans*. A les 16.30, eucaristia; a les 17.30, conferència. Riera de Sant Miquel, 1 bis – Barcelona.

- **ASSOCIACIÓ AMICS DELS ÀNGELS.**— El **19 de gener**, a les 19.30, presentació del llibre *Volar vida-Oda al vent*, de Maria del Carme Soler, poeta. Serà a Àngelus, c/ València, 216 – Barcelona.

- **CAIXAFORUM.**— El **20 de gener**, a les 19.30, conferència *La terra enmig del mar. Àrabia, destí de viatgers i comerciants de l'antiga Mesopotà-*

mia, amb Rocío Da Riva (professora agregada al Departament de Prehistòria, Història antiga i Arqueologia, UB); el **22 i 23**, a les 17.30 i 12.00 respectivament, *Un te a la menta*. Músiques del Magrib. Av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600.

- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **20 de gener**, a les 20.00, pregària. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona.

- **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **21 de gener**, a les 19.30, conferència *Taller d'escriptura espiritual*, amb Laia de Ahumada: recorregut i interpretació de textos místics. C/ Anglí, 55 – Barcelona.

- **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— El **21 de gener**, a les 20.00, Escola de la Paraula (Mt 4,12-23). Capella de Guadalupe, c/ Comtessa de Sobradí, 5 – Barcelona.

- **DIAQUES.**— Els diaques de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa celebren conjuntament la festivitat dels seus patrons (Auguri i Eulogi) amb una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach. Serà el **21 de gener**, a les 20.00, a la basílica de la Mercè de Barcelona. Hi serà present el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull. Tot seguit hi haurà un sopar de germanor.

- **ESTACIÓ D'ENLLAÇ.**— El **21 de gener**, a les 22.00, *Cridats amb clau de clown!*, al Casal Lloïla (c/ Balmes, 138 – Barcelona).

- **ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ.**— El **21 de gener**, a les 20.30, concert de la coral de Marymount International School de Londres; el **23**, a les 18.00, recital del duet Haizea. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

- **PASTORAL DE LA SALUT.**— El **22 de gener**, de 9.30 a 13.30, trobada diocesana de Pastoral de la Salut amb el tema *Juventut i Pastoral de la Salut*. Hospital de Sant Rafael, passeig Vall d'Hebron, 107-117 – Barcelona.

- **ELS PASTORETS DE MATARÓ.**— Representacions el **22 de gener**, a les 19.00, i el **23**, a les 17.00. Més informació: tel. 937 908 502.

- **CATECUMENAT.**— El **23 de gener**, de 10.00 a 17.00, recés al Seminari Salesià Martí-Codolar (av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1 – Barcelona). La reflexió anirà a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull. Més informació: tel. 934 541 898.

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra

Francesc Valls participarà en la celebració del **23 de gener**: a les 10.30, ofertori: *Dextera Domini de Kersch*; comunió: *O sacrum convivium* de F. Valls; sortida: *Laudate Dominum omnes gentes* de Charpentier.

- **46 JORNADES DE QÜESTIONS PASTORALS.**— Tindran lloc del **25 al 26 de gener**, a Premià de Dalt, sobre *Secularisme i cultura de la fe*. Organitza: Centre Sacerdotal Rosselló. Més informació: <http://jornades-castellldaura2011.wordpress.com/>

- **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA SANT MEDIR.**— El **31 de gener**, i **7 i 14 de febrer**, a les 19.30, seminari *Miriam, la profetessa dels somnis; Com és la dona de qui parlen els profetes d'Israel?*; *Anna, la profetessa del temple i Seraj, la profetessa dels secrets*, a càrrec de M. Assumpta Torrents (membre del Col·lectiu de Dones en l'Església). Parròquia de Sant Medir, c/ Constitució, 17 – Barcelona, tel. 934 216 527, www.parroquiasantmedir.cat.

- **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA.**— Proper curs sobre Espiritualitat i pietat en els inicis del moviment litúrgic, a càrrec del professor Joan Obach. Tots els dimarts, de 19.00 a 21.00, de l'**1 de febrer al 29 de març**. Més informació: Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231, tel. 934 514 942, de dilluns a dijous de 19.00 a 21.00.

- **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies **3, 10, 17 i 24 de febrer**, de 19.00 a 20.30, curset *Teologia i pastoral*, a càrrec d'Antoni Bentué, laic, professor de la Universitat de Santiago de Xile. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 3r – Barcelona, tel. 933 174 858.

- **ESTUDIS HUMANÍSTICS I SOCIALS.**— Nova edició del màster d'estudis humanístics i socials de la Universitat Abat Oliba CEU, amb la col·laboració de l'Institut Sant Tomàs de Balmaesiana. Les classes són els divendres, de 16.00 a 20.30, i comença el **25 de febrer**. Més informació: www.uao.es.

GIRONA

- **VIDA CREIXENT.**— El **19 de gener**, trobada de formació de Vida Creixent a Santa Elena de Solius amb el tema *Sagraments, signes de vida i font d'apostolat*, amb Mn. Joan Baburés. Més informació: tel. 677 869 671.

- **GOA.**— El **22 de gener**, de 10.00 a 13.00, recés dels Grups d'Oració i Amistat als pares claretians de Girona.

LLEIDA

- **AGRUPACIÓ ILERDENCA DE PESSEBRISTES.**— El **16 de gener**, a les 18.00, lliurament de premis del con-

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA EN L'ESPERIT (RCCeE)

"TROBADA 2011"
DELS GRUPS DE PREGÀRIA DE CATALUNYA

22 i 23 de gener de 2011

«FELIÇ L'HOMME QUE CONFIA EN EL SENYOR», (Ps 40,5)

Presideix Fra Manolo Tercero, o.f.m.

Trobada oberta a tothom! Us hi esperem!

LLOC: Seminari Salesià Martí Codolar
Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1.
Informació: Marisa, 639 463 419

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

- curs infantil i juvenil de pessebres a l'Auditori Enric Granados de Lleida.

 - VERGE BLANCA DE L'ACADÈMIA.**— A l'oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, recital de les poesies marianes guardonades al certamen literari 2010, dedicat a la Mare de Déu del Castell. Presideix el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris. Serà el **22 de gener**: a les 18.00, eucaristia; a les 19.00, recital.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

 - SANT ANTONI ABAT.**— El **17 de gener**, a les 10.30, el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, presideix l'eucaristia a la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú.
 - CÀRITAS.**— El **17 i 24 de gener**, de 19.00 a 21.00, formació per a voluntaris de Càritas a la Casa de l'Església, c/ Armenteres, 35 – Sant Feliu.
 - ECUMENISME.**— El **21 de gener**, a les 19.00, pregària ecumènica a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

SOLSONA

 - MANS UNIDES.**— El **22 de gener**, a les 10.00, trobada anual diocesana de Mans Unides a Bellpuig. Més informació: tel. 973 320 183.

TARRAGONA

 - CATEQUESI.**— El **20 de gener**, de 10.00 a 20.00, trobada quinzenal de catequistes (preparació de temes de catequesi de Primera Comunió) a la parròquia de Crist Rei de Reus.
 - ARXIPRESTAT DE REUS.**— El **20 de gener**, a les 20.00, conferència de Mn. Jordi Yglesias, doctor en Medicina, sobre *Aquella generació perduda*, a la sala d'actes de la parròquia de Crist Rei de Reus.
 - SEMINARI LAÏCAL DIOCESÀ.**— El **22 de gener**, a les 10.00, itinerari de formació cristiana per a adults. Lloc: santuari i monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, tel. 977 860 097, seminari.laical.serra@arquebisbattarragona.cat.
 - ASSOCIACIONS DE SETMANA SANTA.**— El **22 de gener**, a les 17.00, l'Trobada diocesana d'Associacions de Setmana Santa de l'arxidiòcesi a la Casa dels Concilis de Tarragona (c/ de les Coques, 1c).

TERRASSA

 - FESTA PATRONAL.**— El **22 de gener**, a les 11.00, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, presideix l'eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Vallromanes amb motiu de la seva festa patronal.

TORTOSA

 - CONFIRMACIONS.**— El **21 de gener**, a les 20.00, a la parròquia de Sant Josep de l'Aldea.

VIC

 - COVA DE SANT IGNASI.**— Del **4 al 6 de febrer**, taller de pregària profunda amb Xavier Melloni, s.j., i Montserrat Pons. Més informació: tel. 938 720 422, covae@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Maria Pujades Majó	Francesc Macià, 86	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Llibreria L'Escaire	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Llibreria Diocesana	Pl. del Vi, 2	17004	Girona
Llibreria Issauna	Pg. Bell-lloc, 7	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Larsa		08199	Montserrat
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibr.-papereria Pilar Boladeras	Pl. Major, 10	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, postals, monedes, rellotges, joguines, instruments musicals i tota classe d'objectes i mobles antics. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

AMISTAT

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

VOLS conèixer un home simpàtic i agradable, de 50 anys, de cara a coneixença o a formar parella? Anima't, t'espero. Víctor, tel. 617 047 893.

■ PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè les riqueses de la creació siguin conservades i valorades com a do de Déu
- Perquè els cristians puguin assolir la plena unitat

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

per a grans *persones grans*

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, del proper 11 al 13 de febrer.

Durant aquests dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú.
També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu als nostres telèfons d'informació: **932 188 876 i 936 500 721**

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOMBRE DE SETMANES IMPORT TOTAL

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON DNI/CIF

12,50 €

21 €

Preus per setmana (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

CLARA I JAIME MARTÍN VAN REBRE AQUEST ESTIU LA CREU DE L'ANYELL

«Jesús és bo i estima tothom»

Patricia Navas

Tenen 4 i 5 anys, però no els cal esperar per estimar i servir Jesús. Ja ho fan, vivint la seva fe d'una manera senzilla i natural, al col·legi, amb la família i a les comunitats cristianes dels seus pares. El 15 d'agost passat Clara i Jaime Martín van rebre a la seu central de la Comunitat de l'Anyell, a França, la petita creu de fusta que els distingeix com a «nens de l'Anyell».

Què porteu penjat al coll?

Una creu. Ens la van donar aquest estiu els germanets i germanetes de l'Anyell. Vol dir que som nens de l'Anyell.

Com són els germanets i germanetes de l'Anyell?

Són blaus i resen molt. També són monjos i monges. I estimen molt els que són pobres. Ells també ho són.

Per què us van donar la creu?

Perquè volem estar amb Jesús, ens l'estimem molt. Jesús és bo i estima tothom. Jesús és dins la creu i la portem al coll per estimar-lo molt.

Què li van fer a Jesús amb la creu?

El van crucificar. Pobre. I després se'n va anar al cel.

Què vas fer perquè us donessin la creu?

Vam fer una carta que ens va costar molt.

Com va ser el dia que us van donar la creu?

Bonic. Era l'estiu. Vam anar a missa, a Saint Pierre, vam menjar, i després Jean-Claude i François ens van donar la creu.

Els són els superiors de la Comunitat de l'Anyell. Què us van preguntar?

Coses del Francesc i la Jacinta, que són dos nens que es van posar molt malalts i se'n van anar al cel.

«Els germanets i germanetes de l'Anyell són blaus i resen molt, i estimen els que són pobres»

I ara que heu rebut la creu, teniu cap compromís?

Què és compromís?

Vol dir si heu de fer alguna cosa especial...

Ah! Hem de pregar a Jesús. I pregar pels germanets i germanetes de

l'Anyell. També pels qui són dolents i pels qui no tenen menjar.

Us agrada portar la creu?

Sí, perquè així tenim Déu amb nosaltres.

I els vostres pares també tenen la creu?

Sí, ells també porten la creu.

I què us sembla?

Molt bé.

Lavors ells van ser els primers que us van animar a demanar-la o va ser una cosa vostra?

No, va ser una cosa nostra. Nosaltres vam voler demanar-la.

Vosaltres, de vegades, aneu a missa amb els vostres pares?

Sí.

Què feu a missa?

Resem. Tot i que de vegades també ens avorrim i ens portem una mica malament.

I què feu quan us canseu?

Anem a jugar al jardí.

Què heu après de Jesús?

Que ens estima a tots.

Pensant-ho millor

Núria Ferret i Canale

Orde de les Verges

Doneu-me la «fe» del Barça!

Avui desitjo que la meua reflexió esdevingui pregària, i per això començo demanant quelcom d'especial: doneu-me, Senyor, si us plau, la «fe» del Barça. Sí, Senyor, perquè jo, que sóc una ignorant total en aquest tema del futbol, *pensant-ho millor*, he observat que, des dels jugadors, fins als aficionats, passant pels directius d'aquest club tan imprescindible, són, com diria sant Pau, «en tot religiosíssims».

I aquí ve la meua súplica... Senyor, davant d'aquesta nova religiositat tan arrelada en el nostre poble català, amb tal poder unificador i tal capacitat de convocatòria, jo us demano la fe del Barça: voldria entrar a l'església amb la mateixa humilitat amb què alguns jugadors entren al camp, tocant el terra amb la mà i senyant-se devotament; voldria tenir la força que els fa capaços de jugar sota la pluja, enmig d'un fred glacial, i suportar insults, empentes i cops, amb risc fins i tot d'acabar lesionats... tant de bo, Senyor, per anunciar la vostra Paraula jo també fos capaç de suportar fred, calor, cops, insults; tant de bo jo fos capaç de caure de genolls i alçar les mans cada cop que aconseguís algun «gol» espiritual, tot sabent que sou Vós qui l'ha propiciat; tant de bo no hi hagués per a mi res més important que seguir la litúrgia amb tanta alegria i entusiasme com ells segueixen els partits, disposada a pagar qualsevol preu per una entrada per a la Vetlla Pasqual; tant de bo m'alegrés i m'entristís segons els èxits o fracassos de l'evangelització, com ells ho fan segons els resultats dels partits; tant de bo estigués disposada a sofrir els rigors de qualsevol entrenament per tal d'estar preparada a estimar més, a ser més fidel... tant de bo us adorés a Vós amb el mateix fervor amb què ells adoren el seu nou «Messies», amb desig frenètic de col·leccionar qualsevol objecte que em recordés la vostra presència.

Quan tinguem la meitat d'aquest zel futbolístic, no caldrà que ens preguntem com evangelitzar... Estimats, som el millor «club» del món, que és l'Església, amb el missatge més engrescador, que és l'Evangelí, i l'únic i autèntic Messies Salvador, que és Jesucrist... i tot això gratis! El preu del nostre fitxatge, la Sang de Crist; el sou que rebrem, la vida eterna. Juguem, germans, juguem el partit de la nostra vida, donant-ho tot fins al final. Sabeu? Tenim un gran avantatge: passi el que passi, en aquest partit, no perdrem mai!

Rauxa

Els nostres germans perseguits

La nit de cap d'any un atemptat en una església copta d'Alexandria va causar més de 30 morts i un centenar de ferits, l'atac més mortífer contra cristians en la història recent d'Egipte. L'octubre passat en una altra acció terrorista a l'Iraq, concretament a la catedral catòlica caldea de Bagdad, morien assassinades una seixantena de persones entre fidels i preveres. Aquestes massacres, resultat de la intensificació de la violència anticristiana en alguns països del Pròxim Orient, han estat condemnades, cal dir-ho, pels governs egipcí i iraquí i també per líders religiosos musulmans. Aquesta violència, per tant, no és la conseqüència d'un

enfrentament entre religions, sinó l'acció embogida d'una minoria fanatitzada que utilitza la religió com a excusa per exercir el terror. La violència contra els cristians, però, hi és, i són perseguits precisament pel simple fet de ser cristians. Fariem molt malament des d'occident de percebre aquests atacs contra els nostres germans com un problema llunyà que no ens afecta. Aquests atemptats ens han de fer veure que el temps de les persecucions no s'ha acabat, i que avui, en ple segle XXI, hi ha cristians que són assassinats per la seva fe. A nosaltres, cristians d'occident, ens toca ajudar-los i exigir als seus governs que en garanteixin la seguretat i la pervivència.

Eduard Brufau

